

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 20 / II Legislatura / Tercer període

Dijous, 28 de febrer de 1985

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 19

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió es reprèn a les deu del matí i catorze minuts.

Proposició de Llei Reguladora de la Iniciativa Popular (Cinquè punt de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 915).*

Posició dels Grups no proposants: *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 916); I. Sr. Fernández (P) (p. 916); I. Sr. Clotas (S) (p. 916), i I. Sr. Sendra (CiU) (p. 917).*

L'I. Sr. Ribó anuncia la retirada de la Proposició de Llei i lliura a la Mesa un document, signat per tots els Grups parlamentaris, en què es demana que sigui exercida la iniciativa parlamentària conjunta per a l'elaboració del text d'una proposició de llei sobre la iniciativa legislativa popular (p. 918).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra l'alcoholisme (Sisè punt de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Alay (ER) (p. 918).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 919).*

Rèplica: *I. Sr. Alay (ER) (p. 920).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 921).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de jocs i apostes (Setè punt de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Alay (ER) (p. 921).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 922).

Rèplica: *I. Sr. Alay (ER)* (p. 924).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 925).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les necessitats de llits pediàtrics a Catalunya (Vuitè punt de l'ordre del dia.)

Formulació: *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 925).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 927).

Rèplica: *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 928).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 928).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les correccions d'errades al DOG (Novè punt de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. González Navas (S)* (p. 929).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 931).

Rèplica: *I. Sr. González Navas* (p. 931).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Llei 12/83, d'Administració Institucional de la Sanitat i de l'Assistència i els Serveis Socials de Catalunya (Desè punt de l'ordre del dia.)

Formulació: *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 932).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 933).

Rèplica: *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 934).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 934).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'educació permanent d'adults (Onzè punt de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Lorente (S)* (p. 934).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 935).

Rèplica: *I. Sra. Lorente (S)* (p. 937).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 937).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aprenentatge i el treball en pràctiques (Dotzè punt de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 938).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 939).

Rèplica: *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 940).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 941).

Preguntes a formular oralment davant el Ple (Tretzè i darrer punt de l'ordre del dia.)

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre el Pla d'Actuació dels Ferrocarrils de la Generalitat

Formulació: *I. Sr. García Sánchez (S)* (p. 942).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 942).

Rèplica: *I. Sr. García Sánchez (S)* (p. 943).

Segona rèplica: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 943).

Pregunta al Consell Executiu sobre els ajuts per a equipaments esportius

Formulació: *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 944).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 944).

Rèplica: *I. Sr. Terradellas* (p. 944).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 945).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el nou centre d'EGB Escursell

Formulació: *I. Sra. Mata (S)* (p. 945).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 946).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre la situació escolar de Sant Adrià de Besòs

Formulació: *I. Sra. Mata (S)* (p. 947).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 948).

Rèplica: *I. Sra. Mata (S)* (p. 949).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 949).

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 19

La sessió es reprèn a les deu del matí i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i els Lletrats Sr. Vintró i Sra. Folchi.

En el moment de començar, al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Justícia.

**Proposició de Llei Reguladora de la
Iniciativa Legislativa Popular**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Hem de passar ara al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei Reguladora de la Iniciativa Legislativa Popular, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a la defensa d'aquesta presa en consideració tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, res més lluny de la intenció del nostre Grup que donar lliçons a ningú sobre el que significa la iniciativa legislativa popular, ni sobre la necessitat de desenvolupar l'Estatut.

La iniciativa legislativa popular està continguda en la Constitució, està ja desenvolupada per una llei orgànica que preveu la mateixa Constitució, i ja és present en alguns ordenaments jurídics d'alguna Comunitat Autònoma, com és el cas d'Astúries, en els quals textos i ordenaments —Constitució, llei orgànica i alguna d'aquestes iniciatives— nosaltres ens hem inspirat a l'hora de redactar la Proposició de Llei de què ara anem a debatre la presa en consideració.

En aquest cas, doncs, no es pot dir que *paternitas semper incerta est*, en aquest cas, podem detectar, en cada un dels apartats d'aquesta Proposició, d'on prové el seu text. No hi ha cap secret. Hi ha algunes innovacions i peculiaritats pel que fa a l'adaptació d'aquesta Proposició a les necessitats de Catalunya, i és sobre aquest tema que vull cridar l'atenció de les Diputades i dels Diputats en la primera part de la meva intervenció.

Novetat pel fet que es fixi un nombre de signatures, 50.000 —com saben molt bé vostès, la Constitució en fixa mig milió a nivell d'Estat—, amb una adaptació proporcional, reduint fins i tot la proporcionalitat segons el cens electoral de Catalunya respecte al cens electoral a nivell d'Estat. Sabedors, per part de tots vostès, que només tenen drets polítics efectius aquests que es poden considerar electorat actiu, essent presents en el cens.

La segona particularitat —i potser, al meu entendre, en la meua modestíssima opinió, la més innovadora, perquè la qüestió de les signatures, es podrà discutir si són 50.000, 40.000, 60.000 o 70.000—, és el tema de les garanties davant l'admissibilitat o no admissibilitat —inadmissibilitat— de la Proposició per la Mesa del Parlament. A diferència d'altres —com és el cas d'Astúries—, ja que disposem d'un Consell Consultiu, a Catalunya, quan hi hagués algun conflicte sobre el text en si amb què es vol iniciar el procés de legislació popular —iniciativa legislativa popular—, davant una discrepància

entre proposants i Mesa del Parlament, hi hauria l'autoritat del Consell Consultiu per poder donar opinió —arbitrària, en el sentit més equilibrat de la paraula—, sobre aquesta discrepància. Evidentment —no caldria que ho diguéssim—, sempre quedaria la via oberta al recurs d'empara al Tribunal Constitucional.

Pel que fa al procediment —seguint el que està establert en la llei orgànica a nivell d'Estat—, també proporcionalment reduïm la subvenció pública per als qui iniciïn aquest mecanisme i arribin a bon port amb aquest. I, pel que fa a la seva entrada en el Parlament, una vegada complert tot el tràmit dels tres mesos, o dels sis mesos en cas de pròrroga, aquesta proposició passaria a ser una iniciativa legislativa com qualsevol altra.

Nosaltres hem distribuït aquest text a tots els Grups parlamentaris i a les més altes autoritats de la Comunitat Autònoma de Catalunya del nostre ordenament. Nosaltres creiem que, en aquest debat que avui iniciem —i que estem segurs que durarà mesos—, hi hauria de participar també ara, ja, no solament les Il·lustres Diputades i els Diputats, sinó els sectors socials que més directament poden sentir-se implicats en aquesta iniciativa.

Volem assenyalar, en la segona part de la nostra intervenció, molt breument, que ningú hauria de confondre democràcia parlamentària amb «democràcia», i que tothom, i especialment els qui formem part d'aquesta Cambra, hauríem de ser els primers a voler demostrar que hi ha altres mecanismes de participació de la població en el govern de la Comunitat que no passen exclusivament pel Parlament i per les seves institucions.

Nosaltres creiem que aquesta iniciativa —que està prevista en l'Estatut, és una de les que dóna un sentit més democràtic a la nostra mateixa legislació. És una de les iniciatives que pot servir per interessar la població en la legislació.

Vull donar-los tres arguments que escapen del dret constitucional i de l'ordenament jurídic espanyol i català, per entendre la necessitat, i jo diria, amb tranquil·litat, la urgència sense precipitacions de desenvolupar aquest punt concret de l'Estatut.

Primer argument. Portem ja vora cinc anys de funcionament del Parlament de Catalunya; quatre de la primera legislatura i, aviat, un de la segona legislatura. I aquest apartat de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya —el que preveu la iniciativa legislativa popular— és una llacuna, està per desenvolupar, i som nosaltres els principals responsables que es desenvolupi o no. Primer argument, doncs: si creiem que la democràcia és més que democràcia parlamentària; si creiem que l'Estatut s'ha de complir en allò que ens pertoca a nosaltres, directament i exclusivament —ja que ara, a més, ja no hi ha l'excusa real, no solament formal, que no existia durant diversos anys de la primera legislatura la llei orgànica de l'Estat que era el marc en què s'havia d'inscriure aquesta—, ja que tenim la llei orgànica, ara ens toca a nosaltres desenvolupar i cobrir aquesta llacuna.

Segon argument. És de les iniciatives menys costoses per complir l'Estatut. I diem això de «costós», tant des de la perspectiva econòmica com de la perspectiva jurídica. Aquesta iniciativa permetria, amb un esforç molt senzill i consensuat, que arribéssim a donar un grau alt de compliment de l'Estatut.

Tercer argument. És de les iniciatives que més pot ajudar a prestigiar i a interessar la població respecte al Parlament de Catalunya. A prestigiar el Parlament davant la població i interes-

sar la població en la tasca del Parlament de Catalunya.

I permetin-me que acabi amb un darrer argument, que és obvi que vam donar nosaltres, ja, públicament, en el moment de fer pública la iniciativa legislativa. Nosaltres estem disposats a la més gran voluntat unitària perquè, pel camí que sigui, aquesta iniciativa vagi endavant, vagi endavant a partir d'avui —ho repeteixo, sigui per una via o per una altra—, i que vagi endavant amb la participació i la corresponsabilització de tots els Grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algun Il·lustre Diputat que vulgui fer ús d'un torn en contra? *(Pausa.)* No? Bé, aleshores, posicionament dels Grups, de menor a major, si tenen la bondat. Els senyors de la minoria d'Esquerra Republicana de Catalunya? L'Il·lustre Diputat senyor Marc-Aureli Vila té la paraula.

El Sr. VILA I COMAPOSADA: Senyores Diputades, senyors Diputats, la Llei Reguladora de la Iniciativa Legislativa Popular presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya és evident que està dirigida a desenvolupar el punt sisè de l'article 32 de l'Estatut en allò que es refereix a la iniciativa legislativa popular. Per això sol ja adquireix excepcional importància, però aquesta importància s'acrea si es considera que ha d'esdevenir instrument de l'exercici del dret democràtic del poble català.

El text del Projecte de Llei —i així ho considera el nostre Grup parlamentari, Esquerra Republicana de Catalunya— és d'un contingut molt positiu. Ara bé, la categoria política que correspon a aquesta Llei, és evident; per això el nostre Grup parlamentari considera que és convenient la constitució d'una ponència conjunta per al seu estudi a fons, i això d'acord amb el que preveu el punt 2 de l'article 108 del Reglament del Parlament.

Aquesta ponència conjunta —i així ho suggerim des d'ací— hauria de prendre el text del Projecte de Llei que s'ha presentat com a material de treball bàsic i tractar d'obtenir-ne l'acceptació més àmplia possible, desitjablement, de tota la Cambra.

És per tot això que el nostre Grup parlamentari recolza la constitució, segons el tràmit del cas, d'una ponència conjunta que cerqui d'obtenir la finalitat que s'ha esmentat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun Il·lustre Diputat del... *(Pausa.)* El senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, d'entrada ja anticipo que el nostre Grup parlamentari donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei en relació amb la iniciativa legislativa popular. No obstant això, dos comentaris respecte a aquesta qüestió.

En primer lloc, en l'exposició de motius d'aquesta Proposició de Llei hi ha arguments que —almenys des del nostre punt de vista—, no és que siguin discutibles, és que jo crec que no són, en tot cas, recomanables de cara a enfocar adequadament aquest problema. I m'estic referint a quan, d'alguna manera, està contraposant la democràcia participativa a la democràcia parlamentària. Fins i tot el que ha dit ara —si no ho he entès malament— el Portaveu del PSUC, en relació amb si la democràcia s'esgota o no s'esgota en la democràcia parlamentària, com a concreció d'aquesta fórmula de participació. Perquè, en definitiva, jo crec que tots estem d'acord que la democràcia parlamentària és essencialment participativa, ja que els ciutadans

participen a través dels seus representants, que són els parlamentaris.

Jo crec que sempre que es plantegen aquestes iniciatives, de si es fa la via de participació directa dels ciutadans a través de la iniciativa legislativa popular —durant les constituents, a Madrid, en el Congrés dels Diputats fins i tot durant la tramitació de l'Estatut d'Autonomia, i fins i tot en el dret comparat d'altres països de l'àrea occidental, on es preveuen aquestes iniciatives legislatives—, el problema que, en definitiva, es planteja darrere del debat és fins a quin punt aquestes fórmules d'iniciativa limiten o coarten la llibertat, la independència que ha de tenir el Parlament corresponent.

És, d'alguna manera, el que es planteja també quan en la Constitució espanyola, per exemple, es parla del referèndum consultiu. Tots sabem que el referèndum, jurídicament, no és vinculant per al Govern, però és evident que un govern no pot demanar l'opinió directament als ciutadans a través de la fórmula del referèndum i, després, no fer el que diuen els ciutadans directament a través d'un referèndum. I, per tant, i en funció d'això, s'ha de tenir molta cura en la tramitació d'aquestes iniciatives, perquè, en definitiva, a pesar de tot, s'ha de mantenir, per damunt de tot —des del nostre punt de vista—, la independència, la sobirania del Parlament, a l'hora de decidir en relació amb un projecte de llei determinat.

No entro en aspectes més subsidiaris o reglamentaris d'aquesta Proposició de Llei, perquè nosaltres també diem, des d'aquest moment, que som partidaris d'una tramitació a través de ponència conjunta, d'acord amb el que preveu l'article 108 del Reglament del Parlament, i, en definitiva, si això prospera d'aquesta manera, serà el moment adient d'incloure-hi les esmenes corresponents, les modificacions corresponents perquè aquesta iniciativa legislativa popular es tramiti amb acord absolut de totes les forces polítiques que estan aquí representades i perquè aquestes —des del nostre punt de vista— matisacions o objeccions que des d'ara ja plantegem puguin quedar resoltes d'acord amb tots els Grups.

En definitiva, i dits aquests comentaris, nosaltres realitzem que estem d'acord amb la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei i esperem que es pugui tramitar d'acord amb l'article 108 del Reglament del Parlament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre representant del Grup Socialista? El senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. També amb brevetat, per manifestar que el Grup Socialista recolzarà totalment la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei perquè coincideix amb el Grup que l'ha proposada en la necessitat d'aquesta Proposició i amb la seva oportunitat.

El senyor Portaveu del Grup del PSU ens ha explicat el que motivava aquesta necessitat. Jo, per tant, no voldria reiterar tots els elements de reflexió que ell ens ha exposat; potser, en tot cas, afegir-ne algun: recordar que aquest és un mandat de desenvolupament estatutari, com s'ha recordat, de l'article 32.6 de l'Estatut i de la mateixa Constitució, i que en tots els Estats democràtics moderns, a més de la participació directa que defineix el sistema de partits polítics, i que aquesta, naturalment, és la prioritària, existeixen altres maneres operatives d'intensificar la presència legislativa de les necessitats dels

ciutadans en les cambres de legislació. I aquesta és una fórmula, la fórmula directa de la iniciativa legislativa popular, que aconseguim..., que, per altra banda, diguem, en diferents organismes ja existeix; tant en l'administració de la justícia com en l'Administració pública, com en els centres docents d'ensenyament, etcètera, ja existeix.

Per tant, es tracta, en aquests moments, d'articular el marc legislatiu que permeti, des de la Cambra legislativa, també participar directament els ciutadans, a més dels partits polítics que els poden representar, en aquelles iniciatives que fan referència a les necessitats sentides directament també pels ciutadans i poder-les elevar d'una manera coordinada, amb signatures —tal com s'ha exposat—, a la Cambra legislativa.

Això, a més, té una altra virtut, i és que, en ocasions, grups de ciutadans, fins al límit que es fixi per llei, poden tenir unes necessitats que no siguin o que no estiguin preses en ressonància en els partits polítics representats en la Cambra legislativa i, per tant, utilitzar també un altre mètode per arribar a fer possible que aquelles necessitats s'articulin i s'aprovin en una llei.

Per tant, nosaltres coincidim plenament en la necessitat d'aquesta llei, molt més quan en moltes ocasions hem coincidit tots els aquí presents en la falta o insuficient ressonància i coneixement real del Parlament en relació amb els ciutadans o a l'inrevés, entre els ciutadans i el coneixement de la Cambra legislativa de Catalunya.

Per tant, creiem que intensificar aquesta relació, que donar oportunitat que aquestes necessitats, aquests problemes que tinguin els conjunts dels ciutadans de Catalunya puguin, directament, ser tramesos a través de la manera que articuli la llei, ho creiem, per tant, positiu. Això ho ha dit abans el senyor Ribó, i és cert. Hi ha molts precedents que s'han tingut en compte. Jo, amb tota sinceritat, els vaig a dir una cosa: nosaltres estàvem preparant, pràcticament acabada també, la mateixa proposició de llei, i, també, amb tota sinceritat, no l'havíem presentat, estàvem polint alguns dels aspectes que la Proposició de Llei que avui ens presenta el PSUC conté, i que són també reiteratius amb altres lleis ja aprovades d'altres àmbits legislatius.

El senyor Ribó ens ha recordat el model emprat a Astúries, crec que també el de Múrcia, títols de Comunitats Autònomes, Castilla-La Mancha també la té, la llei orgànica de l'Estat està ja desenvolupada, però, a més, en legislació comparada estrangera, la República Federal Alemanya, Àustria, Suïssa, Itàlia, la regió del Veneto en particular, etcètera, també tenen un model d'iniciativa legislativa popular aprovada, ja.

Nosaltres, des d'aquest punt de vista, fins i tot he dit abans que coincidíem en l'oportunitat i en la necessitat; jo afegiria avui més, coincidim, fins i tot, en el contingut de la Proposició de Llei que se'ns proposa, tret d'alguns aspectes que, des del nostre punt de vista, que eren els que estàvem treballant darrerament, són, des del nostre punt de vista, potser millorables: per exemple, els procediments de períodes hàbils potser no estan perfectament ben fixats en la Proposició de Llei, quan diu que «tindran les mateixes tramitacions que els períodes hàbils parlamentaris»; podria donar-se el cas, igual que el Consell Executiu, que no hi haguessin, que no existissin vacances parlamentàries des d'aquesta iniciativa, sinó que corregués tot el temps. O deixar tancat, com a definitiu, la inconstitucionalitat de determinada proposició de llei, quan el Consell Consul-

tiu així ho dictamini; crec que sempre hi ha recurs d'emparament. Per tant, són aspectes puntuals concrets a millorar del contingut —en el qual, repeteixo, coincidim— de la Proposició de Llei que ens ha presentat el PSUC.

Per tant, nosaltres donem suport totalment, pels motius que he dit, a aquesta Proposició de Llei, i la recolzem com a proposició de llei, si és que arriba a sotmetre's a la votació d'aquesta Cambra. Considerem que és bo, positiu, que els Grups de l'oposició arribin a plantejar aquí proposicions de llei i que com a tals s'aprovin. Naturalment que també estem d'acord que aquesta o totes aquelles lleis que siguin el desenvolupament institucional —i aquesta en forma part— del mateix Estatut es facin a través de l'article 108; totalment d'acord. I com a tal, per tant, sembla que hi ha una proposta signada per dos Grups: nosaltres la signarem, naturalment. El document que vostè ens presenta, el nostre i altres documents configuraran les cines de treball en el si d'aquesta Comissió.

Però, repeteixo, també ens sembla bo que s'aprovi. Nosaltres no tindriem cap inconvenient a aprovar una iniciativa dels Grups de l'oposició, per tant, una proposició de llei. I aquí ho hem dit diverses vegades: el Govern, els governs en general, són els que basteixen un percentatge molt elevat, del 90%, del 85%, de la producció legislativa d'un estat, perquè naturalment tenen la responsabilitat i tenen els recursos per fer-ho. Però, així mateix, i en aquest cas, per exemple, quan des del Consell Executiu hi ha hagut darrerament una migrada producció legislativa —fa ja dos mesos i mig, si no m'equivoco, que no presenta cap projecte de llei en aquesta Cambra— és bo també el reconeixement, la bondat —que deia ahir el Portaveu de Convergència i Unió, senyor Subirà—, la bondat en els procediments reglamentaris, i acceptar, per tant, aquelles iniciatives que com a proposició de llei sorgeixen dels Grups de l'oposició.

De tota manera, senyores i senyors Diputats, sigui com a proposició de llei que se sotmet a la votació d'aquesta Cambra, sigui com a ponència conjunta —108—, i, per tant, utilitzant tots els documents elaborats —el que avui estem debatent, més el que jo he anunciat que estàvem treballant, més altres documents—, en ponència conjunta, 108, nosaltres recolzarem aquesta iniciativa perquè, repeteixo, coincidim plenament en la necessitat, en l'oportunitat i en el contingut, trets generals, de la Proposició de Llei que avui se'n presenta.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: I ara l'Il·lustre representant..., el senyor Sendra té la paraula.

El Sr. SENDRA: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, estic ben segur que tots els membres d'aquesta Cambra han llegit amb interès aquesta Proposició de Llei presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya; nosaltres —i em refereixo, naturalment, als parlamentaris del Grup de Convergència i Unió— ho hem fet també, l'hem llegida, l'hem estudiada amb profunda atenció, i diré més, ho hem fet amb veritable simpatia i interès, i ha estat certament així perquè des del primer moment de la seva lectura hem copsat la importància que té, com molt bé ja es diu en l'exposició de motius feta pel Grup parlamentari presentador de la Proposició, reiterada després en les seves paraules, perquè significa iniciar noves vies per tal de dotar el país d'instruments de participació activa dels seus ciutadans.

He de dir —i això no és res més que un reconeixement que faig públic— que els Diputats pertanyents al nostre Grup ja s'esmercen per ells mateixos a exercir per convertir-se en portaveus del sentir ciutadà i en valedors de les seves inquietuds i iniciatives, que porten, tot seguit, en proposicions positives davant d'aquesta Cambra, com ho fan també —no en tinc cap dubte i ho he constatat jo mateix— tots els altres Diputats dels altres Grups, si tenim en compte el gran nombre, la gran unió d'interpellacions, de preguntes a respondre per oral i per escrit que es presenten cada dia.

Però, això..., aquest compliment, d'altra banda obligat, de la nostra missió parlamentària fora d'aquest edifici no ha d'ésser motiu per escurçar les possibilitats dels nostres conciutadans a convertir-se, ells mateixos, en portadors davant del Parlament de la seva mateixa i de la seva més peculiar iniciativa legislativa quan així ho desitgin, quan ho creguin necessari, en tot moment, i no es vegin obligats a passar pel tamís d'un Grup parlamentari o d'un petit Grup de Diputats, com ho podrien fer.

A més, com ja s'ha dit, és un dret que tenen reconegut en l'article 32 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, estatut que tots respectem i que tots defensem —com es va demostrar en l'ampli debat que hi va haver ahir en aquesta Cambra, tothom deia «defensar l'Estatut»—, i, per tant, tampoc en aquest cas el podem negligir en el més mínim.

Estem d'acord, doncs, senyor Diputat Rafael Ribó, sense reserves de cap mena, amb els principis motivadors de la Proposició de Llei i que vostè tan bé ens acaba d'explicar de paraula.

També pel que acabo de dir queda clar que entenem que no ens trobem davant la contemplació d'una proposició de llei qualsevol; no és cap llei rutinària, sense importància o mancada de transcendència. Ben al contrari, considerem que estem tractant una matèria estretament lligada al desenvolupament bàsic de l'Estatut de Catalunya, i, per tant, amb aquesta consideració, amb aquesta importància, l'hem de tractar aquí.

El nostre Grup parlamentari manté, en aquest cas, el criteri que la regulació inicial de les lleis institucionals o de desenvolupament bàsic de l'Estatut es faci a través d'una ponència conjunta. I, en aquest sentit, també ho veiem plasmat en el mateix Reglament del Parlament; en el seu article 108 ja ens proporciona la possibilitat d'assolir una plena participació per part de tots els Grups parlamentaris; plena participació que, en aquest cas, nosaltres entenem com a necessària per aconseguir, en definitiva, el que se'n diu un «consens» quan es tracta de desenvolupar conceptes bàsics de l'Estatut, com ja en el seu dia es va fer, i molt abans que es constituís aquesta Cambra legislativa es va fer, en la mateixa redacció de l'Avantprojecte d'Estatut, creant la Comissió dels Vint, Comissió de la qual, paradoxalment, avui dia només hi ha dos membres que siguin Diputats d'aquest Parlament.

Per tant, haig d'anunciar que, sense entrar per jutjar els termes de la Proposició de Llei presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, contingut amb el qual podem estar d'acord o no —cosa que ja es veurà—, ens hem d'oposar a la seva tramitació, no per motius d'oportunitat política, sinó per considerar que hem de respectar el dret, i suposo que també és el desig —com s'ha demostrat per les intervencions dels portaveus dels altres Grups parlamentaris—, el desig i la voluntat que tenen de poder exer-

cir, en aquest cas concret i molt específic, la seva iniciativa que, a més, les pertoca en una matèria que, certament, és d'una rellevància política.

Aclareixo, per si no ha estat ben comprès, que no tenim cap inconvenient, ni de bon tros cap perjudici, i no posem tampoc cap impediment perquè aquest text presentat pel Grup parlamentari del PSUC, publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*, ens serveixi a tots de document de treball inicial en la ponència que a aquests efectes es constitueixi si, com desitgem, s'acorda de crear-la com a específica ponència conjunta.

En fi, nosaltres, en aquest sentit, ahir vam presentar en el registre d'aquest Parlament, signada amb un altre Grup parlamentari, el d'Esquerra Republicana de Catalunya, una proposició demanant, certament, que es constituís aquesta ponència conjunta, però tinc indicis, i pel que s'ha demostrat per les intervencions dels altres portaveus dels Grups parlamentaris, que el mateix Portaveu del Partit Socialista Unificat de Catalunya té intenció de presentar o d'intentar presentar una proposició en el mateix sentit, signada per tots els altres Grups. De ser així, nosaltres ho celebràrem, i per la nostra banda no hi ha cap impediment de retirar aquest escrit, i queda a mans d'Esquerra Republicana fer el mateix, si així ho desitja.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, com que suposo que ningú voldria que quedés la més mínima sospita d'una votació contrària a una proposició de llei sobre iniciativa popular que fos mal interpretada, li lliuro un document del nostre Grup retirant la Proposició de Llei sobre aquest tema, acollint-me a l'article 107 del Reglament del Parlament de Catalunya, i al mateix temps li lliuro un document en el qual, amb la signatura de tots els Grups parlamentaris, es demana la immediata posada en funcionament del mecanisme conjunt per a l'elaboració d'una proposició de llei sobre iniciativa legislativa popular.

Gràcies, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra l'alcoholisme

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, havent acabat doncs ja amb aquest punt de l'ordre del dia, entrem ara en la part corresponent a les interpellacions. I la primera d'aquestes interpellacions és la que formula al Consell Executiu l'Illustre Diputat senyor Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre la lluita contra l'alcoholisme.

Amb motiu d'això, doncs, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Alay per un temps límit de deu minuts.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el mes de novembre, quan vaig presentar aquesta interpellació, feia pocs dies que dues criatures havien mort a mans de les seves mares, que eren alcohòliques.

El problema de l'alcoholisme, no s'escapa a ningú la importància que té. El mes d'octubre la Direcció General de la Salut Pública va fer un estudi en el qual s'indicava que el 12% de la població de l'Estat espanyol consumia alcohol en quantitats ex-

cessives i que era cada vegada més jove la gent que arribava a aquest consum excessiu de l'alcohol.

Gairebé no caldria ni esmentar els problemes de l'etilisme agut, que són els causants de bona part dels accidents en carretera i també en moltes, molíssimes, massa ocasions, d'accidents de treball.

Això sensibilitza extraordinàriament l'opinió pública, i, naturalment, les Administracions públiques no poden estar al marge d'aquest problema i els correspon que prenguin les mesures necessàries per evitar-ne aquest consum excessiu.

Es dirà —potser no es dirà i es pensarà— que això pot representar un seriós perjudici econòmic a un sector important de la nostra economia, però penso que cal primer tenir en compte que l'alcoholisme té un cost social molt important que el paguem entre tots —bebedors i no bebedors—, i que no prendre mesures en aquest sentit és consolidar una situació de privilegi per als que n'abusen i perpetuar una situació de discriminació envers els que no beuen o beuen amb moderació.

Sóc conscient que l'alcohol proporciona importants ingressos fiscals, una part dels quals han de retornar, tard o d'hora, per pagar el tractament dels alcohòlics, o per pagar els perjudicis que causen per via d'accidents o per malalties que se'n deriven. Per tranquil·litzar una mica els qui es dediquen al comerç o a la producció de l'alcohol, voldria aclarir que no és gens ni mica veritat que les actuacions contra l'alcoholisme hagin de produir-los un perjudici econòmic. No es tracta de prohibir el beure als adults, sinó de cercar les fórmules perquè la gent no begui més enllà dels límits que la seva pròpia naturalesa els permet. Si hi ha un 12% de la població activa que beu massa, no és agosarat que amb una simple operació aritmètica es pugui afirmar que si aquest 12% begués la meitat, i aquesta meitat es repartís entre tota la resta, segurament l'alcoholisme seria inexistent, o el seu percentatge seria pràcticament insignificant. Uns —és veritat— multipliquen per tres o per quatre la quantitat normal, però molts en tenen prou amb un increment del 10 o del 20% d'excés, perquè amb això és suficient per poder depassar el llistó de seguretat. El perjudici que es causa a la societat és excessiu, no només per les morts que causa l'alcoholisme —com els casos ja esmentats dels nens, o els accidents en carretera, o els laborals—, sinó per la inestabilitat en la conducta dels alcohòlics, que crea altres situacions delicades per a la societat: el perjudici que es causa a les famílies i també, ja ho he dit, el problema que representa haver de desintoxicar i rehabilitar els afectats i que això ho paguem, d'una manera o d'una altra, entre tots.

Les estructures socials i la mateixa dinàmica de la societat de consum afavoreixen l'alcoholisme. A través dels mitjans de comunicació i principalment dels àudio-visuals es promou l'ús de begudes alcohòliques, i això proporciona un guany per als qui participen en aquest mercat; després, cal guarir els alcohòlics, i això representa un cost per a l'individu que es vol recuperar o per als seus familiars, o per a la mateixa societat si aquesta disposés dels establiments públics que caldria per a la rehabilitació. En el millor dels casos hi ha un guany per als qui, de manera privada, es dediquen a deshabituar alcohòlics, però és evident que, per al conjunt de la societat, només hi ha pèrdues.

Per donar una mica les dimensions d'aquestes pèrdues, hi ha estudis realitzats que posen de manifest la importància que

té la problemàtica de l'alcohol: pèrdues en la capacitat de producció, avaluades en prop de 4.000 milions de pessetes; cost de la capacitat de producció perduda per causa de l'alcoholisme, per l'absentisme, per accidents laborals o per malalties, és de l'ordre de 30.000 milions de pessetes; despeses d'hospitalització, 1.300 milions; pèrdues de materials per accidents, 5.600 milions. Això suma més de 40.000 milions de pessetes, només per Catalunya. Si això s'extrapola a la resta de l'Estat, i això també està contemplat en els mateixos estudis, ultrapassa la quantitat de 270.000 milions de pessetes. Penso que és hora que el Govern de Catalunya digui, exactament, què és el que ha fet fins ara, què és el que està fent i quins són els seus propòsits perquè, en el futur, aquesta xacra de la societat es vegi minvada, a causa del perjudici que causa al nostre país.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT. L'Honorable Conseller, doctor Laporte, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte): Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores Diputades i senyors Diputats. Jo agraeixo al senyor Alay que hagi formulat aquesta interpellació sobre un tema —coincideixo amb ell en moltes altres coses, però específicament en aquest fet— tan punyent com és el problema de l'alcoholisme. No hi ha cap dubte que aquest és un problema gravíssim, i general desconegut; pels motius que siguin, la gent no sap o no vol saber quins són les problemes que comporta aquesta desgràcia, aquesta desgràcia nacional, m'atreviria a dir. Jo li puc assegurar al senyor Alay —i sé que li consta, altrament— que no solament jo personalment em preocupo del tema des de fa molt de temps, sinó que des d'un punt de vista institucional i des del Departament de Sanitat i Seguretat Social s'han fet realment coses en aquest sentit.

En primer lloc, vull afirmar que el senyor Alay ha fet una referència a una enquesta feta pel Ministeri —el Ministeri de Sanitat i Consum, actualment— a nivell de tot l'Estat, en la qual es donen les dades de la prevalença de l'alcoholisme. Jo li voldria significar al senyor Alay que aquesta és una enquesta feta —bé que publicada l'any passat— fa dos o tres anys —si no m'equivoco, és feta l'any 81— i que, amb posterioritat a aquesta, nosaltres, en l'àmbit territorial de Catalunya, naturalment, n'hem fet una altra que també està publicada, que dona també uns resultats similars i, en tot cas, alarmants. És a dir, segons l'enquesta feta pel Departament, encarregada pel Departament de Sanitat i Seguretat Social durant l'any 1982, a Catalunya, entre la població nostra hi ha entre un 11 i un 12% de ciutadans d'edats compreses entre els 16 i els 65 anys que, per la quantitat de begudes alcohòliques que prenen durant el dia, estan en una situació de risc greu —de risc greu per a la seva salut, en aquest cas, vull dir. Ja no parlo també, i estic totalment d'acord amb el senyor Alay, dels perjudicis d'altre tipus a què aquests abusos porten moltes vegades. Jo volia fer referència a un treball, el qual ja ha estat esmentat i matisat per l'Il·lustre parlamentari senyor Alay aquí, que és un treball dut a terme sota el patrocini del nostre Departament pel Cap de Secció de Drogadependències, el doctor Francesc Freixa i Sanfeliu, del qual el senyor Alay ha tret les xifres dels costos sanitaris i socials enormes que comporta l'alcoholisme a Catalunya.

Aquest estudi és fet dins del nostre àmbit territorial i, tal

com deia també abans el senyor Alay, ha estat extrapolat el cost de l'alcoholisme, a nivell de tot l'Estat. I realment és esgarriós aquest cost, i insisteixo que, bé que hi hem fet coses, cal fer-ne encara més. No per anar en contra de prendre vi o de prendre determinades begudes alcohòliques en determinades circumstàncies, que no és aquest el nostre àmbit d'actuació ni la nostra intenció, però sí per minvar tots aquells greus estralls que produeix la ingestió, immoderada massa vegades, de begudes alcohòliques de tot ordre.

Jo li volia recordar només, molt breument, al senyor Alay, que no és que el Departament realment no hagi fet res, en aquest sentit; jo ja m'he referit a dues accions importants: una és l'enquesta realitzada i una altra és l'estudi socio-econòmic dels costos de l'alcohol. Però, a més, s'han fet altres coses: s'han editat fulletons, cartells i adhesius, s'han fet cursos, i s'han pres també iniciatives en el sentit d'establir mesures assistencials importants. Ja n'hi ha, nosaltres tenim dos centres propis, un dintre l'Hospital Clínic mateix i un altre en la localització de la Delegació Territorial de Barcelona, de Promoció de la Salut, on hi ha grups d'especialistes encapçalats per gent molt ensinistrada en la matèria que donen suport a tots aquells malalts alcohòlics que realment volen desfer-se d'aquesta habitud que tenen, que tan perjudicial és per a ells, en definitiva, i per a tota la societat.

En aquest sentit, l'activitat d'aquests dos grups de treball ha augmentat molt durant els últims temps i, realment, els resultats que aconsegueixen no és que siguin resultats favorables en un cent per cent de casos, però sí que li puc assegurar al senyor Alay que més del 50%, aproximadament el 60% dels malalts que voluntàriament, òbviament d'una manera voluntària, emprenen aquest tractament que nosaltres els facilitem, al voltant d'un 60%, repeteixo, arriben a tenir resultats molt importants, resultats que els converteixen altra vegada en ciutadans normals, en ciutadans que han deixat totalment l'alcoholisme.

A part d'això, no hi ha dubte que moltes altres vegades cal fer altres coses. L'alcohol és, des del punt de vista sanitari, la causa d'una gran quantitat de patologies. Jo m'atreveixo a dir des d'aquesta tribuna que, tant a l'Hospital Clínic, per exemple, de Barcelona —centre prou conegut i prou acreditat, on s'ha fet aquest estudi—, com en un altre hospital que s'ha preocupat molt d'aquest tema, que és l'Hospital de Sant Joan, de Reus —un hospital municipal—, s'ha demostrat, no que hi ha molts alcohòlics entre la població —que això és una cosa que més o menys ja l'hem dita el senyor Alay i jo, i que ja tots en tenim esment—, sinó que aproximadament una tercera part dels malalts internats per les patologies més diverses del conjunt dels malalts internats en aquests centres hospitalaris tenen, entre els seus antecedents que poden haver afavorit l'expressió patològica del gipus que sigui que tenen, antecedents alcohòlics. O sigui que, fixi'n-se, senyores i senyors Diputats, que aproximadament una tercera part dels malalts internats en centres hospitalaris nostres tenen l'alcoholisme com a antecedent que pot haver contribuït a l'aparició de les manifestacions patològiques que els han portat a l'internament a l'hospital, no per alcoholisme agut o crònic, repeteixo, sinó per altres tipus de patologia.

El problema, per tant, és realment molt greu. I per això nosaltres estem intentant potenciar totes les accions d'aquest

tipus. Nosaltres tenim signat amb l'Hospital Clínic de Barcelona un conveni en virtut del qual aquest hospital posarà en marxa dintre de poc temps una unitat de deu llits destinada exclusivament al tractament de malalts que tinguin manifestacions d'alcoholisme, sigui agut o sigui pròpiament crònic, per tal de donar tractament a totes aquestes manifestacions diverses —en les quals jo ara no entraré— que pot produir l'alcoholisme crònic; bé que tothom sap què és l'alcoholisme agut, he de manifestar a les senyores i als senyors Diputats, com segurament molts de vostès saben, que la major part dels alcohòlics crònics que hi ha al nostre país, i a la majoria de països del món, ignoren que ho són, troben natural beure el que beuen i, com que no tenen una patologia —en fi, no van ebris, o no tenen manifestacions d'alcoholisme agut—, no pensen que algunes de les manifestacions patològiques que tenen poden ser conseqüència de la ingestió prolongada, i sobretot en grans quantitats, de begudes alcohòliques de tota mena.

Una acció similar ha fet ja l'esmentat Hospital de Sant Joan, de Reus, on ja funciona una unitat de tractament d'alcohòlics i drogaadictes de tota mena; tenim accions similars en marxa a Girona, a l'Hospital de vic, i tenim una unitat similar a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona, i també voldria significar que entre el que s'ha fet és important el suport econòmic que s'ha donat a les associacions d'alcohòlics anònims, és a dir, associacions d'alcohòlics rehabilitats, perquè ells mateixos fan molta propaganda en la lluita antialcohòlica, i tenen cura del tractament d'ells i de totes les persones que s'hi volen incorporar.

Per acabar, només li voldria indicar a l'Il·lustre Diputat senyor Alay que, com ell segurament coneix, el Consell Executiu va aprovar, en la seva darrera sessió, un Projecte de Llei sobre prevenció i assistència en matèria de substàncies generadores de dependència, entre les quals hi ha les begudes alcohòliques. Aquest projecte ja ha entrat al Parlament, i s'hi tacen les grans línies d'actuació que el Departament, i el Consell Executiu en definitiva, proposa per lluitar contra aquestes grans plagues de la societat actual.

Jo estic convençut que de la discussió en Ponència i en Comissió, i ulteriorment en el Ple, d'aquest Projecte de Llei sortirà una Llei que ens donarà, degudament millorat el Projecte, les grans directrius a partir de les quals el govern de la Generalitat podrà endinsar-se, podrà aprofundir més en aquesta lluita tan necessària, però també tan difícil, no cal dir-ho, que ens presenta aquest problema.

Després d'aquesta Llei, circumstància que ja està contemplada en el seu text, en el text del projecte, es formularà un pla general d'actuació i, d'acord amb les disponibilitats pressupostàries, anirem ampliant les nostres accions en la lluita contra totes les dependències suscitades, promogudes per diverses substàncies i, entre d'altres, de manera molt nombrosa —potser no les més greus, però sí òbviament les més nombroses—, les promogudes per l'abús de les begudes alcohòliques.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat interpellant vol fer ús de la paraula novament? Per un temps límit de cinc minuts. L'Il·lustre Diputat senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY: Gràcies, senyor President. Presentar una interpellació sobre un tema d'aquests i precisament que

aquesta interpellació sigui contestada per l'Honorable senyor Conseller és important, però al mateix temps també crea un cert problema, perquè el nivell de coincidència que hi ha entre el Conseller i qui els parla és bastant gran, en aquest aspecte.

A mi en consta la gran preocupació que l'Honorable senyor Conseller ha tingut sempre per aquestes qüestions, no solament per l'alcoholisme, sinó, en un general, per totes les matèries que creen dependència, i, per tant, és una mica difícil de pressionar en aquest sentit.

El senyor Conseller té una gran voluntat, podria dir que les seves accions són excessivament voluntaristes perquè les possibilitats de vegades no li permeten fer molt més del que s'està fent, i suposo que ell també és conscient que s'està fent massa poc. La mostra és que, per exemple, no ha citat, només així com de passada, el nombre d'unitats de tractament que tractaran de la qüestió de l'alcohol, i ha parlat en un cas de deu llits en una d'aquests unitats, però, naturalment, no ha pogut quantificar, perquè, naturalment, potser quedaria massa pobre, el fet que el nombre de llits a tot Catalunya dedicats a això serà extraordinàriament petit, serà una cosa simbòlica. Però també voldria dir que a vegades no es tracta solament de les accions positives que es fan per resoldre un problema, sinó que hi ha vegades que es fan coses que si no es fessin afavoririen més que no pas tot allò de positiu que es pretengui fer, i és per això que jo la interpellació, naturalment, la presentava al Consell Executiu, naturalment vostè m'havia de contestar, però és que és una qüestió que afecta tot el Govern de Catalunya. Concretament he dit que hi ha coses que volaria més no fer-les i això afavoriria més la lluita contra l'alcohol, que no pas les accions positives que es facin, i això és així perquè, concretament, en les activitats de l'INCAVI —i una vegada ja vaig tenir ocasió de parlar-ne des de l'escó— hi ha unes activitats promocionals de la venda dels vins, de promocionar els vins catalans, la qual cosa és molt més justificable que no pas promocionar la venda de vins d'altres llocs, és natural que nosaltres haguem de promocionar els nostres, però que resulta que les manifestacions en aquestes fires públiques que fa l'INCAVI resulta que el que es promou és precisament el consum, en lloc de ser una exposició és més aviat un lloc per anar a tastar vins, és un lloc en el qual es donen vins a un preu molt mòdic, fins i tot per acabar de ser més generosos es fa gratuïtament, i això és molt negatiu per a una política contra l'alcoholisme per part del Govern de Catalunya. Però si fos aquest només el cas, perquè moltes vegades hi ha una qüestió de competències i de coses que ja s'han començat i que no es poden deixar de fer, però és, però és que hi ha altres accions en les quals la Generalitat té competència, com són les fires en general, i que es produeixen irregularitats que no es poden silenciar. Concretament, el mes de desembre, finals de desembre, hi va haver una fira, un saló de la infància, en el qual hi havia unes marques de cervesa que venien begudes als joves de menys de setze anys. Jo voldria saber si és que el Govern de la Generalitat de Catalunya pensa fer quelcom per evitar que en un saló de la infància no solament no es venguin begudes a menors de setze anys, sinó fer quelcom per evitar que hi hagi *stands* de fabricants de cervesa, de fabricants de vins, que puguin vendre aquestes begudes. No entenc quina relació pot tenir l'alcohol amb un saló de la infància, i això és una cosa que va sortir en una pàgina sencera en un diari, i que, naturalment, causa un mal efecte, i a mi, concreta-

ment, em va causar una gran inquietud perquè vaig interpretar que era una deixadesa del Govern de Catalunya no haver controlat una qüestió tan simple com inevitablement s'hauria d'haver tractat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (Pausa.) El Sr. Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Gràcies, senyor President, des de l'escó mateix per contestar molt breument les manifestacions que acaba de fer l'Il·lustre senyor Alay. En primer lloc, jo li voldria dir que no tot és el voluntarisme del Conseller, senyor Alay. Jo li agraeixo les floretes, els elogis a títol personal que m'ha fet, però li volia assegurar que és una preocupació institucional, i, en definitiva, del Consell Executiu, la de lluitar contra aquestes plagues —ja ho he dit abans—, i la voluntat es demostra en fets, i el que hem fet —que no és pas tan poc, com li he dit abans—, i la presentació del Projecte de Llei a què abans m'he referit, em sembla que són un testimoni prou clar des d'aquest punt de vista.

Vostè parla després d'un altre tema, que no havia sortit en la seva primera intervenció, que és el de les activitats promocionals de les begudes alcohòliques. No hi ha dubte que en el fons vostè i jo, personalment, coincidim en molts punts, bé que, evidentment, des d'un Consell Executiu, des d'un govern qualsevol, cal cohonstar les activitats comercials absolutament lícites de les persones que, seguint la legislació vigent, venen, fabriquen, qualsevol producte, i les necessitats de la salut pública. Aquesta és una tasca difícil, és una tasca difícil a tot arreu, i especialment en els països immersos en allò que en podríem dir la cultura del vi, però és una tasca que cal emprendre. Jo invito el senyor Alay que llegeixi amb detenció el capítol que a les begudes alcohòliques es dedica en el Projecte de Llei de què he fet esment i que ja ha entrat en aquest Parlament; aquest capítol regula d'una manera que a mi em sembla suficient tots aquestes manifestacions a què fa esment el senyor Alay, perpo, evidentment, la discussió és oberta, el període d'esmenes, si no m'equivoco, ha començat, tots els Grups parlamentaris, no cal dir-ho, no solament del que forma part el senyor Alay, poden intentar millorar —i per això tindran, no cal dir-ho, la nostra més gran simpatia— tot allò que no s'hagi tractat amb prou encert en aquest Projecte de Llei suara entrat en el Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de jocs i apostes

Passem ara a la interpellació següent, que és sobre la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de jocs i apostes, i la formula el Diputat Il·lustre senyor Albert Alay, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el mes de febrer del 83 es va substanciar en aquesta Cambra una interpellació sobre aquest mateix tema, i podria ara repetir moltes de les coses que en aquella ocasió vaig explicar, però ho

estalviaré perquè tot allò consta ja en el corresponent *Diari de Sessions* i perquè, de fet, hi ha coses noves, fets nous, que tenen en aquest moment més importància.

Després d'aquella interpellació es va aprovar una Llei del Joc per aquest Parlament, i en el seu article 4 es parla de la necessitat —no es parla, es diu, s'ordena—, la necessitat de diversificar, de reduir i de no fomentar l'hàbit del joc. I aquí ve el meu problema, i és que, de la manera que van les coses, no veig per enlloc que es vagi pel camí de no fomentar-lo, sinó més aviat tot al contrari. Com a molt, el que es fa és cercar unes fórmules substitutòries d'uns jocs per uns altres que encara el poden fomentar més, tractant-se de modalitats que poden incitar més al vici.

I, concretament, aquesta interpellació la vaig presentar perquè, com que hem fet un seguiment de tota la qüestió del joc, de com es descabdellava, des que es va presentar aquella interpellació l'any 83 i des que es va aprovar la Llei del Joc, han aparegut en els mitjans de comunicació diverses manifestacions fetes pel Director General del Joc, concretament el 26 d'octubre del 83, a un diari de Girona, en les quals parlava de reduir el nombre de màquines escurabutxaques potenciant jocs de més fàcil control. Tot seguit parlava de la loteria, i ja donava aleshores com a alternativa la loteria instantània, similar al *loto* italià. L'octubre del 84 torna a repetir el mateix sobre la loteria instantània, però hi afegeix un «nosaltres no volem pas que la gent jugui més i es gasti més diners en joc», però, naturalment, això està en contraposició amb la política que s'està practicant respecte a això.

El 26 de gener del 85 surt a un diari de Barcelona un comentari que no he vist que fos desmentit, i que posava en dubte les actuacions en matèria de màquines escurabutxaques, dient que el Decret de la Generalitat de 31 de desembre del 83, havia estat redactat amb l'assessorament d'un tècnic que, alhora, era assessor del gremi d'empresaris d'aquesta branca. Si això no era cert, crec que s'havia d'haver desmentit amb tota rotunditat. Si es va fer o no, ho ignoro, penso que no; en tot cas, no en tinc la menor constància, i ja se'ns dirà.

Però les declaracions més sucoses respecte a això, que va fer el Director General del Joc, són les que va fer a un important diari barceloní el dia 31 d'octubre del 84, en les quals afirmava: «El joc basat en la loteria instantània pretén entrar en competència directa amb les màquines escurabutxaques.» Això ho deia en castellà, perquè el diari era en castellà. O que «quan ho vàrem començar a estudiar, vàrem constatar que no tenia sentit de fer una loteria tradicional a l'estil de la de l'Estat, perquè aquesta està molt arrelada i perquè de cap manera podríem competir amb els seus premis». Després afegia: «La nostra intenció és que els bitllets es distribueixin en els mateixos llocs on es juga amb les màquines escurabutxaques per poder competir amb elles i aconseguir desviar les inversions dels jugadors.» I finalment parla de les virtuts de la instantaneïtat i dels premis importants del *loto* o loteria instantània.

Suposo que el senyor Conseller podrà explicar-me quina és la filosofia que segueix el seu Departament en matèria de joc, per haver triat precisament —com sembla, per les declaracions del mateix Director General—, per haver triat una loteria instantània. Suposo que s'haurà fet un estudi seriós —penso, que se'm confirmi— de totes les possibilitats del que és millor, o, en aquest cas, del que és menys dolent.

Té la Conselleria una política global de joc i voluntat de portar-la a terme? Quant temps pensen continuar estudiant aquestes qüestions sense fer res, trancant-se, com e stracta, d'una competència exclusiva de la Generalitat, llevat de les traveses de futbol? Creuen que, mentrestant, n'hi ha prou amb la loteria de l'Estat o amb la dels cecs, que no hi tenim res a veure, malauradament —ja en vam parlar en l'anterior interpellació? O amb les loteries que, procedents de Manitoba, del Canadà, arriben per correu al domicili de molts catalans? O és que tenen dificultats de l'Administració central en aquesta matèria, i no els deixen fer les coses com volen, o és que es deixa aquesta problemàtica limitant-se a algunes accions inspectores de màquines escurabutxaques que no estiguin legalitzades? Quins criteris i quines prioritats té el Departament en matèria de joc? Creu que pot assolir, finalment, l'exclusivitat d'aquesta competència? S'ha reclamat de Madrid? I, si és així, què en diuen? Quina és la situació actual?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, en contestar la interpellació formulada per l'Il·lustre Diputat senyor Alay detecto, o em sembla detectar, en la seva exposició una clara contradicció entre l'inici de la seva explicació i el final. Comença al principi citant l'article 4 de la Llei del Joc, aprovada per aquesta Cambra, i la seva intervenció va en el sentit de no fomentar el joc, de no impulsar el que ell ha anomenat des d'aquí un vici, i diu que aquest és el criteri també expressat pel Departament. I després acaba la seva intervenció dient: «Quant temps estaran sense fer res? Quina és la política del Departament sobre aquest tema? És que Madrid no els ho deixa fer? Quan faran la loteria?, etcètera. Una clara contradicció entre una cosa i l'altra. Senyor Alay, o bé no fem res o bé impulsem noves modalitats del joc. Jo li explicaré quina és la nostra política, i dir-li que la nostra política va molt més en el sentit de la primera part de la seva intervenció. És a dir, de ser molt prudents en aquest tema, i, si tardem, tardarem. Perquè el que creiem és que en un sentit com aquest no s'hi pot incidir amb improvisacions que puguiun precisament, no desplaçar el joc d'un sector cap a l'altre, sinó augmentar l'hàbit del joc, i aquesta ha estat una preocupació constant de la Conselleria, i em consta que és una preocupació també del senyor Diputat interpellant, i que els seus criteris responen també, perquè n'hem parlat alguna vegada, a la primera part de la seva intervenció.

Les taxes del joc són una part important dels ingressos de la Generalitat. Les dades que jo tinc aquí ens diuen que els diners recaptats l'any 1984 signifiquen 18.940.000 milions de pessetes, i que això significa un increment de 1.200 milions sobre l'any anterior, la qual cosa significaria un increment del 6,77. És a dir, també, que el joc s'hagi disparat, en absolut! Potser el joc no s'ha disparat, precisament, per aquesta política de contenció, però les xifres ens ho diuen: el joc és elevat a Catalunya, massa elevat, però des que la Generalitat ha assumit aquesta competència no hi ha hagut increments importants, sinó més aviat al contrari, perquè el 6,77 és menys que l'increment del cost de la vida.

El senyor Diputat feia referència a una interpellació que jo

mateix vaig contestar, i després hi va haver una sessió informativa, en la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament, en la qual jo vaig informar de la nostra política sobre aquest tema, i la política no ha canviat. Es desenvolupa i s'ha desenvolupat en tres vessants fonamentals, que són la legislativa, l'administrativa i la de control. A la legislativa —aprovació d'una llei—, el senyor Diputat hi ha fet referència, i cal fer tota una sèrie de reglaments de desenvolupament.

En el tema de les màquines escurabutxaques hi ha hagut un Decret, el de 27 de desembre del 83, posant ordre, ens sembla, i un Decret fet per la Generalitat, consultant el sector —perquè sempre que la Generalitat intervé es consulta el sector—, però no assessorats pel sector, posant ordre en el tema dels salons allà on hi ha les màquines recreatives i d'atzar i exigint una sèrie de garanties, i amb una política d'autoritzacions, tant de bingos com de salons, en contacte amb la Federació de Municipis i, concretament, amb l'Ajuntament de Barcelona.

Evidentment, la regulació d'aquest sector ha anat seguida d'una acció que és la de precintat dues mil màquines escurabutxaques, de precintat-ne, segurament, més en el futur, perquè totes aquestes màquines escurabutxaques no estiguin en situació d'il·legalitat, que paguin la taxa —que és de 125.000 pessetes per màquina—, que això signifiqui un augment en la recaptació de la Generalitat i que, a més, es posi ordre en un sector que ens sembla que està enormement dispers per tot Catalunya i que és essencial controlar. I em sembla que aquesta acció de la Policia Autònoma, conjuntament amb la Brigada del Joc de l'Estat —que jo diria que ha estat un exemple de coordinació i de col·laboració que aquesta vegada sí que ha funcionat—, em sembla que, al mateix temps, ja que el senyor Diputat en la seva intervenció s'ha referut molt al que diuen els mitjans de comunicació, a declaracions i a articles, jo, que també llegeixo la premsa, aquesta intervenció de precintatge de dues mil màquines escurabutxaques ha merescut un elogi en la premsa del Diputat interpellant —que almenys jo ho he llegit en un diari d'aquesta ciutat.

Em sembla que el Decret i aquesta acció han comportat la intenció de posar ordre en aquest sector, que, a més a més, continuarà i que tindrà una repercussió en els ingressos de la Generalitat.

El tema dels bingos, en els quals es juga també molts diners, jo crec que ha entrat en una etapa d'estabilització i que és un sector que, des del punt de vista administratiu i de funcionament, no presenta actualment problemes; si de cas, diguem, uns problemes derivats de l'impost, que em sembla que es van normalitzant o que es normalitzaran, però aquí vostè sap que l'acció de la Generalitat ha estat també enormement restrictiva —conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona i amb els municipis— en les autoritzacions i, a més, aplicar un impost que ha estat aprovat per aquest Parlament.

En el tema dels casinos, evidentment, continuen funcionant els tres casinos, i la Generalitat no ha aportat, aquí, absolutament cap modificació. Jo li voldria dir, per fixar el tema, que, de les taxes cobrades per la Generalitat els casinos signifiquen 735 milions de pessetes, els bingos 12.640 milions de pessetes i les màquines 5.565 milions de pessetes. Tot això significa els 18.940 milions que jo li deia fa una moment.

I voldria donar unes xifres del que es juga a Catalunya, des

diners jugats a Catalunya l'any 84, segons dades de la Conselleria, i tenint en compte, evidentment, que hi ha frau, i que hi ha moltíssimes màquines escurabutxaques instal·lades il·legalment, que no paguen la taxa, i que, per tant, aquesta és una acció en la qual pensem incidir molt fortament, perquè, si hi ha joc a Catalunya, almenys que es paguin les taxes, que es paguin els impostos.

En la loteria, a Catalunya —la loteria dita «nacional»— es juguen 41.000 milions de pessetes; en les travesses, 11.000 milions de pessetes; en els casinos, que de vegades embolen el símbol del joc, només 2.000 milions de pessetes; en els cecs —l'ONCE—, que ha tingut un gran increment a partir del moment en què s'ha convertit en estatal, 18.000 milions de pessetes; en els bingos, 63.000 milions de pessetes, i en les màquines escurabutxaques, 115.000 milions de pessetes. Total, 251.000 milions de pessetes. Per tant, és evident que hi ha d'haver una acció molt gran en el camp de les màquines escurabutxaques perquè el volum jugat —al meu entendre— no correspon al que s'ingressa, i aquesta sí que és una acció important: posar ordre en el camp de les màquines escurabutxaques i que les taxes que deriven de les màquines escurabutxaques signifiquin, dins el total, un increment més gran. I aquesta sí que em sembla que és una acció important: posar ordre en el camp de les màquines escurabutxaques i que les taxes que deriven de les màquines escurabutxaques signifiquin, dins el total, un increment més gran. I aquesta sí que em sembla que és una acció important i en la qual està la Generalitat.

Possibilitats de noves modalitats del joc: vostè sap que hi ha un decret pel qual es regulen les curses de cavalls amb apostes, a Catalunya, i una ordre convocant un concurs —concurs al qual s'han presentat dues empreses—, i que encara no està decidit. No està decidida cap de les tres posicions que es poden adoptar —que són declarar-lo desert o donar-lo a una de les dues empreses—, i em sembla que la decisió es prendrà molt aviat.

I, finalment, hi ha el tema del *loto* o loteria instantània, o bé de la loteria *on line*, que és la modalitat americana, la qual significa una travessa amb xifres, més que una travessa amb partits de futbol, i que es fa amb tot un sistema informàtic i unes màquines especial, i que és la loteria que estan adoptant molts països i que estant adoptant molts Estats dels Estats Units, i que significa per als Estats un nivell d'ingressos important.

Aquest és un tema actual, senyor Alay, perquè realment ha estat, aquest tema, una gran polèmica, per exemple, en els Estats Units, una qüestió de debat, una qüestió de referèndums, fins i tot, en molts Estats; és a dir, el plantejament de si s'incrementaven els impostos o bé s'implantava en alguns Estats la loteria per convertir-la —es deia en el debat— en una mena d'impost voluntari; és a dir, juga el que vol jugar i, aleshores, allò comporta uns ingressos per a l'Estat. Hi ha alguns Estats d'estats Units que van començar implantant la seva loteria, i això ha tingut una continuació i, per referèndum, per exemple, sis Estats, últimament, han votat dimplantar també la seva loteria. I això és una modalitat de loteria que es diu *on line*, moderna, com una mena de travessa de xifres, la qual és quasi instantània, però que està organitzada a nivell d'Estat i, evidentment, per l'Estat, concretament pel Departament d'Economia de cada un dels Estats.

I després hi ha el *loto*, que és una altra modalitat, que, per ex-

emple, en alguns països com Suïssa sabem que el *loto* està desplaçant el *toto* (*Rialles*.) És a dir, que el *loto* està desplaçant les travesses.

I em sembla que, a nivell espanyol, a nivell de l'Estat, hi ha un estudi molt aprofundit sobre aquest tema i que ens podríem trobar la sorpresa que, des de l'Administració central, es creés també una modalitat de *loto*, també, probablement, per desplaçar també el *toto*, és a dir, les travesses, amb les quals sabem que l'Administració central té algun problema.

Evidentment, la Generalitat havia d'estudiar això. Vostè mateix, en la seva interpellació, en la moció que va presentar, feia referència a aquest tema. Evidentment, feia referència —en el seu esperit, jo crec, i en el que va dir— que la loteria dita «nacional» a Catalunya fos organitzada per la Generalitat. Això em sembla que és entrar en una collisió amb la loteria nacional —per altra banda, molt arrelada a Catalunya—, que era un carrer sense sortida. I, aleshores, nosaltres, a partir d'aleshores, vam estudiar les diverses possibles modalitats de loteria, i tenim els estudis pertinents. I alguna vegada hem pensat a implantar-ho, i d'aquí vénen algunes de les declaracions que vostè, aquí, ha llegit, però, evidentment, en aquests moments no hi ha absolutament cap decisió presa sobre el tema. Està en el nivell d'estudi, i la decisió l'hem de prendre. Amb una consideració: que això, realment, pugui significar un desplaçament del joc de certes modalitats actuals contra una altra modalitat. Amb dos criteris: que sigui més controlable i que signifiqui més diners per a l'Administració.

Es a dir, de fet, resumint el que dic, hi hauria tres criteris: que el volum global del joc no augmentés i que es desplaçés cap a un joc que signifiqués més ingressos per a la Generalitat, i que fos molt més controlable, quan veiem que hi ha modalitats que són més fàcilment incontrolables o més difícilment controlables com, per exemple, totes les màquines escurabutxaques.

Si mai es creés una loteria a Catalunya —d'una modalitat d'instantània o *on line*—, evidentment, seria una decisió de la qual el senyor Diputat i tots els senyors Diputats s'assabentarien per les vies normals i democràtiques, i, a més, li voldria dir que seria una creació de l'Administració —i ho dic perquè també en els mitjans de comunicació hi ha hagut algun comentari sobre aquests temes. En cap cas seria una concessió, sinó que seria una creació pròpia de l'Administració, com està passant en molts Estats europeus i en molts Estats dels Estats Units.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT. L'Illustre Diputat interpellant té la paraula per a la rèplica, per cinc minuts.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, de contradiccions, res, ni la més mínima. He començat dient el que deia l'article 4 de la Llei que va aprovar aquest Parlament i he acabat dient que, el que no es pot fer, és incitar al joc. I això és en relació, precisament, amb la política que es pot portar a terme. Però el que passa és que aquesta política de la Generalitat en matèria de joc és fosca. És fosca, és incomprendible. Hi ha coses de què te n'assabentes pels mitjans de comunicació i res més; després no es desmenteixen, causen una mala impressió... Jo mateix, en un article, vaig haver de dir algunes coses que m'hauria estalviat, m'hauria agradat més estalviar-me de dir-les, però les havia de dir, perquè hi ha coses que no estan gens clares.

Aquí és parla molt, i concretament, quan la interpellació, la passada legislatura, es va aprovar una moció que deia, per exemple: «Consultes amb la Federació de Municipis i amb l'Associació Catalana de Municipis». Quins resultats hi ha hagut, d'això? S'han fet? No ho sé, ja ens ho dirà.

Es va parlar de l'hipòdrom, en el qual, en el *Diari de Sessions*, hi ha una referència del senyor Macià Alavedra, que almenys hi ha vint-i-cinc línies, i en les quals es repeteix quatre o cinc vegades que la qüestió de l'hipòdrom és urgent, és una qüestió que no pot esperar, com si la cosa ja fos una realitat. I no solament això. En els debats de política general el Molt Honorable senyor President de la Generalitat ja ha fet referència també diverses vegades a l'hipòdrom, per acabar-hi de donar més èmfasi. Quina és la situació d'aquest hipòdrom? Ara ens assabentem que hi ha un concurs obert i que està pendent de resolució. Quins tipus? Desert? Ja ho ha dit el senyor Conseller, no se sap encara. Però és que aquest concurs crec que fa onze mesos que està pendent de resolució, que es van presentar les piques de condicions, i resulta que fa onze mesos que està la cosa penjada. Quan es resoldrà? Espero, també, que ens ho digui. Les úniques informacions que en tinc són les que van sortir un dia d'un periodista en un diari molt important de Barcelona, i en les quals es parlava que la cosa estava parada.

Màquines escurabutxaques. Sempre s'ha dit —s'ha dit, molta gent ha dit— que això suposa molts llocs de treball i és una manera de justificar-se —i no dic pas que ho hagi dit el senyor Macià Alavedra—, però es diu que donen molts llocs de treball.

Però aleshores, en les declaracions del Director General del Joc, concretament en el diari al qual he fet referència abans, es parlava precisament de perjudicar els fabricants de màquines escurabutxaques, i que la distribució es faria a través dels establiments que ara tenen màquines escurabutxaques. I un es pot preguntar: qui administratarà aquesta loteria? Els fabricants de màquines? Una empresa privada? Qui? Ara estic més tranquil, senyor Macià Alavedra; ha dit que no seria privatitzat, sinó que serà institucional; segurament hi haurà un ens públic de la Generalitat que tingui cura del joc. Tot això m'està molt bé.

Però ara anem a la loteria instantània, i aquí ve..., i amb això li vull demostrar que no hi havia contradicció. La loteria instantània és una monstruositat. La loteria instantània és molt pitjor que les màquines escurabutxaques, per una raó molt senzilla: amb una màquina escurabutxaques hi ha una velocitat determinada, que imprimeix la mateixa dinàmica de la màquina, per la qual només hi pots entrar de duro en duro, de vint-i-cinc pessetes en vint-i-cinc pessetes. Una loteria instantània vol dir que un pot jugar mil pessetes i en deu segons, que és el temps d'haver arrencat la tireta d'adhesiu, pot saber si té premi o no, i si porta mil pessetes més a la butxaca, gastades.

Aquest és el defecte de la loteria instantània. No és el mateix que la de *on line*, amb la qual ja és discutible, perquè no és tan instantània; ni és el defecte que té la loteria tradicional. La loteria tradicional és correcta, perquè vostè compra un número de mil pessetes i el porta durant tota la setmana esperant si hi ha premi o no n'hi ha, però pot no veure's incitat a gastar-se mil pessetes més, perquè encara no sap el resultat de les primeres que vostè ha jugat.

Per què una loteria tradicional no és possible? Bé, amb això jo no puc estar-hi gens d'acord, que no sigui possible. El Direc-

tor General del Joc deia —afirmava molt rotundament— que no es podien donar els mateixos premis que la loteria de l'Estat, i això és fals. Això és no haver estudiat el problema amb rigorositat. Els premis que es poden donar en una loteria catalana són exactament els mateixos, pesseta per pesseta jugada, que els que dona la loteria de l'Estat, en què es reparteix entre el 70 i el 80% de la recaptació en premis. I potser és aquest el problema, que la Generalitat veu que no en pot treure massa guany; aquest potser sigui un altre problema, però el que és evident és que pesseta per pesseta es pot fer. I això per la senzilla raó que la loteria de l'Estat, que consta de 80.000 números o de 100.000, en fa 10, 20, 30 sèries. Si nosaltres tenim el 20% de potència de joc, a Catalunya, vol dir que nosaltres podem fer 3, 4, 5, 6 sèries, les que corresponguin, i el número de premis per pesseta pot ser exactament com la loteria de l'Estat de 7 a 10.000 pessetes per cada pesseta jugada.

Després, m'ha sorprès que quan he parlat de Manitoba el senyor Conseller ha fet un gest com volent dir que no sabia de què anava, o potser si ho sabia, doncs, que no, que, en fi, que a què venia la qüestió. La qüestió és que hi ha molts ciutadans de Catalunya que estan rebent per correu unes incitacions a jugar en una loteria del Canadà —que això ve via Holanda—, una loteria del Canadà en la qual es proposa un milió de dolars i es fa per un sistema de subscripció, és un sistema molt modern; jo no sé si la gent ho fa, suposo que això no és legal, evidentment; suposo que la Conselleria ja en tenia coneixement; en tot cas és un element més de judici que aportó perquè tinguin més informació en aquest aspecte.

El Sr. PRESIDENT: Prego el senyor Diputat interpellant que tingui en compte que el seu temps de rèplica ja s'ha escolat.

El Sr. ALAY: Doncs, havent-se escolat dono moltes gràcies al senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol intervenir novament?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Bé, senyor President, senyores i senyors Diputats, jo no voldria repetir molts dels conceptes que crec que ja he contestat al senyor Alay. Ell continua fent referència a les notícies de premsa, però suposo que la seva condició de Diputat li permet precisament fer una interpellació perquè se li fixi quina és la política del joc; crec que jo ho he fet i que ha de fer referència al que jo he dit, i no a les notícies que li semblen contradictòries de la premsa, hagin estat contradites o no, perquè en la meua intervenció ja queden, en tot cas, contradites, i una interpellació vol dir que en la rèplica s'ha de fer referència al que jo he dit i no tornar a les notícies de premsa.

Sobre el contacte amb els municipis en Federació i Associació pel tema dels permisos, precisament és una de les coses que jo, explícitament, havia contestat en la interpellació, sense que el senyor Diputat abans me n'hagués parlat. I ara em diu que no li n'he dit res; sí, en el *Diari de Sessions* quedarà clar que jo he parlat d'aquests contactes quant als permisos dels locals de salons recreatius i de bingos.

El tema de l'hipòdrom: és clar, no em pot dir que no en sap res, perquè hi ha un decret i una ordre que surten publicats en el *DOG*, i el senyor Diputat estic segur que segueix el *DOG*.

Sobre el tema dels llocs de treball, jo no n'he parlat, no n'he fet cap referència, no és aquesta la nostra preocupació; també

ho pot ser, però he dit els criteris que ens guien en els temes de la política de màquines escurabutxaques, i aquest criteri, que és un criteri que pot ser respectable per molts, jo no l'he introduït. Per tant, en la rèplica que no me l'introdueixi el senyor Diputat interpellant.

El senyor Diputat em fa una disquisició sobre els tipus de loteria: la loteria instantània, dient que és una monstruositat; la loteria *on line*, explicant-nos que no és tan instantània... Bé, d'acord, senyor Diputat, però és que d'això li he dit que no hi havia absolutament cap decisió presa, que seríem molt prudents en el tema, que seria..., l'únic que he dit és que seria pública, i l'únic que he dit és que estava en estudi. Per tant, no em pot contradir absolutament en res perquè sobre aquest tema no em pronuncio. Està en estudi, i l'únic que dic és que hem de ser molt prudents sobre aquest tema.

Quant el tema de Manitoba, jo he fet un gest perquè això no ha tingut cap repercussió, senyor Diputat, en el joc dels catalans. Vostè sap que això és una cosa enviada pel *loto* del Quebec; que, a més a més, hi ha hagut una nota sortida a tota la premsa dient que això era delictiu, recomanant a tothom que no s'hi jugués; això és delictiu monetari i de contraban, previst en la Llei de Contraban, i, per tant, aquest em sembla que no és un tema que formi part de la política del joc de la Generalitat; i, per tant, el meu gest no és que no conegués el tema —que evidentment el conec, com tothom que llegeix la premsa, sense cap coneixement especial—, però és que és un tema que no té cap incidència, avui dia, en el joc a Catalunya.

Interpellació al Consell Executiu sobre les necessitats de llits pediàtrics a Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Bé, substanciada aquesta interpellació, passem a la següent, que és la que formula al Consell Executiu l'Honorable Diputat senyor Ramon Espasa sobre les necessitats de llits pediàtrics a Catalunya. El doctor Ramon Espasa té la paraula.

El Sr. ESPASA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social, el tema de les necessitats de llits pediàtrics a Catalunya és un tema que hem debatut moltes vegades en aquesta Cambra com a tema general però centrat en el que pot ser —i en la meua opinió ha de ser— el tercer centre hospitalari pediàtric a Catalunya, m'estic referint a la Residència Germans Trias, o també coneguda per Residència de Can Ruti, de Badalona, sobre la qual aquest Diputat, en nom del Grup parlamentari que representa, en nom del PSUC, ha presentat diverses i repetides interpellacions, a les quals sempre ha tingut una mateixa resposta, resposta desgraciadament després no corroborada pels fets. Interpellació del 28 del II del 83 sobre obertura de nous hospitals pertanyents a la Seguretat Social; interpellació del 14 del III del 83 sobre concerts d'assistència sanitària; interpellació del 15 de desembre del 83 sobre el mateix tema, i, finalment, una altra interpellació del 29 de desembre sobre la posada en marxa dels hospitals de la Seguretat Social.

I, perquè vegin la gravetat en la meua opinió del tema, els llegiré l'últim paràgraf de l'informe sobre el compliment de la Moció, d'una de les mocions que va donar lloc a aquestes

interpellacions, que fa el Conseller de Sanitat, Honorable senyor Josep Laporte, que, datada el 29 de setembre de 1983, es compromet per escrit, en compliment de la Moció que obligava el Departament a posar en funcionament l'Hospital, a posar plenament en funcionament, a obrir totes les dependències de l'Hospital Germans Trias, de Badalona. El senyor Laporte ens diu en el compliment d'aquesta Moció —repeteix, 29 de setembre del 83— que es «preveu que funcionarà a ple rendiment, l'Hospital de Badalona, al llarg de 1984».

Evidentment, aquesta previsió, aquesta previsió que era la ratificació d'una promesa feta, d'un compromís, perdó, pres davant d'aquesta Cambra, des d'aquesta mateixa estrada, no es va complir el 84. I tenim també a instàncies nostres una pregunta feta en el mateix sentit, resposta també pel senyor Conseller de Sanitat, en el sentit que el 1985 sí que entrarà en funcionament l'Hospital o la unitat materno-infantil d'aquest hospital pediàtric de Badalona.

És a dir, es tracta d'un tema que repetidament s'ha portat en aquesta Cambra, d'un tema del qual repetidament s'ha reconegut la urgència i la necessitat, d'un tema en què s'han pres compromisos polítics importants, solemnes, de paraula en el curs de la substantiació de la Interpel·lació, però, més encara, per escrit en el compliment de la Moció, i que després no s'han complert. No s'han complert perquè avui, a finals de febrer de 1985, l'Hospital Germans Trias, de Badalona, encara no té en funcionament la seva unitat materno-infantil, encara no està funcionant, i el Conseller ens torna a anunciar que probablement funcionarà durant l'any 85.

És cert, és veritat, ho sabem tots, almenys els que més ens preocupem per aquests temes, que la natalitat a Catalunya ha baixat espectacularment des del 1975, que encara que també ha baixat —no tan espectacularment— la mortalitat el creixement vegetatiu és molt inferior als anys vuitanta, i com més ens anem avançant dins de la dècada dels vuitanta va baixant aquest creixement vegetatiu, que no ho va ser en els anys seixanta, sobretot en els setanta i al final de la dècada dels setanta. Això són dades absolutament conegudes que estic segur que el Conseller de Sanitat esmentarà, que ja per endavant li dic que comparteixo i que conec. Conec aquesta disminució de la taxa de natalitat, conec aquesta disminució del creixement vegetatiu, conec, per tant, que cal readaptar les previsions de necessitats de llits en general —però avui estem parlant de llits pediàtrics, de llits per a nens— a Catalunya.

Però, a pesar d'això, estem parlant de l'Hospital de Can Ruti, de Badalona, hospital de tercer nivell, que ha de servir al que segons el mapa sanitari és l'àrea onze, àrea que comprèn tot el Maresme i el Barcelonès Nord. Per a aquesta àrea, dins d'aquesta previsió general de disminució del creixement vegetatiu, de disminució de la taxa de natalitat, es preveu, però —i avui es constata en el padró del 81—, que la taxa de nens és la més alta de Catalunya; en el Barcelonès Nord i en el Maresme la taxa de població de zero a catorze anys, és a dir, població susceptible de ser atesa per un complex hospitalari del qual estem reclamant l'obertura, és la més alta de Catalunya, amb un índex del 33,8% de població infantil, quan la mitjana catalana és del 24% aproximadament. És a dir, quasi deu punts per sobre de la mitjana catalana és la població infantil de l'àrea del Maresme i del Barcelonès Nord, àrea que hauria de servir aquest hospital.

Altres dades que podríem aportar per demostrar la necessitat de l'obertura d'aquest hospital infantil com a part de l'Hospital Germans Trias, de Badalona, és que del conjunt d'urgències que genera aquesta zona, el 30% d'aquestes urgències eren urgències infantils, urgències que van ser desplaçades, o bé a l'Hospital de la Vall d'Hebron, de Barcelona, o bé a l'Hospital de Sant Joan de Déu, situat a Esplugues, és a dir, al Barcelonès Sud, o a l'àrea de Ponent, segons la terminologia que utilitza l'Institut Català de la Salut.

Podríem aportar moltes més dades tècniques que potser cansarien els Diputats i Diputades perquè, sense veure-les al davant, i per escrit, de vegades un pot perdre el fil del raonament, però, en definitiva, el que sí que cal remarcar és que, en el marc d'una disminució del creixement vegetatiu i de la disminució de la taxa anual de natalitat —cosa important, i cosa important a tenir en compte—, l'àrea a la qual m'estic referint, i àrea de referència per a la resta de Catalunya pel que fa a llits d'alta sofisticació, és la de més alta densitat pediàtrica de nens, de població infantil de zero a catorze anys; és una àrea que genera urgències i demanda d'assistència hospitalària per a aquesta població infantil, i és una demanda que se soluciona desplaçant aquests nens i nenes a Barcelona o a Esplugues de Llobregat, a aquests dos hospitals que ja he citat.

És per tot això que nosaltres creiem que és imprescindible la immediata obertura de la unitat materno-infantil de l'hospital de Badalona, perquè hi ha necessitats objectives de demanda d'assistència sanitària que així ho reclamen, perquè hi ha índexs poblacionals suficientment fiables per saber que aquesta serà una inversió en llits, una obertura, una utilització de llits, utilitzada ara i en el futur —les previsions de població per al futur, per al 1992 fetes pel Departament de Política Territorial del Consell Executiu, xifren una població estimada de dos-cents mil nens, que viuran en aquesta àrea per a l'any 1992. És, per tant, una necessitat a cobrir imperiosa, ara i en un futur previsible, immediat, a curt i a mig termini.

És per tot això, perquè creiem que hi ha aquesta necessitat en l'àrea i en el conjunt de llits pediàtrics per a Catalunya, tal com preveu el Mapa Sanitari del 80, i el desplegament, la proposta de desplegament de 1983, que nosaltres hem formulat aquesta interpellació amb el desig i amb l'esperança que la segura..., creiem que tenim segura promesa del Conseller que ara sí que és cert que s'obrirà aquesta unitat materno-infantil a l'hospital de Badalona, aquesta vegada sigui, realment, una realitat.. no només de paraula en aquesta Cambra, sinó una realitat política que ens transformi en el fet que l'hospital de Badalona entri en ple funcionament. Insisteixo a denunciar i deplo- rar aquestes repetides promeses polítiques, promeses també electorals, quan ha calgut, que ha fet o bé Convergència i Unió, si es tracta de promeses electorals, o que ha fet directament el Conseller en el seguit d'interpellacions que, des d'aquest Grup parlamentari, des del PSUC, li hem plantejat en demanda de la cobertura d'una necessitat imperiosa, la necessitat de llits pediàtrics, de llits del sector públic per cobrir necessitats. Creiem que aquesta hauria de ser, definitivament, l'última vegada que parléssim d'aquest tema perquè finalment es donés per solucionada aquesta important necessitat de llits pediàtrics a Catalunya, i concentrats o situats geogràficament, perquè així ho preveu el Mapa Sanitari en l'àrea 11, a l'hospital de Badalona.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Sanitat té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores Diputades, senyors Diputats, amb el permís del senyor President, jo voldria plantejar dues qüestions prèvies abans d'entrar directament a la substanciació de la interpellació que acaba de formular l'Honorable Diputat senyor Espasa.

Primera qüestió. Fa un temps, l'esmentat Diputat va presentar una interpellació davant la Mesa del Parlament sobre els llits pediàtrics de Badalona. La Mesa del Parlament va estimar que es tractava d'una qüestió puntual i que havia de ser transformada, en tot cas, en una pregunta, i així és va fer: es va transformar en una pregunta. El senyor Espasa, però, insistint en el tema, va presentar després una altra interpellació sobre les necessitats de llits pediàtrics a Catalunya, publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament* del dia 10 de desembre de 1984, i en el text d'aquesta interpellació no es parla de l'Hospital Germans Trias, i la interpellació es planteja exactament en els termes que vaig a llegir: «Quins són els propòsits i capteniments del Departament de Sanitat i Seguretat Social sobre les necessitats de llits pediàtrics a Catalunya?» Com acaben de veure les senyores i els senyors Diputats, l'Honorable Diputat ha parlat de tot; ha parlat una mica d'això, però, fonamentalment ha centrat la qüestió sobre l'obertura d'una unitat materno-infantil, d'una unitat pediàtrica a l'Hospital Germans Trias, de Badalona; primera constatació.

Segona constatació. El senyor Espasa ha parlat de les previsions de l'àrea 11 de població infantil, de l'àrea 11 i de tot Catalunya per a l'any 1992. El senyor Espasa ha predit que jo entraria en aquesta qüestió i, sí, com moltes altres vegades, el senyor Espasa ho ha encertat. Ho ha encertat, perquè les xifres que vostè ha donat —i això no és culpa de vostè, en tot cas, és culpa nostra— són absolutament errònies. Les previsions que es van fer quant a l'evolució de la població de Catalunya i del contingent de nens compresos entre zero i catorze anys, és a dir, d'allò que en diem la pediatria en un sentit ampli, per als anys successius, són absolutament equivocades, i no solament no em fa res de reconèixer-ho, sinó que crec que aquest és un tema molt important, que no solament les senyores i els senyors Diputats d'aquesta Cambra n'haurien de ser conscients, sinó que n'haurien de ser molt conscients tots els catalans.

L'any 1975 hi havia a Catalunya una població pediàtrica compresa entre zero i catorze anys composta per 1.469.329 persones. I aquests estudis a què faig referència —dels quals òbviament no en té la responsabilitat el senyor Espasa, sinó que la té qui els va fer, i la tenen els mateixos desplegament del Mapa Sanitari i desplegament del Mapa de Serveis Socials que contenen aquestes previsions fetes per determinats equips— preveuen que l'any 1990 hi haurà a Catalunya 1.547.275 nens, de zero a catorze anys, amb un creixement de l'1,05, o sigui, del 5%, en relació a quinze anys abans.

Senyor Espasa, aquestes són unes xifres absolutament errònies, i són errònies per una cosa molt clara, i és que les tendències —com vostè sap molt bé, i ho ha explicat molt bé, no solament aquí, sinó en diversos articles— han canviat totalment. Però la tendència ha canviat radicalment especialment en aquests darrers anys, i aquestes previsions estaven fetes, senyor Espasa, sobre la base de la constitució de la piràmide

d'edats de l'any 1975, i sobre la base de les tendències anteriors. Jo li puc facilitar les dades que el Gabinet Tècnic del Departament de Sanitat i Seguretat Social preveu en els moments actuals com a població infantil l'any 1992: 1.054.786 nens, entre zero i catorze anys; és a dir, no hi haurà un augment del 5%, hi haurà una disminució entre el 25 i el 30% d'infants a Catalunya, si a això no s'hi posa remei, que no sé com s'hi ha de posar... Vaja, sí que ho sé (*rialles*), però dubto que realment es practiqui massa, aquest remei. Aquesta situació, que realment pot semblar còmica però que jo entenc que és trágica, i que per això deia que tots plegats n'hem de ser conscients, això repercuteix, evidentment, sobre la necessitat de llits pediàtrics, però repercuteix sobre moltes altres coses totalment importants: repercuteix directament sobre el futur de la població catalana i sobre les necessitats en serveis, i no solament en serveis sanitaris. És un crit d'alerta, que jo voldria donar en aquests moments, en el sentit que siguem conscients que els índexs de natalitat segueixen baixant. He intentat procurar-me les dades de l'any 1984 però no les tinc encara, però l'any 1983 no van néixer a Catalunya més que seixanta-dos mil infants, que representa un 10,5 per mil, que és una xifra molt baixa, més baixa que la de la gran majoria de països europeus més desenvolupats. Aquesta és la situació.

Fetes aquestes dues consideracions, però, entrem breument en la temàtica de Badalona i de les necessitats de llits pediàtrics, i ho contestarem tot, si fa no fa, plegat.

El desplegament del Mapa Sanitari de l'any 83 contempla que hi ha 10,2 ingressos per cada mil habitants pediàtrics, amb llits pediàtrics, amb una estada mitjana de 7 dies. Això fa que els 1.800 llits pediàtrics de què disposem, o de què disposàvem l'any 83, tinguin només una ocupació mitjana del 65%, la qual cosa vol dir que sobren llits pediàtrics. Jo no vull dir, senyor Espasa, no s'espanti, que no obrirem la unitat de Badalona —que cal obrir-la, per altres motius—, però el que és evident és que el conjunt sobren llits pediàtrics, com sobren llits d'altres especialitats, i ens en falten d'altres. Cal fer una redistribució, una remodelació, una reconversió de tot el sector sanitari a Catalunya, de tot el sector hospitalari a Catalunya, i en això sí que estic segur que el senyor Espasa i jo estem totalment d'acord. I cal tancar determinats llits, i cal obrir-ne d'altres. I caldrà tancar, segurament, determinats centres, i caldrà, òbviament, obrir-ne d'altres. Ara, des d'aquest punt de vista també cal insistir en el fet que la tendència des del punt de vista de l'atenció pediàtrica ha canviat aquests darrers anys, i cada vegada es passa més a hospitalitzar més poc els nens i a millorar, en canvi, les consultes externes. Es fa la consulta a l'hospital i el nen hi entra o no hi entra, segons les seves necessitats.

Jo no vull avorrir els senyors Diputats amb massa explicacions tècniques, el que sí que vull dir és que nosaltres hem potenciat i estem potenciant la creació de serveis pediàtrics en hospitals comarcals a fi d'apropar l'assistència a l'usuari, que també entre els hospitals de l'ICS hem de millorar les nostres prestacions, que disposem de tota manera d'un centre d'alta tecnologia, que el doctor Espasa coneix prou bé, que és l'Hospital Infantil de la Ciutat Sanitària de la Vall d'Hebron, que en aquest centre es fa una pediatria de tercer nivell d'una gran qualitat, i que, en el futur, evidentment, entre altres coses, hem de desenvolupar una unitat d'hospitalització pediàtrica,

fins i tot a l'hospital de Bellvitge, Prínceps d'Espanya, i no cal dir que hem de posar en marxa aquesta unitat pediàtrica de l'Hospital Germans Trias i Pujol. Actualment no n'hi ha, d'unitat pediàtrica a l'Hospital Germans Trias i Pujol, però sí que, i aquí tinc a disposició del senyor Espasa, que a ell li interessarà més que no pas a la immensa majoria dels Diputats aquí presents, un resum estadístic bàsic de les activitats que s'han fet en aquest centre durant l'any 1984, i aquí es veu que en conjunt d'urgències, la unitat d'urgències es va obrir ja fa bastant temps, sí que hi ha una activitat de pediatria, hi ha, fins i tot, en casos excepcionals i quan es tracta de nens grans, en algunes ocasions hospitalització de nens, no en una unitat separada, però sí en uns llits per a adults de l'Hospital dels Germans Trias, i la resta d'urgències pediàtriques, que n'hi ha una mitjana de vuit-centes al mes a l'Hospital Germans Trias, de Badalona, la resta d'urgències pediàtriques són desviades, generalment a la Vall d'Hebron. Jo acabo, insistint al senyor Espasa en el que jo deia a la pregunta que sobre aquesta mateixa qüestió ell em va formular no fa gaire. No hi ha dubte que dintre els nostres propòsits hi ha el d'obrir una unitat infantil a l'Hospital Germans Trias. Creiem que l'Hospital Germans Trias hauria de tenir, en conjunt, 100 o 150 llits, quan estigui en ple funcionament, no 238, com es pensava en la seu projecte inicial.

I la nostra intenció és aquest any passar de 300 llits, que en conjunt hi ha a l'Hospital Germans Trias, a uns 450, i d'aquests 150 que es podran incrementar aquest any, si les previsions pressupostàries no ens fallen, senyor Espasa, uns 90 constituiran una unitat infantil, que és la que es posaria en marxa tan de pressa com puguem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Diputat vol tornar a intervenir? L'Honorable doctor Espasa té la paraula per cinc minuts.

El Sr. ESPASA: Sí, moltes gràcies, senyor President. Començaré al revés, puntualitzant algunes de les afirmacions que aquesta sigui definitivament l'última vegada, i com cada vegada he fet, torno a prendre-li la paraula, senyor Conseller, que vostè es compromet a obrir aquests llits durant aquest any. Ens ho ha dit tres vegades. No ho ha complert fins ara. Esperem que la tercera sigui la vençuda.

Del resum aquest d'activitats que ens dona el senyor Conseller, que li agraeixo, tenc una simple divisió... ells ens ha dit: es donen vuit-centes urgències pediàtriques cada mes, dividen això per trenta, senyores i senyors Diputats, i veuran que són vint urgències cada dia. Això, a qualsevol hospital europeu, ja es considerava un volum molt important d'urgències. El que passa és que tenim una assistència hospitalària quasi de tercer món, on la cosa normal és que els equips de guàrdia atenguin entre quatre-centes i cinc-centes urgències al dia —a la Vall d'Hebron, a Bellvitge, per exemple—, i això ho trobem natural: això és natural per a un país del tercer món, no per a un país civilitzat i avançat com volem ser.

Per tant, vint urgències pediàtriques al dia a l'Hospital Ger-

mans Trias, que s'han d'enviar a la Vall d'Hebron, és suficient motiu perquè tots aquests nens no s'hagin de moure del seu entorn natural —es tracta de nens, no ho oblidin—: les seves mares, els seus pares, la gent que en té cura, que puguin tenir, si és que el nen ha de quedar ingressat, el nen més a prop d'allí on viuen i treballen. Per tant, la necessitat de fet —el Conseller ho ha reconegut—, dins d'aquesta reconsideració de les xifres absolutes de necessitats de serveis, que estem absolutament d'acord que cal rectificar, donada aquesta baixa en la taxa de natalitat, però, d'això, no podem deduir en cap cas —ell no ho ha fet, però jo vull subratllar-ho—, que no fan falta aquests llits. I, amb el que segurament no estem d'acord, senyor Conseller, és en com reconvertir els llits. Vostè ha dit que falten llits d'algunes coses i en sobren d'unes altres. Això és cert, i aquí és on segurament no estem d'acord. A vegades a mi, torgi-

versant el que jo dic, se m'acusa que jo —sobretot no jo, sinó el Grup que represento— el que vol és fer desaparèixer l'assistència concertada en favor de la pública. I no és exactament aquesta la qüestió. Es tracta que els costos elevats que té la infraestructura de l'assistència pública, perquè és millor, com ja vam demostrar a bastament en altres intervencions, sigui utilitzada pels malalts més aguts, i que els malalts crònics estiguin en els hospitals concertats. És a dir, per dir-ho breument, senyor Conseller, el que caldria fer és que les clíniques privades de Barcelona fossin concertades, i els hospitals públics s'acabessin d'obrir i fessin els malalts aguts, complexos i difícils. Aquí és on segurament no coincidim gens ni mica, i per això és bo mantenir sense obrir l'Hospital de Viladecans encara un any més —ja en parlarem un altre dia del de Viladecans—, mantenir durant tres anys sense obrir l'Hospital de Badalona, i ara, a corre-cuita, dir que sí, que finalment l'obriran. I he parlat de l'Hospital de Badalona, perquè com vostè sap —tan bé, o millor que jo, segurament— dels tres centres de referència d'alt nivell d'hospitalització pediàtrica previstos a Catalunya, un d'ells és l'Hospital de Badalona, i parlar de llits pediàtrics a Catalunya és parlar de llits pediàtrics a Sant Joan de Déu, hospital concertat, privat, a la Vall d'Hebron i a Badalona. Per això he parlat de Badalona.

I, per acabar, com vostè ha dit, aquestes xifres, en les quals en part m'he basat —també m'he basat en un estudi de la Delegació de Sanitat de Santa Coloma sobre les urgències que genera tot el Barcelonès Nord, moltes de les xifres que he donat són d'aquest estudi, però la previsió de població és del Departament de Política Territorial—, vostè ha reconegut que és un error —és de savis rectificar—, i diu que ara ja estan treballant sobre altres xifres, que m'agradaria conèixer i contrastar. En tot cas, dir-li només que no sé si va ser un error voluntari o involuntari —suposo que involuntari—, però, en tot cas, era una previsió que anava absolutament en la línia del que el Molt Honorable President del Govern del qual vostè forma part voldria que es complís en la realitat. Ell demana a tots els catalans que tinguin almenys tres fills, i, si pot ser, més. El que passa és que una cosa és el que diu el senyor President i una altra cosa és el que els catalans i les catalanes en la seva intimitat decideixen fer.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT

SOCIAL: Sí, gràcies, senyor President, des de l'escó mateix. Tres puntualitzacions sobre el que acaba de dir l'Honorable senyor Espasa. Primera: l'enregistrament em guardarà de mentir. Jo no m'he compromès a res, senyor Espasa; jo he dit que estava dintre de les nostres intencions, i si les possibilitats presupostàries ens ho permetien, obrir cent-cinquanta llits més a l'Hospital Germans Trias, aquest any, noranta dels quals serien per a pediatria. Que en quedi constància. Si abans ho he dit, ho he dit malament. I ara ho dic taxativament d'aquesta manera. Em sembla que no m'he equivocat, però, en tot cas, rectifico: faré tots els possibles per obrir-los, perquè sé que és una necessitat; però és una intenció, és un desig, és un fervent desig, no és un compromís formal davant d'aquesta Cambra.

Segon punt. Jo estic totalment d'acord amb les altres afirmacions que ha fet el senyor Espasa, almenys en línies generals. Jo crec que hi ha massa urgències pediàtriques i de tot tipus en els nostres hospitals. I estic segur que el senyor Espasa coincidirà amb mi que una de les causes d'aquest excés d'urgències és que la primera línia d'atenció, l'assistència primària, no és prou bona. Molts nens no caldria que anessin a l'hospital, com molts malalts grans no caldria que hi anessin, si trobessin una resposta adequada en els primers nivells assistencials. En això estem, senyor Espasa, i jo sempre dic —i vostè també, m'imagino— que cal millorar l'atenció primària a fi i efecte, no que l'usuari tingui un més bon servei d'una manera immediata, sinó que així, d'una manera indirecta, millorem els hospitals.

I el tercer punt, li diria que, bé, que jo tampoc veig malament —en línies generals, ho repeteixo— el que ell diu de reconvertir determinats centres assistencials, no sé si públics o privats, en una xarxa de crònics. D'això, ja en parlarem un altre dia, i ara no hi hem d'entrar aquí. Però amb això sí que hi estic totalment d'acord. Tenim suficients llits per a malalts aguts, tenim segurament suficients llits per a malalts complicats, suficients equipaments d'allò que en podríem dir sofisticats, però ens fan molta falta molts llits per a vells i per a malalts crònics. Amb això tenim greus déficits, déficits que seran realment molt difícils de cobrir, però, en fi, almenys farem un pla per intentar cobrir-los de la millor manera possible.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les correccions d'errades al DOG

El Sr. PRESIDENT: La següent interpel·lació, la que formulen els Il·lustres Diputats senyors Lluís García i Josep González, del Grup Socialista, sobre les correccions d'errades al *Diari Oficial de la Generalitat*.

El senyor...

El Sr. ARMET: González, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor González té la paraula.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, el tema que plantejem en aquesta interpel·lació, la publicació de les normes en el *Diari Oficial de la Generalitat*, és poc habitual en aquesta Cambra i, amb ella, més que una acció de control sobre l'acció del Govern, el que pretenem és posar de manifest algunes irregularitats en la publicació de les disposicions, i, de passada, con-

tribuir a prestigiar les nostres institucions mitjançant l'ús adequat dels instruments legals.

El *Diari Oficial de la Generalitat*, a part de ser l'instrument que possibilita definitivament l'entrada en vigor de les normes legals, és també, d'alguna manera, l'aparador d'una administració, i hem de dir realment que l'aparador de la Generalitat, si el mirem amb una mica d'atenció, és molt poc atractiu. Jo recordo la importància que tots donàvem a la publicació de les normes en la Ponència que va elaborar el Dictamen en la Llei de Normalització Lingüística, i érem conscients del paper fonamental del DOG en el prestigi de la llengua i de la institució. Enfront d'aquella actitud prestigiadora del Parlament, està l'activitat diària del Consell Executiu en la publicació de les normes, que situa el nostre *Diari Oficial* a nivell quasi tercermundista.

Moltes qüestions podríem plantejar en relació amb la publicació de les normes: el tema dels nomenaments, el tema dels terminis de convocatòria, el tema dels agraïments o no dels serveis prestats, depenent si es tracta de cessament o de dimissió, i de tantes altres irregularitats.

Avui només parlarem del tema de la correcció d'errades, una disposició molt freqüent al DOG, jo diria que massa freqüent, l'ús indiscriminat i incorrecte del qual genera inseguretat jurídica en els ciutadans i dificulta la normal relació entre l'Administració i l'administrat. D'entrada, i sobre aquest tema, hem de fer una primera constatació, i és que el Consell Executiu s'equivoca molt. Si ens basem en el que diu el DOG, és el Govern que s'equivoca més. Jo he revisat equivalents del DOG a nivell d'Estat i a nivell de Comunitats Autònomes, i mai hi ha tantes correccions d'errades com en el de Catalunya. Només en els mesos de juny a desembre s'han publicat més de dues-centes disposicions de correccions d'errades, algunes de les quals contenen la correcció de més de cinquanta errors —cinquanta exactament, hem arribat a comptar en un cas—, i aquestes són tan sols les errades que es corregeixen, perquè n'hi ha moltes que ni s'arriben a corregir. Algunes Conselleries són especialment propenses a equivocar-se. Aquí està el senyor Conseller d'Ensenyament: el 15% de les disposicions de la Conselleria d'Ensenyament, comptant-ho tot —decrets, resolucions, edictes, anuncis—, són correccions d'errades. En el cas de la Conselleria de Treball, el 17% són correccions d'errades. Ara, qui té el record és la Conselleria de Justícia —una mica contradictori que sigui precisament aquesta Conselleria—, i és que en sis mesos la Conselleria ha publicat un centenar de disposicions, de les quals només deu són normatives, i que, a més a més —la resta són nomenaments, cessaments, convocatòria de places, etcètera—, vint-i-vuit de les cent són correccions d'errades. Jo penso que al senyor Conseller de Justícia li hauríem d'aconsellar, perquè crec que estaria justificada, la creació d'una Direcció General de Correcció d'Errades, ja que és l'activitat que més fa la Conselleria. (Rialles).

Hi ha casos que són especialment significatius. Al DOG número 494 es publica una correcció d'errades de la Conselleria de Justícia sobre el Decret legislatiu 1/1984, que conté seixanta-cinc correccions, moltes de les quals evidentment no són correccions d'errades, són unes altres coses. Hi ha un cas, que és del Departament d'Ensenyament en què hi ha una correcció d'errades que modifica una altra correcció d'errades

que modificava una resolució. Ni la primera és una correcció d'errades ni la segona tampoc és una correcció d'errades: és substituir un número per un altre, i suposa un canvi significatiu, evidentment.

Hi ha més casos, com és el cas del *DOG* 488, del Departament de Presidència, que corregeix una partida de subvenció destinada a una entitat juvenil, Múrria, grup de joves de les Preses, substitueixen la subvenció de 256 pessetes —256— per 7.265; són dos números que no s'assemblen de res, absolutament diferents. Després, evidentment, s'ha de substituir també, s'ha de corregir la suma total de la subvenció, que passa de 33.689.811 pessetes a 33.692.076 pessetes; la diferència entre una i altra són 5.000 pessetes. Hauran de corregir, senyor Conseller, aquesta correcció, perquè també li falla. Després al senyor Conseller no li quadra la liquidació del pressupost, i és perquè s'equivoca en aquestes correccions.

Jo crec que les raons fins ara esmentades ja justificaven la interpellació aquesta, però no és per això que hem fet aquesta interpellació. El que ens preocupa és la utilització inadequada d'una fórmula com la correcció d'errades, que està perfectament tipificada, i que el Consell Executiu fa servir per qualsevol cosa, menys per la prevista. Canvia el contingut de les normes, augmenta els terminis de convocatòria, canvia la composició dels tribunals de les oposicions, canvia els signants de les disposicions, i, fins i tot, canvia adjudicacions d'obres. N'aniríem trobant, perquè en tenim unes quantes per aquí, i tot això per la via de la correcció d'errades. Si llegir el *DOG* és una mica com jugar a les endevinalles, mai se sap si el contingut d'un decret, d'una ordre o d'una resolució és el definitiu o estarà modificat una setmana, un mes, o, fins i tot, un any i mig després.

A Catalunya, no sé si per incapacitat, per mala fe, o per allò que tant li agrada al senyor Culler de la legalitat viable, tenim un *Diari Oficial* tercermundista. Perquè, senyors del Consell, què és una correcció d'errades? I per a què serveix? Jo, a vegades, començo a tenir dubtes que vostès ho sàpiguin. Tinc alguns documents per aquí, un del 14 de novembre del 80, que es va aprovar una ordre de Presidència, que deia exactament que «el Gabinet jurídic central i la direcció del *Diari Oficial de la Generalitat* presentaran en el termini de dos mesos el projecte de reglament del *Diari Oficial*». Això està publicat, com li deia, el desembre del 80. Penso que avui, quatre anys i escaig després, encara no coneixem el reglament aquest. Això fa que haguem de recórrer a la normativa estatal, en aquest cas recorem a l'Estat perquè no hi ha la de Catalunya, y la responsabilidad no se le puede achacar a Madrid en este caso, sino a vostès, que la normativa a nivell central, o a nivell de Madrid, diu el següent —crec que val la pena llegir-la, perquè, si no, després és difícilment comprensible el sentit de la interpellació—; quan parla del que és un error, del que és una errada —ho diré en castellà, tal com està—: «Cuando se trata de errores producidos en el texto remitido para publicación, la rectificación se realizará del modo siguiente» —y ahora vienen distintas maneras: yo creo que lo interesante es el punto c), que diu: «Los errores u omisiones que no se infieran de la lectura del texto, y cuya rectificación pueda suponer una real o aparente modificación» —real o aparente modificación— «del contenido o sentido de la norma, se salvarán mediante disposición del mismo rango.» És a dir, que si es modifica un decret s'ha de modificar

per un decret, si és una ordre per una ordre, si és una resolució per una resolució.

Doncs, bé, jo tinc aquí més de vint casos —tots són de l'últim trimestre del 84— en què vostès han canviat el sentit de decrets, d'ordres i de resolucions per la via de la correcció d'errades.

I, si vol, n'hi ensenyarem uns quants. Correcció d'errada en l'Ordre del 9 de desembre del 83, per la qual s'autoritzen diversos instituts i seccions de Formació Professional. Aquesta correcció d'errada es fa el desembre del 84 d'una Ordre del setembre del 83, és a dir, un any després i escaig. I la substitució ve a dir: «On diu: “branca de delinació”, ha de dir: “branca de delinació, grau, especialitat, edificis i obres”». Evidentment, aquest no és dels més significatius; en trobarem de molt més clars.

Una altra de la mateixa Conselleria. «On diu: “branca: hotelaria i turisme; especialitat: agències de viatges i administració hotelera”, ha de dir: “Branca: administrativa i comercial; professió: administrativa, secretariat i comercial”». No té absolutament res a veure. Això, evidentment, no és una correcció d'errades.

Hi ha coses més clares. «Allà on diu» —això és una correcció d'errades al Decret 328/1984, de 2 de novembre—, l'article setè diu: «El Director General de Desenvolupament Empresarial», ha de dir: «El Director General de Política Industrial i Tecnològica». (*Remor de veus.*) Això, senyor Conseller, no és una correcció d'errada; és una altra cosa, no és una correcció d'errada.

Una altra. A un anunci pel qual es convoca concurs per a l'adjudicació d'obres d'urbanització i d'edificació de l'Institut d'Educació Física de Lleida. «Allà on diu: “20.742.600 pessetes”, ha de dir: “70 milions vuit-centes...”» Això no és una correcció d'errades. (*Remor de veus.*)

S'estan modificant acords del Consell Executiu per la via de correcció d'errades, sense comptar amb el Consell Executiu, un Conseller en concret i per si mateix.

N'hi ha algunes que són realment espectaculars. Una correcció d'errada a una Ordre del 28 d'agost de 1984, sobre subvencions a diversos ajuntaments de Catalunya. El que diu l'annex a aquesta Ordre és una llista de 45 empreses a què s'atorguen subvencions i 35 empreses a què no s'atorguen subvencions. Això se substitueix, per correcció d'errades, per una llista de 12 ajuntaments a què s'atorguen subvencions i de 4 o 5 a què no se n'atorguen. És a dir, no té absolutament res a veure. I així, una i una altra, i una altra...

Potser que deixem aquestes coses concretes i anem a un altre tema que no és, simplement, de modificació de continguts. N'hi ha una de molt concreta, que és l'augment de terminis de convocatòria, que això li agrada molt, al senyor Guitart. N'hi ha dues de concretes, la que diu: «Allà on deia: “L'últim dia del mes d'octubre”, ha de dir: “El 15 de novembre de 1984”». I un altre cas: «Allà on diu: “el 30 d'octubre”, ha de dir: “el 30 de gener de 1985”». Clarament, això és ampliar el termini d'una convocatòria; no sé per què no es fa pel procediment de fer una convocatòria, que és una cosa que suposo que és a l'abast del Consell Executiu perfectament. Jo no sé si val la pena de llegir-ne moltes més; potser podríem acabar, ja. Crec que ja està bastant clar de què es tracta.

Senyors del Consell Executiu, penso que és molt clar que

aquestes rectificacions impliquen reals modificacions de contingut. El senyor Guitart, en una resposta a una pregunta que li van formular sobre aquest tema, va venir a dir que els fins justifiquen els mitjans i que la illegalitat està justificada, almenys excepcionalment. Després, si ho vol, llegirem la contesta exacta que va fer el senyor Conseller.

Però, senyors del Consell Executiu, en aquest cas, la illegalitat no és l'excepció, sinó que comença a convertir-se en la norma. Jo espero que aquesta situació es començarà a solucionar a partir d'ara, que el Consell serà molt més curós a l'hora de publicar les normes i de fer servir aquesta fórmula concreta de la correcció d'errada, i és aquesta actitud correctora la que jo espero de la resposta del senyor Conseller.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat interpellant no sé si m'ha citat cap exemple de la Conselleria meva, en concret (*Rialles*.)

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Ja n'hi buscaré un.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt bé. No, jo els tinc recollits, i també en tinc, d'errades. Per això que jo volia pujar aquí, també, defensant les errades del meu Departament; jo les he recollit i, efectivament, també en tinc.

Però, responent d'una manera global per part del Consell Executiu a la interpellació, jo voldria precisar que les correccions d'errades en les diferents disposicions que es publiquen en el *DOG* es produeixen per dues raons: rectificació d'errades tipogràfiques —que es produeixen en efectuar-se la transcripció de l'original per a la seva impressió en el *DOG*— i rectificació d'errades en el document original, que poden haver-se produït en qualsevol fase de la tramitació de la corresponent disposició.

Tant en un cas com en l'altre, la publicació de la correcció, evidentment, és un pas necessari. És un pas obligat per esmenar l'errada existent. Per tant, no pot parlar-se, al meu entendre, d'inseguretat jurídica; es tracta de la utilització d'un mecanisme de rectificació usual. En aquest sentit, vull recordar que la rectificació dels errors materials i de fet està prevista en l'article 111 de la Llei de Procediment Administratiu i, per tant, l'autorització d'aquesta figura jurídica entra plenament dins de la normalitat.

Una altra qüestió —una altra qüestió— és que, donat que fóra il·lusori pensar que és possible arribar a la total eliminació de les errades —en això estarà d'acord amb mi el senyor Diputat; ell ha parlat d'un concurs sinistre entre diverses publicacions, ha citat el *BOE* i el *Butlletí Oficial* d'altres Comunitats; jo no sé si, com ell ha dit, desgraciadament, som els guanyadors d'aquest concurs, però, en tot cas, jo, com que sabia que el senyor Diputat probablement faria referència a això, m'he fet recollir ràpidament algunes errades del *BOE*, i en molt pocs mesos he arribat a la xifra de 284 errades; vol dir que, realment, les errades, desgraciadament, existeixen i algunes de les errades corresponen al tipus d'errades descrit pel senyor Diputat—, doncs, és evident que la total eliminació de les errades seria il·lusòria, atès el considerable volum de documentació que s'ha de publicar en el *DOG*, però és evident, i això recullo de la interpellació —o ho vol recollir el Consell Executiu— del senyor Diputat, que s'ha de plantejar com un

objectiu evident la reducció de les errades al mínim possible i que les errades siguin dins la línia del que he descrit anteriorment; és a dir, els errors tipogràfics o la rectificació d'errades en qualsevol document del procés.

En aquest cas, per tant, compartim la preocupació dels senyors Diputats interpellants i haig de dir que el Govern es planteja seriosament aquesta qüestió.

Deia el Diputat que ha defensat la interpellació que era una interpellació una mica *sui generis*, que s'escapava del control i de l'impuls —ha dit en l'inici de la seva intervenció— i que volia, aquesta interpellació, posar de manifest una situació, que ell ha qualificat —jo no la hi qualifico— d'una situació determinada d'errades. Jo crec que tota interpellació és de control i d'impuls, i que jo interpreto aquesta interpellació com d'impuls, com d'impuls, claríssimament, per intentar que les errades estiguin en un nivell mínim i que corresponguin exactament al tipus d'errades al qual jo feia referència a l'inici de la meva contesta.

En aquest sentit, sí que vull anunciar que es troba ja en fase experimental, ara, un sistema informàtic connectat amb el Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya, que permetrà la introducció dels textos per a la seva publicació, directament pels mateixos Departaments. Això comportarà que el text original passi directament al *DOG* i, per tant, implicarà la supressió de la seva transcripció. Aquest sistema ha de permetre l'eliminació dels errors, de molts dels errors que actualment es produeixen pel sistema actual, i, per tant, en aquesta línia jo dic que ja ens hem plantejat la qüestió i que aquest sistema està en fase experimental, a més d'acceptar la interpellació del senyor Diputat com un impuls per a una major cura, en intentar reduir al mínim les errades possibles en les publicacions del *DOG*.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir?

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, evidentment, senyor Conseller, el sentit de la interpellació no era evitar les errades; les errades es donen, evidentment. El sentit de la interpellació —ja ho havia dit jo abans— era evitar que es faci un mal ús d'una fórmula que és la correcció d'errades, que és correcta.

Jo li donaria —si vol, n'hi deixo alguna de les que tinc a la mà, i ara veig que és aquí el Conseller de Política Territorial— una errada concreta, que diu: «S'han de suprimir les quatre últimes línies d'un ordre del 9 d'octubre.» Resulta que les quatre últimes línies d'aquesta ordre fan referència a les condicions de seguretat de la il·luminació del túnel del Cadí. Jo no sé si aquestes quatre últimes línies sobren o no sobren, de veritat. Potser sí, potser no són necessàries, però, bé, la fórmula no és una correcció d'errades. Facin una altra ordre i, bé, suprimixin això que diuen que no és correcte.

Com que en la resposta del senyor Conseller jo sentia que em donava la raó, potser no val la pena d'insistir més en el tema; potser valia la pena llegir, com havia promès abans, la resposta del senyor Conseller d'Ensenyament, quan li vaig preguntar per què una cosa que era una ampliació de terminis, resulta que es feia per una correcció d'errada, i venia a dir una cosa per aquest estil: «L'adopció de la via de la correcció d'errada s'adopta o s'ha adoptat valorant la següent qüestió: impossi-

bilitat pràctica de publicar l'ampliació de termini en el *DOG* abans de l'últim dia del mes d'octubre; el procediment de modificació, el mateix de l'aprovació del Decret, implica la realització de diversos tràmits —entre altres, el previ estudi del Consell Tècnic— que farien pràcticament inviable la consecució dels objectius pretesos.» Evidentment, és justificar la illegalitat. Bé, suposo que és una certa justificació de la illegalitat, i això és el que preteníem, amb la interpellació, que no es fes.

Senyor Conseller, jo li anuncio que presentarem una moció, i l'esperit nostre és absolutament obert —si vol, la redactem conjuntament; jo no tinc cap problema en aquest sentit—, que reculli, evidentment, amb caràcter positiu, aquesta necessitat que el Consell Executiu s'ajusti a la legalitat. Jo li demanaria també que el reglament del *DOG* es faci definitivament; no estaria malament que el *DOG* tingués el seu reglament, en què aquestes coses quedessin contemplades, ja.

I, a més a més, li haig de dir que, com que les paraules estan molt bé, però la confiança, doncs, bé, depèn també del que un i un altre facin, jo deixaré passar tres números més del *DOG*, però, a partir, em penso que és del 520, cada vegada que torni a sortir una correcció d'errades incorrecta, en aquest Parlament hi haurà una pregunta meua, preguntant per aquesta correcció d'errada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: No, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara a la interpellació següent. Abans, jo voldria fer una observació a tots els membres de la Cambra, i especialment als qui hauran d'intervenir en el successiu en aquests punts de l'ordre del dia. Vostès veuen l'hora que és i tenim encara tres interpellacions i una hora de preguntes. Aquesta Presidència no vol coaccionar gens ni mica la llibertat d'expressió i l'extensió de l'expressió dels membres de la Cambra, però els voldria fer veure que ens trobem en una situació realment incòmoda, i els prego, doncs, que les seves intervencions siguin al més curtes possible.

Interpellació al Consell Executiu sobre la Llei 12/83, d'Administració Institucional de la Sanitat i de l'Assistència i els Serveis Socials de Catalunya

Passem, doncs, a la interpellació següent, que és la que formula al Consell Executiu l'Honorable Diputat senyor Ramon Espasa sobre la Llei 12/83 d'Administració Institucional de la Sanitat i de l'Assistència i els Serveis Socials de Catalunya.

El Sr. ESPASA: Sí. Senyores i senyors Diputats, acabem de veure, en una brillant —molt brillant— interpellació, el que pot arribar a donar de si el quasi m'atreviria a dir menyspreu per la norma i pel compliment de la norma a què ens té acostumats el Govern de Convergència i Unió.

Aquesta interpellació podria ser exactament la continuació de la que s'acaba de substanciar, en el sentit que es formula en forma d'interpellació, perquè quan es va substanciar en el marc del debat dels pressupostos, se'ns va dir: «aquest no és el marc adequat, cal presentar-ho en el marc adequat, el de les interpellacions». Aquí està.

Quin és el tema? Per dir-ho breument, i de la manera més

entenedora possible. El Consell Executiu i, en aquest cas, el Conseller de Sanitat i Seguretat Social incompleixen les lleis que aquesta Cambra fa. Per què dic això? Perquè la Llei de l'Administració Institucional de la Sanitat preveu que els agents socials, és a dir, els sindicats i la patronal han d'informar i ajudar a elaborar l'avantprojecte de pressupost de l'ICS i de l'ICASS, i això ho preveu, a través de l'article 7 i d'una disposició transitòria.

Què ha passat amb els últims pressupostos de l'ICS i de l'ICASS —el de 1984 i el de 1985? Que s'han presentat en aquesta Cambra, que se'ns ha obligat a debatre'ls i, finalment, s'han aprovat, sense que els sindicats i la patronal haguessin opinat en absolut ni a favor ni en contra sobre aquests pressupostos. Això és un clar incompliment del que diu la Llei aprovada en aquest Parlament, i, a més, és una flagrant irregularitat que no es comet en el cas dels Pressupostos generals de l'Estat, en què el Consell General de Control i Vigilància de l'INSALUD i de l'INSS és degudament i prèviament informat del contingut dels pressupostos. Una altra cosa és si les parts socials hi estan d'acord o no hi estan d'acord, i quin és el destí del seu acord o del seu desacord, però, en tot cas, hi ha la voluntat política i, a més a més, l'obligació normativa per llei de buscar la concertació social a través de l'acord de les parts en un tema tan important com és el pressupost de l'ICS. Recordo a les senyores i als senyors Diputats que el pressupost de l'ICS és la meitat de tot el pressupost de la Generalitat. Doncs, bé, en un tema econòmicament tan important, d'una magnitud tan significativa, el Govern de la Generalitat no fomenta, no busca la concertació social, sinó que, al contrari, la deixa de banda, la menysté, i fa tot allò que li és possible, almenys fins a aquest moment —tenim indicis, suposo que ara se'ns explicarà, que això sembla que canviarà en el futur, i aquest és el sentit de la nostra interpellació—, no es busca aquest diàleg, aquesta possible i, en la nostra opinió, necessària concertació social amb els agents socials, en aquest cas, els protagonistes del volum de recaptació i de despesa d'aquest institut, és a dir, els sindicats i la patronal.

M'estalvio, en pro de la brevetat, de citar totes les reunions que hauria hagut de fer el Consell General de Control i Vigilància de l'ICS i de l'ICASS, abans de la presentació dels pressupostos del 84 i del 85. Només una dada: els pressupostos del 84 van entrar en aquest Parlament el 29 de novembre del 84 —perdó, d'octubre del 84—; els pressupostos per al 85 van entrar en aquesta Cambra el 7 de novembre del 84 i fins al 21 de desembre del 84, és a dir, dos mesos més tard en un cas i un mes més tard en l'altre, no es va reunir el Consell General de Control i Vigilància de l'ICS i de l'ICASS.

És a dir, com ja he dit al començament, per al 84 i per al 85, els agents socials, els sindicats no han pogut opinar sobre els pressupostos de l'ICS i de l'ICASS —ho repeteixo: la meitat del volum econòmic de despesa de la Generalitat. Ni més ni menys que la meitat.

Però jo voldria estendre aquesta denúncia política, aquesta forta requisitòria que fem al Consell Executiu, no només al tema de l'ICS i de l'ICASS, sinó a tot el conjunt de mecanismes de participació dels agents socials en el procés de concertació social. No passa això, només, en el que estic denunciant —i és gravíssim, des de la nostra perspectiva—, sinó que la Comissió de Preus de Catalunya no incorpora els sindicats majoritaris de

Catalunya. S'ha demanat repetidament, per Comissions Obres, per l'UGT, per Diputats d'aquest Parlament, en forma d'interpellacions, que es modifiqui el reglament de la constitució de la Comissió de Preus de Catalunya. El Govern s'hi nega rotundament; no vol els sindicats en la Comissió de Preus de Catalunya. No els vol en el Consell de Control i Vigilància de l'ICS i de l'ICASS. Tampoc no els vol en el CEMAC, és a dir, en aquell organisme de mediació, arbitratge i conciliació que s'ha creat a Catalunya i que avui, després de tres anys d'una promesa formal del Conseller Rigol, que es dotaria d'una norma que articulés la presència dels sindicats, aquesta norma no existeix; es fan reunions del CEMAC, però són reunions que podríem qualificar que no van més enllà d'una tertúlia de cafè entre els sindicats i l'Administració, perquè no hi ha cap norma que permeti transformar en acords viables el que puguin ser intercanvis d'opinions en el marc d'aquestes reunions informals del CEMAC.

Els centres de seguretat i higiene en el treball tampoc no disposen de la necessària participació dels agents socials, dels sindicats, en els seus organismes de direcció o, almenys, de control i seguiment.

I, com a últim botó de mostra d'aquesta actitud que jo qualificaria de prepotent, de despreciativa per a uns agents socials tan importants com els sindicats, hi ha el fet que el Consell Executiu de la Generalitat és l'únic organisme públic —que aquest Diputat conegui— que no compleix la regulació que el Consell de Ministres de l'Estat va establir l'agost del 83 per al que es diu «el finançament de la participació dels sindicats en les diverses polítiques institucionals». És a dir, la presència dels sindicats en diversos organismes de l'Administració requereix l'adequat finançament. Això es fa, a nivell de l'Estat, es fa en altres Comunitats en forma d'unes subvencions que l'Administració acorda per a aquests sindicats. A Catalunya només es paga per assistència a la reunió en forma de dietes, amb la qual cosa s'està entenent que els representants sindicals només fan la seva actuació en el marc, en el si de l'Administració, o com a dialogants, com a interlocutors de l'Administració, en el moment en què fan la reunió, però no ni en la preparació d'aquella reunió, ni en el seguiment. Aquest és, per a nosaltres, un altre exemple de la voluntat de marginar els sindicats que té el Consell Executiu de la Generalitat; voluntat que, com he dit, es manifesta en diversos exemples; potser el que sobta més, el més gros, ha estat fins ara que dos pressupostos, 84 i 85, de l'ICS s'han aprovat sense la necessària i preceptiva participació sindical, però que s'estén a tot aquest altre seguit d'organismes on el Consell Executiu de la Generalitat, sistemàticament, per decisió política, per voluntat política, ignora, aparta o entrebanca la participació dels sindicats en diversos nivells de l'Administració, en diversos nivells del diàleg i del debat entre la societat —en aquest cas, representada per uns agents socials de tanta importància com són els sindicats— i el Govern de Catalunya.

És per tot això que nosaltres hem presentat aquesta interpellació i anunciem la presentació d'una moció, en el sentit de demanar l'estricta compliment de la Llei de l'ICS i de l'ICASS, i, més extensament, la reconsideració d'aquesta voluntat política de marginació dels sindicats que té el Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller de Sanitat té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Honorable senyor President, Il·lustres senyores Diputades i Il·lustres senyors Diputats, l'Honorable senyor Espasa acaba de fer una manifestació que a mi m'eximeix de qualsevol resposta; ell ja ha anunciat, anticipadament, que presentarà una moció. Per tant, o no m'escollarà, o ja preveu que no l'escollaré, o ja té decidit que presentarà la moció, com acaba d'afirmar. Per tant, en pro de la brevetat que demana el senyor President, jo podria dir «aquí acabo», però em sembla que un elemental deure de cortesia m'obliga a contestar, molt breument, les acusacions que ha fet l'Honorable senyor Espasa, però fent constar —això sí— que em sembla fora de lloc que anunciï abans d'escollar-me a mi que presentarà una moció sobre aquest tema.

Bé. Senyor Espasa, vostè ha explicat coses que, en part, són veritat i que, en part, no ho són del tot. Jo diria que ha explicat la veritat, però no tota la veritat. És a dir, seguint la normativa vigent, elaborada en primer lloc per aquest Parlament i després pel Consell Executiu, no hi ha dubte que es va constituir, al seu dia —van ser constituïts, al seu dia—, el Consell General de l'ICS i el Consell General de l'ICASS i que, a més a més, aquests dos Consells Generals eren els seguidors d'uns Consells Generals de Sanitat i de Serveis Socials que, amb antelació a l'aprovació per aquest Parlament de la Llei 12/83, ja havien estat creats per donar compliment a la legislació estatal vigent, que en aquest aspecte també ens afecta.

Vull recordar, molt breument, que el Consell General de l'ICS va ser constituït el 18 de novembre del 83, que la segona reunió del Consell General es va fer el 16 de febrer del 84, que es va crear una comissió executiva en aquesta reunió, que es van designar els membres integrants de la ponència de pressupostos i que, a partir d'aleshores, hi va haver realment unes dificultats en el funcionament d'aquests organismes, per uns problemes que es van plantejar —com sap molt bé el senyor Espasa— pel que fa a la participació empresarial.

Hi va haver un contenciós que va durar uns mesos; això, en certa manera, va paraitzar l'activitat d'aquestes comissions. De tota manera, la comissió executiva del Consell General es va tornar a reunir —de l'ICSS— el 28 de novembre de 1984, i el 10 de desembre del 84, i el Consell General, el 21 de desembre del 84. El 10 de desembre del 84, entre altres coses, es va discutir l'Avantprojecte de Pressupostos, i el 21 de desembre es va donar informació sobre el pressupost.

Amb posterioritat, el 4 de febrer del 85, el Consell General de l'ICSS va ser reunit extraordinàriament per tal de donar-li compte del projecte de decret de mesures per a la reforma de l'atenció primària de la salut a Catalunya, que tenia sobre la taula el Consell Executiu, i que espero que serà aprovat la setmana vinent i aleshores podrà ser fet públic. I encara hi ha hagut una reunió ordinària de la comissió executiva l'11 de febrer, i estan previstos, pel que fa a l'ICS, una reunió el primer de març, del Consell General, amb un tema monogràfic, que és l'establiment del pla d'informació periòdica dels membres del Consell General de l'ICS, i, el 4 de març, la seva reunió ordinària.

Pel que fa al Consell General de l'ICASS —ha seguit un calendari semblant—, el 23 de novembre del 83 es va constituir, es va estudiar i aprovar l'Avantprojecte de pressupostos per al 1984, de l'ICASS, el 13 de desembre del 84 es va tornar a

reunir —durant un any, certament, el Consell General de l'ICASS no es va reunir—, i, aleshores, se li van tornar a plantejar els Avantprojectes de pressupostos del 84 i del 85.

El dia 20 de febrer del 84 va ser informat, entretant, de l'estructura orgànica de l'ICASS. Les comissions executives dels Consells de l'ICASS s'han reunit el 23 d'octubre del 84, on es va parlar també dels pressupostos del 84 i del 85, i el 29 de novembre del 84, en què van estudiar la proposta d'Avantprojecte de pressupostos del 85.

I el 12 de febrer del 85, finalment, es torna a reunir la comissió executiva per ser informada de l'Avantprojecte de Llei de Serveis Socials, de les convocatòries d'ajudes per al 1985 i del programa d'actuació per al 1985.

Amb això he fet un resum sistemàtic, vull dir sintètic, però he resumit pràcticament les coses més importants; amb això, jo crec que dono resposta, si més no, a una de les acusacions que ens ha fet l'Honorable Diputat senyor Espasa, que diu que no tenim ànim de concertació, que no es busca una concertació social.

Senyor Espasa, jo li puc assegurar, pel que fa a la seva interpellació, i donant-li resposta, que els nostres propòsits són els que he dit, que aquests propòsits han estat ja posats en pràctica, tant pel que fa a l'ICS com pel que fa a l'ICASS, passant a través d'aquests Consells o de les seves comissions executives, projectes de llei o projectes de decret, que ens sembla important, i que, evidentment, els mantindrem en tot cas degudament informats. Tenim la voluntat política d'informar, i busquem, en tot cas, la concertació social amb les parts implicades per tirar endavant tota la gestió d'aquests Consells i, en definitiva, per tirar endavant la gestió de l'Institut Català de la Salut i l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. ESPASA: Molt breument, senyor President, per puntualitzar un aspecte que ha sorprès i que ha semblat que quasi irritava el senyor Conseller. Quan jo he anunciat que presentaria una moció, voldria recordar al senyor Conseller en què consisteix una interpellació, que tantes vegades ho hem hagut de repetir des d'aquesta tribuna: una interpellació no és el text que figura en el *Butlletí Oficial*, senyor Conseller —allò és l'anunci de la interpellació—; la interpellació és el conjunt de les intervencions de l'interpellant i del Consell Executiu, i de tot allò és del que després pot sortir la moció, que la Mesa examina si és congruent o no en funció del que s'ha dit en el debat, i és per tot... I, per això, jo, a més de parlar de l'ICS i de l'ICASS, de saber que aquesta actitud s'ha anat corregint i que espero que en el futur es corregirà cap a una voluntat de major concertació social, jo he citat tot un seguit d'altres exemples que demostren aquesta manca de voluntat de concertació social, precisament pensant en el contingut més ampli de la moció, perquè jo també sabia —com vostè— que, a partir de gener d'aquest any 85, sembla que s'ha regulat el procés de concertació en els marcs de l'ICS i de l'ICASS; dic «sembla que s'ha regulat» perquè, si em remeto als fets, la veritat és que els Pressupostos de l'any passat no van ser consultats, aquesta és la veritat, aquests són els fets. Que els del 86 ho seran? Segurament sí, sé que hi ha un compromís dins del Consell General de l'ICS i de l'ICASS perquè així sigui, i la vo-

luntat meva era que a través de la moció es reforci aquest compromís també amb una moció del Parlament comproment a una cosa tan òbvia com és el compliment de la Llei.

Però jo incloc en la meua intervenció altres exemples d'aquesta manca de voluntat política de concertació social. El tema de la Comissió de Preus de Catalunya, a la qual sempre es dóna la mateixa resposta, no es contesta però es marginen els sindicats de la Comissió de Preus de Catalunya, cosa que no passa a nivell de l'Estat; el tema del CEMAC, podríem dir el mateix; el tema dels centres de seguretat i higiene en el treball, igualment; el tema que no es vol finançar aquesta participació dels sindicats i només se'ls vol donar el preu de la dieta i encara amb massa retard, i també un altre tema, el tema que les dites «residencias del tiempo libre» —que una vegada el senyor Guitart va interpellar en aquesta tribuna, i que el senyor Rigol va fer un magnífic joc de mans del que ningú no es va adonar, que, prenent ridiculitzar el senyor Guitart, li va dir que una residència de les que ell parlava estava sota un pantà, i això sabem que no és veritat, aquell dia potser se'ns va escapar, però en tot cas allò no és veritat—, aquestes residències del temps lliure que a nivell estatal són cogestionades per les forces socials, aquí a Catalunya també estan en gestió directa del Consell Executiu, i només reserva un 25% de les places per als sindicats. Per tot això he anunciat aquesta moció perquè és una moció que pretendrà posar en relleu aquesta manca de voluntat de concertació social global que té el Consell Executiu, i vostè forma part del Consell Executiu, senyor Conseller. Una cosa és que en el seu Departament ara es comencin a corregir alguns aspectes, però vostè és solidari —espero i desitjo— de tota la política del Consell Executiu, i la política d'aquest Consell Executiu és de marginar, d'ignorar les forces socials.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Des de l'escó mateix, si m'ho permet, senyor President. Evidentment, senyor Espasa, jo sóc solidari del Consell Executiu, si no ho fós, ja no hi seria, això és obvi, perquè m'haurien tret o, si més no, perquè jo hauria dimitit. O sigui que jo sóc absolutament solidari de totes les decisions que prengui el Consell Executiu.

Ara, dues puntualitzacions més. Ja l'hi he dit quan he pujat allà, vostè és absolutament lliure, té tot el dret de presentar les mocions que li sembli, i la Mesa té tota la potestat per acceptar-les o no acceptar-les. Dubto que sigui reglamentari, però, i en tot cas em sembla de molt mala educació que abans d'escoltar la resposta a una interpellació vostè anunciï que presentarà una moció.

Res més. Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'educació permanent d'adults

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la interpellació següent, que és la que fa al Consell Executiu la Diputada Il·lustre senyora Àfrica Lorente sobre la política d'educació permanent d'adults. Tinc el gust de donar la paraula a la senyora Lorente.

La Sra. LORENTE: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup ha presentat en diverses ocasions inter-

pellacions o preguntes al Consell Executiu sobre el tema de l'educació permanent d'adults, perquè és un tema que preocupa el Grup Socialista sobretot, i continuem en la mateixa línia, perquè no sabem en aquests moments si la xifra de 300 mil analfabets que hi ha a Catalunya ha baixat, ha pujat o encara continua igual.

La xifra no és solament una qüestió que preocupi, sinó que ens preocupa sobretot el tema que pensem que no hi ha una planificació clara o, almenys, no hi ha una planificació coneguda del Departament d'Ensenyament sobre el tema d'adults. I pensem això perquè hi ha exemples que donen suport a aquesta afirmació. Si a un ajuntament li diem o li diu el Consell Executiu que no hi pot haver mestres pagats per la Generalitat per a l'educació d'adults perquè hi ha problemes, perquè la Generalitat té unes altres intencions, perquè no es dona l'abast, i a cops de manifestacions i a cops de pressions resulta que aquest ajuntament té el mestre o els mestres que havia demanat, segurament això serà qüestió d'una falta de planificació perquè, si no, de bon principi, segurament el Departament d'Ensenyament hauria donat els professors que calien a aquest poble.

Hi ha molts ajuntaments que estan pagant professors d'adults i encara no sabem quina és la resposta que la Conselleria donarà a aquests ajuntaments, si és que vindrà un dia que la Conselleria pagarà els professors o no vindrà aquest dia.

De tota manera, la nostra preocupació, com deia abans, és una preocupació més general, i és general i, sobretot, va en el sentit que aquesta planificació no la coneixem. S'han fet contractes de professors d'adults en el tema de l'educació compensatòria, però tampoc sabem amb quins objectius i sota quin programa s'han contractat aquests professors de l'educació compensatòria. S'han donat uns diners a aquests professors d'educació compensatòria i tampoc sabem aquests diners on han anat a parar, perquè resulta que moltes vegades amb els diners d'educació compensatòria s'han comprat cadires —suposem que les cadires eren totalment necessàries, suposem que si s'han comprat és perquè no n'hi havia—, però pensem que no és precisament dels diners de l'educació compensatòria que s'ha d'invertir en material, que s'hauria de comprar amb els pressupostos generals del Departament.

Després s'ha parlat que es vol elaborar un llibre blanc de l'educació permanent d'adults i que, per tal de fer aquest llibre es faria —hi havia una mena de compromís—, es faria una consulta amb les diferents associacions o sindicats que tenen relació amb el tema de l'educació permanent d'adults. Aquestes converses o aquesta mena de compromís que hi havia de diàleg amb les persones interessades en l'educació permanent d'adults resulta que o està aturat o no es fa perquè s'ha quedat només en unes petites converses amb algun sindicat i amb alguna associació, i nosaltres veuríem més lògic que es fes una mena de jornades on cadascú pogués oferir la seva oferta i la seva aportació a elaborar aquest llibre blanc de l'educació permanent d'adults.

A la resta de l'Estat hi ha obert un diàleg i el tema encara s'està debatent. Pensem nosaltres que Catalunya està dintre d'aquest debat, i per això ens sembla una mica estrany que aquí, a la nostra terra, a Catalunya, es faci a cop de decret aquesta programació que nosaltres pensàvem que s'hauria de fer d'una altra manera. Per això, senyor Conseller, demanem

que ens clarifiqui, si pot, quina és la planificació del seu Departament en el tema de l'educació permanent d'adults.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, amb molt de gust, senyora Diputada, intentaré, una vegada més, clarificar quina és, quina ha estat la nostra política en relació amb la formació permanent d'adults. Però, en primer lloc, voldria contestar a algunes de les coses a què vostè, d'alguna manera, s'ha referit.

Vostè parlava de la xifra dels 300 mil analfabets. Se n'ha parlat moltes vegades, d'aquesta famosa xifra dels 300 mil analfabets, i sempre havíem dit el mateix, havíem dit que les dades actualitzades encara no hi són, perquè, com vostè sap, això es realitza a través dels censos, el cens es fa en els anys en zero i encara avui no disposem d'aquestes dades. Però, de totes maneres, jo havia corregit moltes vegades que aquest nombre no era un nombre acurat, i algunes de les persones que crec que tenen alguna relació amb vostès em fa l'efecte que, finalment, això, ja ho han après. És a dir, això sorgeix del mateix cens en el qual es deia «població més gran de deu anys que no llegeix ni escriu»: 288.034, més grans de deu anys; «població de quinze a seixanta-quatre anys»: 145.833. És a dir, si es comptabilitzen aquells nens de deu anys que, pels motius que sigui, es considera que no llegeixen ni escriuen però que estan escolaritzats i que, en tot cas, ho seran després, la xifra que en els cens del setenta sortia eren 288.034. Això són dades que són d'una estadística i, per tant, estan a disposició de qualsevol dels ciutadans que ho desitgi.

L'educació compensatòria a què vostè feia referència. Com vostè sap, aquest és un programa del Ministeri al qual nosaltres ens vam acollir. Ens hi vam acollir més tard, l'any passat; aquest any hem estat dels primers que l'hem signat perquè nosaltres pensàvem que aquest programa havia de ser respectuós amb les competències de la Generalitat del Departament d'Ensenyament, i finalment es va signar. I nosaltres ens hi vam incorporar. Però aquest programa d'educació compensatòria preveu unes despeses de professorat i unes despeses per inversions i per equipaments i, segurament, vostè s'hi referia, quan diu que es cobren taules i cadires d'una quantitat de diners que estan marcats dins d'aquest programa, precisament, per aquesta finalitat. També li haig de dir que el mateix conveni preveu una Comissió Mixta Ministeri-Generalitat que ha funcionat, que jo crec que ha funcionat molt bé i que em fa l'efecte que va concloure —però això em fa l'efecte que vostè també ens ho pot preguntar, que ja li dic que crec que sí, però també l'avalua el Ministeri—, que es pensa, es considera que Catalunya ha estat, jo no m'atreveixo a dir potser el millor territori que ha aplicat aquest programa, però que ha estat ben valorat per ambdues administracions el programa d'educació compensatòria, i al qual s'han aplicat els recursos que vàrem rebre i aquests anys es va signar immediatament el conveni molt aviat i hi ha hagut a més un increment, un increment minso, però hi ha hagut també un increment.

Vostè es pot referir al llibre blanc. Aquest llibre blanc era una vella intenció del Ministeri, en el qual ens va demanar la nostra col·laboració, volien fer un llibre blanc a nivell de l'Estat i vàrem dir que sí. D'això, se'n va parlar fa temps —no només

l'Administració de la Generalitat de vegades no fa les coses tan de pressa com tothom desitjaria que es fes, sinó que, de vegades, les coses es retarden. De tota manera, nosaltres aquesta col·laboració, la tindrem i nosaltres disposem de dades, i, en tot cas, el que podem fer és acudir als suggeriments quant a consultes que se'ns fessin en virtut de la programació. Això no vol dir que nosaltres no tinguem la nostra i no disposem de totes les dades necessàries que, d'alguna manera, jo crec que podrien formar part d'aquest llibre.

La senyora Diputada es referia, en el text de la seva interpellació, a una campanya d'educació permanent d'adults i deia que aquesta campanya no havia estat reeixida. Jo no sé si es referia al Programa d'Educació Compensatòria, si es referia a aquí a Catalunya o es referia a altres territoris de l'Estat, no sé a què es referia. Però, en fi, efectivament, el problema de l'educació permanent d'adults no és objecte d'una campanya. És difícil pensar que les necessitats d'educació permanent d'adults se solucionin mitjançant campanyes, ja que, per definició, una campanya és una acció intensa però puntual sobre un tema concret. No n'hi ha prou amb una acció puntual per molt intensa que sigui, cal una infraestructura institucional i estable, perquè la formació permanent d'adults exigeix que l'home, siguin quines siguin les seves circumstàncies, edat, sexe, situació social i professional, tingui al seu abast un conjunt de mitjans que l'ajudin a formar-se i a informar-se durant tota la seva vida, a fi d'aconseguir un desenvolupament global i harmònic de la seva personalitat, així com una participació activa en la vida socio-política de la comunitat a la qual està inserit.

Per aquest motiu, tots els esforços realitzats pel Departament d'Ensenyament, des dels traspassos ençà, han de situar-se en aquesta línia. És a dir, a bastir una infraestructura estable, capaç de donar una resposta eficaç a allò que ens exigeix el concepte de formació permanent d'adults tal com l'acabo de definir. Dins d'aquest marc d'actuació la nostra voluntat segueix essent l'optimització de la formació permanent d'adults en la seva totalitat. No obstant això, la prioritització se centra en els temes referits a l'alfabetització i als estudis bàsics incomplets, que, com és sabut, són els més urgents per tal com afecten directament la participació dels interessats en la vida social i econòmica.

I en això li voldria fer, a més, un aclariment. Quan es parla d'estadístiques que es refereixen a estudis primaris incomplets i situen en aquest nivell el Graduat Escolar, jo li vull explicar que aquesta és una estadística defectuosa normalment, perquè els nois, els alumnes que acaben l'Educació General Bàsica i que no obtenen el Graduat Escolar, que tenen el certificat i incrementen aquesta estadística, la qual cosa no vol dir que no hagin tingut els anys d'escolarització obligatòria, avui encara, desgraciadament, fins als catorze anys, però incrementen aquesta estadística el percentatge de nois que han acabat els estudis, que surten de l'escola, que no han obtingut el graduat escolar, i, per tant, és una estadística, en tot cas, que té el moviment d'increment i el de defuncions, de les persones que es moren i que no l'havien rebut, excepte els que després han aconseguit el graduat durant aquest temps.

La primera acció en aquesta línia fou la creació del Servei de Formació Permanent d'Adults pel Decret 3340/1982, del 30 de setembre, que va sortir en el DOG el 15 del X del 82. Després fou l'enquadrament i projecció de la formació permanent

d'adults en el sistema educatiu mitjançant el Decret 361/1983, del 4 d'agost. Es buscava una cosa que jo crec que havia estat sol·licitada, i moltes vegades: l'enquadrament i la projecció de la formació permanent en el sistema educatiu, i això calia fer-ho i calia reglamentar-ho, i calia reglamentar-ho per la via que es va fer, que era una via de decret. Després va sorgir una Ordre del 3 de maig del 84, per la qual s'estableixen els requisits d'ordre material i funcional que han de reunir els centres i aules de formació permanent d'adults; desenvolupa els articles del Decret a què em referia abans, i fa referència, com li deia, a la xarxa de centres i aules, tant públics o privats, d'ensenyament d'adults. Aquesta reglamentació era absolutament imprescindible, perquè hi havia tot un conjunt de centres i d'aules que no requerien les condicions, i calia establir una norma per tal que s'hi anessin adaptant i per tal que les creessin i tinguessin unes condicions determinades. I crec que això també calia fer-ho d'una manera reglamentària.

Paral·lelament al treball en l'àmbit dels temes pedagògics, ha cristallitzat fonamentalment en l'Ordre del 27 de desembre del 83, per la qual s'aproven amb caràcter experimental els programes de llengua catalana que hauran de regir en la formació permanent d'adults en el nivell d'Educació General Bàsica, programes sol·licitats reiteradament, i sobre els quals va treballar acuradament el Departament d'Ensenyament, programes que no eren senzills. I es crea una comissió de seguiment: en l'Ordre del 8 d'abril del 84 s'aproven els programes de primer cicle de la formació permanent d'adults a nivell de bàsica, i es crea una comissió de seguiment, i en una Ordre, que sortirà d'aquí a poc temps, s'aproven amb caràcter experimental els programes de segon cicle de la formació permanent d'adults a nivell d'Educació General Bàsica, i es crea la comissió de seguiment. És a dir, que s'han creat tota una sèrie de normes que reflecteixen aquesta prioritat, que era l'alfabetització, i donar, completar els estudis bàsics, i per això es creen ordres i disposicions que estableixen característiques dels centres, característiques dels programes, característiques de la incorporació de la llengua catalana, etcètera.

En relació amb el que s'ha fet. Doncs miri, s'ha passat d'un total, en el moment en què es van rebre les transferències, de 196 professors fins a 316. Hi ha hagut un increment de professorat, sense que això figurés en els «cupos» que fins ara es negociava al Ministeri. És a dir, han estat professors incorporats, perquè va quedar congelat, excepte en aquest programa d'educació compensatòria, els increments de «cupos» per a educació permanent d'adults. Això representa, aquest increment, que en els Serveis Territorials de Barcelona hi ha hagut un increment de professorat del 47,15%, que hi ha hagut un 11, que a Girona han representat un 275%, i en els Serveis Territorials de Tarragona, que no n'hi havia, tots els que hi són han estat nomenats durant aquest període d'existència de la Generalitat. Tot això significa que s'ha incrementat la plantilla, i això representa el 61,22% del professorat de formació permanent que va ser transferit el dia primer de gener de l'any 1981.

Quant als alumnes atesos. Han passat dels 10.385 que hi havia l'any 80-81 a 19.292 el curs 83-84. En el nivell d'alfabetització hi ha hagut un increment de 2.000 alumnes, que correspon a un 141%. En el increment del certificat d'escolaritat ha estat de 3.175 alumnes, que representa el 129%, i, de l'alumnat, en el Graduat, l'increment ha estat del 56,55%. Pel que fa

als pressupostos, hem de recordar que el Parlament de Catalunya va incorporar tres nous crèdits: despeses de funcionament dels centres, material específic i ajuts a entitats sense finalitat de lucre, per a l'exercici del 85, i que hi ha previstos, respectivament, 10.368.000, 3 milions i 5.605.000 i escaig de pessetes.

En l'actual pressupost, i això respon a una pregunta que vostè es feia, hi ha també incorporat un programa de formació permanent d'adults, dedicat a ajuntaments menors de 20.000 habitants, i podran tenir-hi accés aquells ajuntaments que tenen menys de 20.000 habitants i que no puguin tenir, a curt termini, professors de la xarxa pública a fi d'assumir les despeses que realitzin en el curs d'ensenyament d'adults a nivell d'educació bàsica. Enguany, per primera vegada, s'hi dediquen, a aquest programa, 10 milions de pessetes.

D'altra banda, tal com em referia abans, el Reial Decret de creació de l'educació compensatòria és una resposta del Ministeri, com deien ells, atesa la desigualtat davant del sistema educatiu en què es troben determinades persones per raó de la seva capacitat econòmica, nivell social o lloc de residència. En definitiva, és una estratègia per compensar les deficiències del sistema educatiu. També els hem de dir que, segons la nostra experiència, que segons aquest conveni s'endegaren cinc programes, un dels quals anava destinat a l'alfabetització d'adults. Aquest programa va ser seguit i avaluat pel Servei de Formació Permanent d'Adults i comptava amb la participació de quaranta-dos professors. Actualment això, aquest any, ha estat ampliat a cinquanta.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Honorable Conseller que tingui en compte que fa més de dotze minuts que està parlant.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Doncs aleshores, molt breument, només li haig de dir que aquest programa, jo crec que aquí a Catalunya ha anat bé, que s'ha aplicat a vint-i-cinc municipis, elegits d'acord amb el seu índex d'analfabetisme i del nombre absolut d'analfabets, i que, en definitiva, pensem que l'avaluació que ens ha quedat ha estat positiva.

I, finalment, i abreujant tot el que... —tinc moltes coses per dir-li, en tot cas després ho faré—, el que li voldria explicar és que el Molt Honorable senyor President de la Generalitat es va posar en contacte amb la Federació i l'Associació de Municipis, i els va demanar que s'iniciessin unes converses, que es tindran en compte no sé quan, breument, per tal de poder establir una política d'aprofitament dels professors que tenen, o de les activitats, o de les actuacions o dels projectes que puguin tenir els municipis amb la Generalitat. I espero que, d'aquestes converses, junt amb les que, d'una manera formal, ha tingut el Departament, podrem entre tots contribuir a paliar un dels greus déficits que tenim.

Només per acabar: si la xifra de persones que no tenen la primària completa s'avalués en relació amb el nombre d'alumnes que hi ha per aula de l'edat escolar, això representaria doblar els mateixos professors que tenim en el sistema educatiu en aquests moments. Això vol dir que això es tracta d'unes magnituds econòmiques l'abast de les quals les senyores i els senyors Diputats coneixen sobrerament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre senyora Diputada interpellant vol tornar a intervenir?

La Sra. LORENTE: En primer lloc, per dir-li al senyor Con-

seller, perquè ho ha dit en la seva intervenció, que ja sé que sóc a Catalunya i que ja sé que la meua interpellació és al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. Ho dic perquè ho dubtava i per aclarir-li-ho.

Després, per dir-li que la seva programació no ha estat aquí explicitada, i que jo no he vist cap programació ni cap explicació d'aquesta programació. Vostè diu que el programa d'adults es basa fonamentalment a crear una infraestructura estable i paliar el tema de l'alfabetització. Això està molt bé, però això no és un programa. Jo el que demanava aquí és la planificació general o la programació sobre el tema d'adults.

Vostè m'ha anomenat diversos decrets, ordres, xifres, que estan molt bé, ja sabem també que el problema d'adults és un problema molt greu i que necessita moltes despeses i que no es pot solucionar ni en quatre ni, potser, en deu anys, però el que està clar és que jo, i el meu Grup, encara continuem sense saber —ho repeteixo—, sense saber quina és la programació del seu Departament per intentar solucionar aquestes xifres, que, si no són 300.000, sinó 150 no sé quants, em sembla que són xifres ben elevades.

De tota manera, i per acabar molt ràpid, li diré que el nostre Grup havia demanat un debat general sobre el tema d'ensenyament, que aquest debat general ha estat negat, i que em sembla que podria ser en el marc d'un debat general on es podrien tractar perfectament, no solament el tema de l'educació d'adults, sinó tots els temes de l'ensenyament que afecten ara per ara Catalunya.

De tota manera, dir-li que no em considero contestada.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Des de l'escó, senyor President. Jo sento molt que la senyora Diputada no es consideri contestada. Teníem moltes més coses que dir-li, perquè una programació sobre adults no és únicament..., és a dir, jo li podria explicar el programa, el projecte, per a cada població, per a cada sector, per a cada feina. El programa és el conjunt de disposicions i d'actuacions que completen una política prioritzada. Jo li he explicat el que es feia; vostè sap que a part d'això hi ha actuacions dins de la formació d'adults en els ensenyaments mitjans, dins d'una política d'extensió universitària. Això forma part del context, però jo li he explicat a vostè quina és la priorització, quina era la normativa que s'estava aplicant i en quins objectius, això, es tractava de cobrir els déficits existents. I, de tota manera, aquesta programació, si vostè es refereix població per població, quant a centres, quant a condicions, el que es tracta és de cobrir aquests déficits, déficits coneguts i déficits estadísticament comprovats i detectats, i es tracta, per tant, de donar una resposta a aquest problema, que és un problema que es va solucionant a mesura que es tenen més mitjans, més professors, que s'hi puguin destinar més recursos, i, en definitiva, el programa és el programa de suplir aquestes deficiències a què jo em referia amb aquest ordre de prioritats. Un altre programa seria el que podria ser una política d'extensió universitària o d'assoliment dels nivells mitjans. És a dir, jo li he explicat quines eren les prioritats, quins eren els instruments normatius, de personal, i l'esforç que s'havia fet i el que s'havia progressat, i això és el que a mi em fa l'efecte que corresponia a una resposta a la seva pregunta.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aprenentatge i el treball en pràctiques

El Sr. PRESIDENT: Entrem ara en el punt dotzè de l'ordre del dia, que és la darrera de les interpellacions que hi consten. Aquesta interpellació és la que, sobre aprenentatge i treball en pràctiques, ha de formular l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Guitart, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Moltes gràcies, Honorable senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, per començar la substanciació d'aquesta interpellació, jo voldria manifestar en primer lloc la satisfacció del Grup Socialista pel que entenem, entén el Grup Socialista, que és un canvi important en la política d'ocupació del Consell Executiu. Per una vegada s'ha canviat l'orientació de fer plans improvisats, de fer plans a vegades fantasma els resultats dels quals aquí, a bastament, hem pogut comprovar, i definitivament sembla que hem començat un programa molt més realista, molt més correcte, que és el d'inserir tot el tema de l'ocupació, el tema de la contractació en el mercat real de treball, desenvolupant l'Estatut dels Treballadors, la seva modificació del 2 d'agost del 84, el seu Reial Decret que el desplega, i amb el Decret del Consell Executiu, que ve a ser un complement econòmic d'aquesta normativa, que segueix pràcticament les mateixes tècniques i persegueix els mateixos fins. Per tant, des d'aquesta perspectiva, la nostra felicitació, la nostra congratulació.

Dit això, anem als punts de discrepància que justifiquen aquesta interpellació. En primer lloc, seria un interès nostre aclarir les xifres que té el Consell Executiu en aquest Decret per dedicar a contractació, per dedicar a l'ocupació. Xifres que, quan es parla d'ocupació, mai solen ser massa clares; sempre parlem de si milions amunt milions avall. En aquest cas, es parla de 1.000 milions per a la contractació de joves. Doncs bé, quedi clar, quedi enregistrat, que no es tracta de 1.000 milions de pessetes per a la contractació de joves, sinó que es tracta de 870 milions, perquè el Grup de Convergència i Unió, en el debat de pressupostos, va introduir unes esmenes substraent 80 milions d'aquests 1.000 per a infraestructura —algú ens haurà d'explicar en què gastaran 80 milions per a infraestructura, d'una partida destinada a ocupació. I van substreure, a més, 100 milions de pessetes per subvencionar entitats sense finalitat de lucre. Ens quedariem, per tant, amb 820, jo he dit que eren 870, però és que s'hi afegeixen els 50 milions destinats a empreses comercials, industrials i financeres.

Per tant, no parlem de 1.000 milions; parlem de 870, que és una manera que ens anem entenent, sempre clars i sempre sense que hi hagi els problemes que hem tingut en altres ocasions.

Quines observacions faria el nostre Grup al Decret del Consell Executiu, Decret de Presidència, i a les Ordres —tres ordres— que el despleguen? En principi, sintetitzant molt, diríem que les primeres observacions formals neixen en la lectura dels articles 3 i 4. Diu l'article 3 del Decret que la formalització i registre dels contractes s'ha de fer en els serveis territorials, quan l'article 40 de la Llei Bàsica d'Ocupació diu que la formalització i registre dels contractes s'ha de fer en l'Institut Nacional d'Ocupació. Diguem que és un tema legal; no és un tema a opinar. És un tema, per tant, a obeir. I l'article 4 crea la

figura d'uns coordinadors, que són la imitació exacta dels funcionaris tècnics de l'INEM.

Quines funcions tindran aquests coordinadors? Són quatre funcions: la primera, orientar i facilitar a l'empresa contractant la tramitació i la gestió dels ajuts i les subvencions que s'atorguen en aquest Decret; la segona, analitzar si és el cas —d'acord amb el tutor d'aprenentatge—, les necessitats formatives de l'aprenent, tenint en compte la realitat de l'empresa i del sector en què està enquadrada la seva activitat; tres, difondre els avantatges d'aquest tipus de contractacions, i, per fi, el quatre, promoure, si s'escau, la realització de cursos de formació en les empreses o entitats educatives.

Dic que aquestes tasques són les tasques mimètiques dels funcionaris tècnics de l'INEM, però el problema ja no és únicament de si és una duplictat de funcions que fan unes altres persones; qui, i com, se seleccionen aquests coordinadors? Doncs, bé, d'aquells 100 milions que hem parlat que anaven a les entitats sense finalitat de lucre, d'allà sortiran aquests coordinadors. Com sortiran? Doncs, bé, les entitats sense finalitat de lucre que ho desitgin, signaran un conveni amb el Departament de Treball de la Generalitat i oferiran coordinadors, o bé oferiran de fer cursos de formació professional i el Consell Executiu subvencionarà aquests coordinadors o aquests cursos de formació professional.

Per tant, amb quins criteris se seleccionaran unes persones que han de fer tasques d'una Administració? Doncs, amb uns criteris absolutament arbitraris en el sentit que no hi ha cap norma que reguli els requisits formals de selecció d'aquest personal. És, per tant, la repetició d'aquelles oficines que va obrir l'Honorable senyor Rigol, i que tan sàviament va tancar el senyor Badia, però que ara les torna a obrir, sense edifici; torna a obrir la xarxa. És a dir, torna a obrir el registre i torna a obrir aquells coordinadors que també havien existit en la passada legislatura, quan tractàvem d'aquests temes. Aquests senyors coordinadors s'elegiran, doncs, a criteri del Consell Executiu, atenent la seva titulació, atenent la seva formació i la seva experiència. Quina titulació, senyors del Consell Executiu, quina formació i quina experiència?

I si em permeten que, en la meua suspicàcia, pugui anar una mica més enllà, els diré que aquesta Ordre apareix en un *Diari Oficial* de data 31 de desembre, que ens el van deixar a la bústia; per tant, que va sortir al carrer el dia 2 de febrer. ¿Es pot entendre, doncs, que des del dia 31 de desembre ja es podien fer aquestes sol·licituds d'oferiment de coordinadors —aquestes persones que haurien de ser funcionaris de l'Administració i que no ho són— Es pot entendre? Es pot entendre, perquè aquí ho diu: data, 31 de desembre. Enlloc posa que aquest *Diari* ha sortit a la publicació el dia 2 de febrer; i en la línia de l'argumentació que feia el meu company Pepe González, abans, de l'arbitrarietat, podríem dir que tota la normativa d'aquest *Diari* és una normativa nul·la de ple dret.

¿És que ja s'han fet, des del 31 de desembre, contractacions, o s'han aplicat subvencions a aquests coordinadors, que nosaltres no sabem qui són? ¿Com, una Administració, pot justificar, com pot explicar els ciutadans que funciona, realitzant tasques molt importants, pròpies de l'Administració, no amb personal de l'Administració, sinó amb personal —abans era voluntari, ara és seleccionat, o subvencionat pel Consell Executiu, a proposta d'unes suposades entitats sense finalitat de

lucre que coordinaran els contractes d'aquests treballadors? Diguem que, en tot cas, aquest model d'Administració no és un model d'Administració moderna, no és un model d'Administració dels països occidentals, i jo els recordaria frases que havíem dit aquí, potser quan tractàvem un tema molt similar. És el tema d'una Administració típica de l'època de la Restauració, quan, diguem, l'ambient dominant era l'ambient «caciquil», perquè no hi havia una normativa suficientment desenvolupada.

Per tant, observacions importants que nosaltres fem en aquest Decret, i, finalment, jo voldria dir que aquests 100 milions de pessetes, són 100 milions de pessetes que s'invertiran en aquests coordinadors, que prou falta farien per a noves contractacions. Prou falta farien, perquè els recursos són molt migrats. Ja nosaltres proposàvem una quantitat més elevada. Resulta que no ha pogut ser més, però malversem —no malbaratem, perdó— aquests diners fent, o donant, atribuint-los a unes tasques que són pròpies de l'Administració.

Hi ha un tema important que voldria fer ressaltar, i és que una de les Ordres —concretament l'Ordre de 23 de novembre— desenvolupa i crea una comissió de seguiment de tota aquesta contractació. Qui compon aquesta Comissió de seguiment? Doncs, la compon el Director General d'Ocupació, el Director General d'Ensenyaments Artístics i Professionals, el Director General de Comerç, Consum i Turisme, Director General de Política Industrial i Tecnològica, Director General de la Joventut. Nosaltres no hi veiem les centrals sindicals; jo no vull fer un esforç aquí per demostrar que hi han de ser. En tot cas, la pregunta que faig al Consell Executiu, perquè és que em sembla molt obvi que hi han de ser, és: per què no hi són, les centrals sindicals? És a dir, no es tracta de dir: per què hi han de ser, sinó: per què no hi són?, perquè és una obvietat, senyors del Consell Executiu, que les centrals sindicals han d'estar presents en aquesta Comissió de seguiment, veient com s'aplica el Decret, seguint-lo com s'ha fet normalment fins ara.

Finalment, hem pogut llegir en el diari un acord, que s'ha signat un acord, un conveni entre el Consell Executiu —Departament de Treball— i els empresaris de Sabadell i Terrassa. Nosaltres agrairíem poder tenir aquesta informació, agrairíem tenir aquest conveni, perquè ens és important, de conèixer-lo. Ens és important conèixer-lo, perquè en l'Ordre que desplega també el Decret d'aprenentatge, surt que qualsevol empresa o grups d'empreses poden ser finançats dues vegades: una, per contractació de joves i, l'altra, perquè poden fer formació professional, l'empresa o grups d'empreses. És a dir, poden ser receptores de dos tipus o de dues subvencions provinents del mateix Capítol. En aquest sentit, nosaltres estariem molt agraïts si el Conseller de Treball, l'Honorable Conseller de Treball, ens pogués facilitar aquest conveni, així com els convenis que en el futur es vagin signant, i avancem ja des d'ara la nostra reticència, la nostra suspicàcia, quan veiem que es dediquen diners a la formació professional, tan necessària, però que es rebaixen, enguany, en els Pressupostos del 1985, a la formació professional reglada. És a dir, la formació professional reglada, aquest any té menys diners. Aleshores, com és que nosaltres destinem diners a una formació més privada, a una formació que faran els empresaris, a una formació que, en tot cas, no està coordinada amb la formació professional, i és per això...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, prego l'Il·lustre Diputat interpellant que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Moltes gràcies, senyor President, per l'advertiment. Acabo aquí. Jo crec que el contingut més important del que volia dir, l'he dit, i, per tant, cedeixo la paraula a l'Honorable Conseller de Treball.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller de Treball té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, crec, realment, que el Decret de referència, sobre aprenentatge i treball amb pràctiques, constitueix una bona iniciativa que inseureix la política ocupacional en el mercat real de treball. Comparteixo, en aquest sentit, plenament també, el desig de l'Il·lustre senyor Diputat i crec que el de tota la Cambra.

A més, aquesta iniciativa va adreçada al col·lectiu de joves, molts dels quals trobaran la seva primera ocupació gràcies als estímuls a la contractació que estableix l'esmentat Decret. També cal tenir present que, si l'experiència laboral entre empresa i aprenent —o titulat en pràctiques— resulta satisfactòria, existeix la probabilitat que, en acabar-se el contracte temporal, es formalitzi una contractació per temps indefinit, i així s'haurà facilitat un camí natural per a la provisió de llocs de treball permanents. Per tot això, creiem, doncs, que realment són positives les subvencions establertes en el mencionat Decret.

D'altra banda, i en relació amb la formació, cal destacar que l'acció de la Generalitat va encaminada a diversos objectius. En primer lloc, facilitar que les empreses compleixin el requisit de destinar una part important de la jornada a la formació de l'aprenent.

En segon lloc, procurar que la formació sigui profitosa a l'aprenent, no solament per a l'ofici o la professió objecte del contracte, sinó que també sigui útil per a altres llocs de treball. I això és necessari, també, d'aclarir aquest aspecte, per la vertiginosa rapidesa dels progressos tecnològics, que fa que contínuament apareixin noves professions que exigeixen als treballadors una preparació que podríem denominar de «polivalent». Els joves han d'estar preparats per a una activitat laboral que molt possiblement els imposarà molts canvis de lloc de treball o d'activitat en el curs de la seva vida.

Tots aquests objectius s'han tingut en compte en els articles que es refereixen a la formació. D'aquí també la justificació d'una partida especial, atenent que això no és atès en l'actualitat per la formació professional, per la formació ocupacional, i, per tant, doncs, en aquest sentit, el Decret ve a complementar també, com ja ha destacat en algun altre aspecte l'Il·lustre senyor Diputat, les disposicions d'àmbit general que, doncs, com a punt de partida, nosaltres tenim.

Això ens ve a justificar, a més a més de l'ajut econòmic a les empreses que contractin joves, la partida que es destina en previsió a aquesta formació i a la coordinació. La figura del coordinador és també una figura realment nova; s'introdueix aquí, no en tenim experiència pròpia en el nostre país, i, per tant, en aquest aspecte sí que haig d'assenyalar que la previsió pressupostària és a títol aproximatiu, i no sabem, en definitiva, en el decurs de l'any, quina variació haurà estat. Però era una previsió que necessàriament havíem de fer. Si serà realment ajustada a les necessitats o no ho serà, això ho sabrem a mesura que es

vagi posant en marxa l'aplicació de les mesures establertes en aquest Decret.

Per altra banda, aquesta interpellació sembla que vulgui establir una contraposició entre la iniciativa de foment de la contractació d'aprenents i de titulats en pràctiques amb la política practicada anteriorment pel Govern català i amb un cert sentit desqualificador d'aquesta política anterior.

Cal fer constar també que la política anterior anava encaminada al foment de l'ocupació i precisament a través de plans específics d'ocupació similars als que els ajuntaments duen a terme amb les subvencions de la Generalitat, en els marcs del plans d'ocupació comunitària i d'ocupació juvenil.

En el Pressupost de 1985, també s'hi han inclòs subvencions de la Generalitat per a aquests plans, i, precisament, voldria destacar que forces polítiques afins a qui formula la interpellació han trobat insuficient la dotació fixada per a aquests plans. I, fins i tot, la volien tres vegades més elevada. Això pot semblar senyal que aquesta política no devia ser pas dolenta del tot. Ara bé, el que sí que cal matisar és que la iniciativa d'estimular les contractacions d'aprenents i de titulats en pràctiques em sembla totalment necessària. I que en el futur s'haurà de continuar i d'incrementar en proporcions creixents.

Això no vol dir que s'hagin d'abandonar les actuacions en matèries de plans d'ocupació comunitària, que, previsiblement, continuaran essent necessàries, a fi de proporcionar ocupació a sectors amb dificultats de col·locació.

Finalment, l'interpellant afirma que no hem fet, o, més ben dit, que considera importants dubtes sobre l'eficàcia i la correcció de l'aplicació d'aquesta normativa, i per tot el que ha explicat, no creiem que el Decret de referència ni l'Ordre del 23 de novembre del 84 puguin originar dubtes sobre l'eficàcia i la correcció de l'aplicació de la normativa.

Creiem que està en la mateixa línia d'altres actuacions similars de diversos països europeus quan ja es compta amb resultats satisfactoris i encoratjadors, i tenim realment el ferm propòsit de continuar la lluita aquesta contra l'atur, atur juvenil, amb aquestes mesures que creiem encertades, com ho demostra, he dit, l'experiència d'aquests altres països de la nostra àrea geogràfica. No hi ha, per tant, repetició en les mesures adoptades pel Govern, sinó que són complementàries per tendir a millorar-les. I volem anar, en aquest aspecte, a la màxima eficàcia.

Per això, realment, no podíem, doncs, condicionar excessivament el nomenament, la designació dels coordinadors perquè, realment, el que cal és aconseguir, dins les característiques aquestes que ja ha mencionat l'Il·lustre interpellant, doncs, la màxima eficàcia.

Quant a alguna interpretació que hi dona sobre el registre dels contractes, jo voldria aclarir-ho perquè potser això és un defecte, no crec que sigui de redacció, però en tot cas el sentit ha de ser que els contractes, evidentment registrats a l'INEM, són els que a continuació s'han de portar als serveis territorials de la Generalitat, perquè la Generalitat en pugui tenir constància. O sigui que partim de la base dels contractes registrats —potser hi faltarà la coma, però em sembla que la redacció era correcta i es tractaria, en tot cas, d'una interpretació diferent—, però el que vull dir és que realment partim de la base del compliment de la legalitat i els contractes han d'estar registrats per l'INEM com a mesura prèvia. *(Pausa.)*

Pel que fa a la inexistència de cap referència a les centrals sindicals en el decret, cal recordar que es tracta d'una iniciativa encaminada a estimular i a afavorir que les empreses contractin aprenents i titulats en pràctiques; que siguin les empreses, naturalment, les que poden contractar aprenents i titulats en pràctiques i, al mateix temps, millorar la formació.

Per tant, d'una banda, les actuacions van adreçades a dues empreses i, d'altra banda —com la formació professional i ocupacional—, afecta diversos Departaments de la Generalitat: s'ha creat una comissió interdepartamental amb representacions de Treball, Ensenyament, Comerç, Consum i Turisme, Indústria, Energia i la Direcció General de la Joventut, del Departament de Presidència. És per aquesta raó, perquè són realment entitats, organismes directament afectats.

Això no vol dir que no es tinguin en compte les observacions i opinions de les centrals sindicals sobre aquesta iniciativa del Govern català. Precisament, dins el Consell de Treball ja s'han considerat algunes objeccions que hem atès amb mateix criteri del qui formula una interpellació, respecte que entenem que l'ocupació, que l'actuació, vull dir, de la Generalitat és un complement i un reforç de la legislació estatal, i que les subvencions i iniciatives de la Generalitat no han de ser incompatibles amb els estímuls establerts pel Reial Decret 1992/84, de 31 d'octubre. En l'àmbit del Consell de Treball, doncs, es continuaran atenent tots els suggeriments, crítiques, preguntes o propostes que vulguin formular les centrals sindicals o les organitzacions empresarials sobre aquestes actuacions d'estímul a la contractació d'aprenents i de titulats en pràctiques.

Quant al conveni o convenis que s'han signat, doncs, amb alguns gremis professionals, i que el desig és de continuar-los, amb molta satisfacció els facilitaré —concretament acabo de rebre aquest matí la sol·licitud d'un Il·lustre Diputat que pertany al mateix Grup parlamentari; per tant, realment, donaré satisfacció gustosament a la sol·licitud, en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat interpellant vol fer ús del dret de rèplica?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Sí, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Senyores i senyors Diputats, Honorable Conseller de Treball, jo no preguntava si seria suficient o no la dotació pressupostària per als coordinadors; el que he plantejat és que aquesta figura és una figura atípica en el món administratiu, en el dret administratiu en qualsevol administració moderna; és una figura atípica. Les administracions treballen, realitzen les seves funcions amb els seus funcionaris, amb les persones que han passat unes proves, que han tingut una selectivitat, unes proves objectives i que passen, i que per això poden desenvolupar unes tasques públiques. Aquest no és el cas. Jo li qüestionava aquesta figura del coordinador, no que existissin coordinadors, sinó com es seleccionaven i de quina manera es seleccionaven aquests coordinadors. D'això, vostè no me n'ha dit res. L'única cosa que ha dit és que teníem tanta pressa a posar aquest pla en marxa que ja els hem nomenat —m'ha semblat entendre—, o que teníem molta urgència que aquests coordinadors entressin ràpidament en funcionament, i és quan doblement torno a repetir la meua inquietud

d'abans: escolti, un *Diari Oficial* fantasma aparegut el 2 de febrer, publicat en data 31 de desembre, vol dir que hi ha hagut un mes i dos dies, que hi ha hagut una sèrie d'entitats sense finalitat de lucre que ja han pogut oferir coordinadors amb el desconeixement més absolut de tota la societat a excepció dels qui ja ho sabien. Vol dir això, o no? És clar, vostè reconegui que és un dubte raonable el que jo tinc i que, per tant, jo el denuncio aquí perquè em sembla que és on s'ha de dir.

En segon lloc, vostè em parla del registre. Jo, de les seves intencions, senyor Conseller, no en dubto, segur que és veritat, però jo m'he d'atenir a la norma, i vostè no pot dir si sobra o falta una coma, en tot cas —correcció d'errades, interpellació anterior—, faci un decret i corregeixi. Llegeixo textualment: «És requisit indispensable la presentació dels contractes convenientment formalitzats i registrats en els serveis territorials del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya.» Si vostè suposa —i crec que ho suposa— que, a més, s'ha de registrar a l'INEM perquè ho diu la Llei, posi-ho aquí, posi-ho aquí, perquè és que aquí no ho diu; aquí diu una altra cosa que nega l'anterior i, en tot cas, les normes no estan subjectes a la interpretació arbitrària, sinó que hi ha unes regles d'interpretació i cap d'elles, en aquest cas, portaria jurídicament parlant a la conclusió a què vostè arriba, i que estic segur que vostè hi vol arribar.

Quant al dubte sobre l'eficàcia. No, senyor Conseller, jo no dubto ni deixo de dubtar sobre l'eficàcia d'aquest decret. Desitjo que tingui la màxima eficàcia. Desitjo, no dubto. El que he plantejat són uns problemes objectius que em sembla que estan sobre la taula, que he dit que era una duplicitat d'estructures real, a partir del registre; ara vostè em diu que no, m'ho crec, espero que ho corregirà també, i a partir d'uns coordinadors que són els funcionaris tècnics. Si això no és una duplicitat, escolti, jo penso que sí. És un encariment i és una distracció del ciutadà que al final se li obren tantes finestretes que no sap a quina ha de trucar.

Finalment, per no allargar-me, el tema dels sindicats. Vostè em diu que són les empreses que contracten. Naturalment, són les empreses que contracten. Els sindicats, ja els tindrem en compte —només faltaria— en l'àmbit del Consell de Treball. Escolti, quina justificació —és que jo dic que no vull donar arguments de per què hi han de ser—, quina justificació té vostè perquè en la Comissió de Seguiment no hi hagi els sindicats? No són parts tan implicades dintre l'empresa com el mateix empresari? O és que —i això ho vull dir amb tota la delicadesa del món—, és que un contracte en formació, senyores Diputades i senyors Diputats, es pot fer avui a Catalunya, sortosament —me n'alegro—, es pot fer per 6.000 pessetes? És a dir, vostès saben que un senyor que signa un contracte de formació cobra el salari mínim interprofessional, però, naturalment, cobra la meitat d'aquest salari perquè treballa la meitat de les hores. Si vostès saben quin és el salari mínim interprofessional —que sí que ho saben—, si vostès hi sumen les 10.000 pessetes del Consell Executiu, que jo trobo molt bé que es donin..., és a dir, no voldria que quedés cap indici de dubte sobre aquesta afirmació —que jo trobo molt bé que es donin—, vostès convindran que es contracten treballadors per 6.000 pessetes o per menys pessetes. És normal o no és normal que els comitès d'empresa, que les centrals sindicals en puguin fer un seguiment? Vostès creuen que calen més arguments per dir que

hi han de ser? N'hi ha prou amb dir que estaran en el Consell de Treball —que desitjaríem que funcionés, entre parèntesis, senyor Conseller?

Aquestes són les raons i arguments que entenem que ens han dut a portar aquí aquesta Interpellació i anunciem que presentarem una moció subsegüent i coherent amb el que aquí hem dit per tal que sigui debatuda en el proper Ple.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Treball vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, potser no cal entrar en una discussió de tipus gramatical sobre la lectura a què fa referència la presentació..., els contractes registrats en el servei..., en el servei és la presentació, els contractes registrats degudament. Per tant, la interpretació és aquesta. Si hem de fer una esmena? No ho sé, ja ho revisarem. Si cal fer una correcció d'errors per introduir una coma, això es pot estudiar.

Però, de totes maneres, que quedi clar que la interpretació i la pràctica ha estat aquesta. Per tant, si hi ha un dubte es pot anar a qualsevol servei territorial i es veurà que des del primer moment s'ha exigit la presentació del contracte registrat, no per registrar-lo allà —que no s'ha registrat, sinó que se n'ha pres nota—, però no s'ha registrat el contracte, sinó que s'ha registrat la instància per presentar aquest contracte, s'ha exigit realment que estigués registrat a l'INEM, i el que nosaltres o els serveis territorials s'ocupen de fer és el registre de la instància que aleshores es presenta.

Quant a la figura del coordinador. Això va inseparable del concepte que vulguem tenir de l'aprenent. Realment, no és una figura atípica —ho serà per a algunes persones—, però és una figura que existeix ja en molts països d'Europa, aquesta del coordinador. Per tant, la introduïm aquí, i la veritat és que no hi ha encara una experiència suficient per veure el desenvolupament, per preveure el desenvolupament que tindrà aquí en el nostre país. Però això no vol dir que sigui una figura atípica arreu, sinó que almenys prenem l'experiència que es dona en altres països. I aquesta experiència també va pel nou concepte que volem donar a l'aprenent, i és per això que lliguem el concepte de l'aprenentatge amb la figura del coordinador. No es tracta de ressuscitar l'antic concepte de l'aprenent, sinó que es tracta d'incorporar el concepte d'aprenent que es té ja en els països més evolucionats, en el sentit no d'aprendre unes funcions, uns treballs que segurament no es tornaran a realitzar, sinó de preparar aquests joves per a les professions del futur i, per tant, aquesta preparació requereix, en certa manera, una dinàmica que no ens pot aturar unes determinades normatives que nosaltres, doncs, realment, fem, en certa manera, amb el criteri més funcional de dir: «aquests coordinadors seran els que, en contacte amb el treballador, amb l'aprenent, i en contacte amb l'empresa, doncs, veuran les millors possibilitats d'educació i de formació d'aquest aprenent».

Quant a la posició dels sindicats, ja he dit que realment els sindicats són la part interessada pel que fa referència al treballador, a l'aprenent. Molt bé, però qui contracta —i nosaltres anem a promocionar la contractació— és, realment, l'empresari. És en aquest sentit que aquests convenis, per exemple, els hem establert en grups d'empreses perquè són els que realment poden promoure la contractació i de cap manera volem

eludir tota mena d'informació, de col·laboració, amb les representacions dels treballadors, però per a això hi ha els canals adients. No calia, en aquest sentit, doncs, recarregar aquestes disposicions que volen prendre, realment, una dinàmica per ajustar el món laboral del nostre país als de la Comunitat Europea.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Preguntes a formular oralment davant el Ple

El Sr. PRESIDENT: Hem acabat aquest punt de l'ordre del dia i entrem en el darrer punt, que és el referent a les preguntes amb resposta oral.

Voldria fer els següents advertiments. En primer lloc que, respecte a les preguntes segona i setena, el Consell Executiu, fent ús del que li permet l'article 128.6, n'ha demanat l'ajornament fins al pròxim Ple. I, per altre cantó, a la pregunta sisena l'Il·lustre Diputat senyor García, que l'havia de formular, atenent amablement les indicacions —no concretes en aquest punt, però sí en termes generals— d'aquesta Presidència, s'ha posat d'acord amb el Conseller per posposar-la també per a una ulterior data.

Per tant, ens queden quatre preguntes que són aquelles a les quals ara anem a donar pas.

La primera és la pregunta que a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, sobre el Pla d'actuació dels Ferrocarrils de la Generalitat, formularà l'Il·lustre Diputat senyor Cipriano García, al qui tinc el gust de donar la paraula.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre el Pla d'Actuació dels Ferrocarrils de la Generalitat

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ: Señoras y señores Diputados, esta pregunta, referida a los Ferrocarriles de la Generalitat, muy en concreto a la línea que partiendo de la Plaza España se dirige a Manresa y a Igualada, está fundamentada en lo que se llama el Plan de Actuación, que al parecer ya viene funcionando desde la Conselleria Territorial i Obres Públiques y que uno de sus aspectos, en primer lugar, motiva la idea de reducir 112 puestos de trabajo. Y de esos 112 puestos de trabajo en esta empresa que se quieren eliminar concurren las circunstancias de que el promedio de horas extraordinarias por trabajador y año es de 145 las que se vienen realizando, con jornadas de 10 y más horas de una parte importante del personal.

Y dentro de ese Plan de Actuación en conocimiento de este Diputado hay también el proyecto de cerrar los servicios de las estaciones de Vilanova del Camí, de Martorell villa y de la Poble de Claramunt, después de haber sido destruída también la estación de Capellades, estaciones que han sido reconstruídas, algunas de ellas levantadas de nuevo para después pasar a la inutilización de las mismas. Y acontece al mismo tiempo, cuando en el entorno de Martorell villa se han realizado unas importantes obras, incluso un parking importante, para después ir al abandono de las mismas. Y dentro de lo que es ese plan de actuación, con las perspectivas del cierre de estaciones, del despido de trabajadores, está la puesta en funciona-

miento de lo que se llama el itinerario 45, a partir del día 7 de octubre, que significa que, de los doscientos cuarenta trenes que funcionaban en ambos sentidos mensualmente, se acopló una unidad más diaria pasando a doscientos setenta trenes. Y con el itinerario 44 —con el anterior los retrasos que se originaban eran en cuatro trenes de una media de cinco minutos—, con el nuevo itinerario que viene aplicándose, los retrasos son, en ciento un trenes de Igualada a Barcelona y viceversa, unos retrasos de veinticinco y treinta minutos. Esa es una situación que viene funcionando. Al mismo tiempo que se retrasan, se están retrasando, en el tiempo no se realizan o se realizan muy lentamente las obras de remodelación del ferrocarril, sobre todo en el tramo que va de la plaza de España a Ciudad Cooperativa, un ferrocarril tortuoso que parece tercermundista, para una población que no dispone de medios adecuados para poder realizar el transporte. En esas condiciones se ven obligados a viajar una parte importante de las ciudades del Bajo Llobregat i del Anoia, teniendo que utilizar otros medios de transporte como consecuencia de la situación que se crea y que está originando manifestaciones de protesta importantes en todos los pueblos por los que pasa el ferrocarril, como consecuencia de esa situación anómala que se perpetúa.

Y es por esta situación y por lo que es una decisión parece ser de la Conselleria de Política Territorial y Obras Públicas de llevar a cabo ese proyecto, ese proyecto, por lo que este Diputado realiza esta pregunta, para que el señor Conseller explique cuál es la política que su Conselleria, su Departamento, tiene en relación con Ferrocarriles de la Generalidad y muy en concreto con la línea Barcelona-Manresa, Barcelona-Igualada.

Nada más.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà): Molt Honorable senyor President, senyories. Bé, l'Il·lustre senyor Diputat Cipriano García em fa més que una pregunta; jo intentaré ser breu i explicar-l'hi telegràficament. I, en tot cas, estic a la seva disposició per a tot allò que cregui convenient, donada l'hora del temps i la brevetat per contestar aquesta pregunta.

En primer lloc, jo li voldria dir que hi ha un aspecte global de la política de Ferrocarrils de la Generalitat —jo només n'esmentaré els principis bàsics—, que això està inclòs en un pla d'actuació quadriennal que s'està desenvolupant. Aquests principis bàsics són: política de recuperació, amb l'esforç extraordinari que vostès saben que s'està fent quant a la racionalitat de la gestió i quant a la modernització per recapitalització de la companyia; canvi de vies i material mòbil —l'alternativa a això era el tancament, i vostè sap que al seu dia el Consell Executiu no va escollir aquesta alternativa sinó que va escollir aquesta política de recuperació. I dintre d'aquest aspecte global li esmentaré només els trams d'aquesta política: política d'augment de seguretat, política de fiabilitat del servei, política d'augment de participació en el mercat de transport potenciant el transport públic i política d'augment de productivitat i de reducció del dèficit. Això podríem dir —dit a grans trets, ràpidament— que és la política global definida, repeteixo, en el programa d'actuació, al seu dia aprovat, de renovació i recapitalització de la companyia Ferrocarrils de la Generalitat.

Ara anem, concretament, a la seva pregunta. Vostè parla

d'un pla d'actuació, pla d'actuació que no ha estat aprovat per la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques. Vostè sap, com jo, que Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya és una empresa pública, i que com a empresa pública té els seus propis òrgans rectors, i aquests òrgans rectors són: el consell d'administració de la mateixa companyia, com a empresa pública de la Generalitat de Catalunya adscrita, com a empresa, al Departament. Aquest pla d'actuació és un document de treball, document de treball que està sotmès a estudi i consideració de l'òrgan executiu i rector de l'empresa, que és el consell d'administració. I, com vostè sap, en aquest òrgan representatiu del consell d'administració estan representades les centrals sindicals —en aquest cas els sindicats majoritaris a Ferrocarrils de la Generalitat. Per tant, estem davant d'un document de treball. No hi ha una decisió definitiva, no s'ha pres cap mesura en aquest moment en l'empresa pública referida, fins al present moment, que derivi de l'esmentat pla d'actuació.

Aquest pla d'actuació, que és un projecte —vostè mateix ho diu a la pregunta—, preveu que en l'evolució de la plantilla de l'empresa hi ha una previsió de reducció vegetativa, és a dir, de jubilacions que es cobriran en el període i les vacants de les quals ara, després, no seran cobertes. No seran cobertes perquè amb aquesta racionalització i modernització, indiscutiblement, amb aquestes inversions que s'estan fent, centralitzar el comandament, eliminar tasques repetitives, supressió de la inseguretat de passos a nivell, en definitiva, el que s'està produint és un canvi tècnic i, per tant, fa innecessari al seu moment cobrir aquestes vacants. Però, repeteixo, en tot cas el que preveu aquest projecte de pla, que no ha estat aprovat i que s'està discutint en el si de l'òrgan del Consell d'Administració, és una reducció vegetativa, és a dir, de jubilacions.

Anem a un altre aspecte d'aquesta pregunta, que és més que una pregunta, si em permet l'Il·lustre senyor Diputat. La quantitat d'hores extras És cert que en un moment en la línia de catalans, en un moment conjuntural de l'any 83 es van fer més hores extra per un problema conjuntural, repeteixo, de renovació de via i de vagons de mercaderies. En aquest moment, la mitjana actual d'hores extra a la dita línia és de 55 per agent/any. És incert que una part important del personal treballi deu hores o més al dia. Hi ha un col·lectiu molt minoritari que té jornades compreses entre les nou hores i les nou trenta minuts, en tasques que ho fan inevitable —i vostè ho sap— davant d'un servei públic com és Ferrocarrils de la Generalitat.

Anem a un altre aspecte —permeti'm, Il·lustre senyor Diputat, que ho faci telegràficament— que vostè esmenta en la pregunta i li repeteixo que és més que una pregunta. Diu: «tancament i demolició». Si s'han renovat aquestes estacions és perquè continuïn fent servei. En tot cas, vostè fa esment del fet de Capellades i a Capellades hi ha un baixador, i, per tant, s'utilitza. Les que s'han renovat s'ha fet, precisament, perquè donin servei i donin un millor servei.

Parla vostè en la pregunta també del risc per al trànsit ferroviari. En tot cas, el risc per al trànsit hi és sempre quan hi ha un creuament de trens en una platja de vies, o en tot cas això és en funció del personal o en funció dels elements nous de comandament, de trànsit centralitzat, el que se'n diu vulgarment el CTC, que això fa que, en tot cas, dintre d'aquesta, al seu dia, reducció vegetativa es puguin suplir aquests llocs de personal.

I, finalment, permeti'm que, dintre d'aquest paquet de pre-

gundes que hi ha en la pregunta... L'anomenat itinerari 45. És cert que aquest nou horari de tren es va aplicar, és cert que ha produït unes disfuncions reals inicialment, perquè ha estat una adaptació i té, com a finalitat i objectiu, una major freqüència de trens en el circuit a què vostè fa esment en la seva pregunta. Per tant, el fet de la disfunció és que es produïen uns temps en què hi havia un sector de la part dels treballadors parat per iniciar una nova circulació, i, per tant, en aquest moment el que es fa és que això exigeix, el tram és més curt, i, per tant, exigeix un major esforç. S'han produït unes disfuncions. En aquest moment això ja s'ha anat adaptant a tota la realitat de l'explotació de la línia, i, en tot cas, el que es pretén amb aquest itinerari és l'objectiu que els usuaris, bàsicament del tram plaça Espanya-Sant Boi-Quatre Camins-Martorell, tinguin més servei, reduint, en canvi, els temps morts en què la unitat de tren, amb el seu personal corresponent, estava a l'estació terminal esperant reiniciar el servei.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat interrogant vol fer ús del dret de rèplica? Per tres minuts.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ: Señor Conseller, no es cierto que se haya consultado con las centrales sindicales sobre esta cuestión. Cuando este Diputado presentó esta pregunta, la central sindical Comisiones Obreras —quede claro— vino a plantear esta cuestión porque había encontrado un documento y cundió la alarma de que ya estaba en marcha el proyecto. No se ha consultado con las centrales sindicales y se lo digo desde esta tribuna y me consta. Además ha desaparecido automáticamente la documentación de la plaza de España. Se hizo desaparecer de la plaza de España cuando se dieron cuenta que los sindicatos estaban trabajando en esta cuestión. Y eso estoy dispuesto a demostrarlo.

Es verdad que es necesario reducir el déficit público, que hay que reducirlo —yo estoy de acuerdo—, pero el déficit público está ocasionado como consecuencia de una serie de obras que se están llevando a cabo, que tienen costos importantes, que después no sirven para nada, porque después se meten las excavadoras y se tiran las estaciones que acaban de levantarse, y la impresión que da es que hay unos presupuestos destinados para unas construcciones que después no se utilizan.

Yo estoy de acuerdo en que no se cierran al servicio de viajeros las estaciones, se cierra el servicio del personal del ferrocarril, que se les da o se les manda al paro o se propone mandarlo al paro. Esto es lo que yo tenía que plantear con respecto a la respuesta que el señor Conseller ha dado y reafirmandome, desde luego, en que las centrales sindicales han sido las ausentes en la discusión y en todo el proyecto que se ha elaborado respecto a esto.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. Miri, Il·lustre senyor Diputat, en el consell d'administració de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, des del primer moment, hi ha la representació de les centrals sindicals. Per tant, tot el que es fa en els Ferrocarrils de la Generalitat és de coneixement públic i notori de les centrals sindicals representades en el consell d'administra-

ció i en el mateix comitè d'empresa. Per tant, vostè no pot dir que aquí s'amagui res, perquè li consta igual que jo que el que vostè ha dit, això, no és cert. I a més és un projecte, i tot el que es fa a la companyia passa pel consell d'administració, i en tot el que es fa al consell d'administració hi ha la representació de la UGT i de Comissions Obreres. Per tant, això ha de quedar clar.

I quant al segon aspecte, s'estan fent unes obres, unes obres, precisament, per modernitzar, racionalitzar el servei, i s'està fent per a millor seguretat —que ja ho he explicat abans i em permetrà que ara no ho torni a repetir. No es fan obres per tornar-les després a enderrocar, això no és cert. En tot cas, jo li he dit que hi ha un pla, un pla de renovació tecnològica, i li he dit i li torno a repetir que està previst, en tot cas, i ho ha de decidir, no la Conselleria, el consell d'administració. Som davant una empresa pública que té uns òrgans rectors, que és el propi consell, que és el que pren les decisions en aquest cas concret de l'explotació de la companyia Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Per tant, la reducció, en aquest projecte de pla, que no ha estat aprovat, que encara s'ha de discutir o que s'està discutint dintre del consell..., en tot cas el que preveu aquest projecte de pla és una reducció vegetativa per jubilacions. I crec que aquesta és la veritat i crec que d'aquesta és de la que ha de quedar constància.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre els ajuts per a equipaments esportius*

El Sr. PRESIDENT: La pregunta següent és la que formularà l'Illustre Diputat senyor Daniel Terradellas sobre els ajuts per a equipaments esportius. Tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, seré molt breu. Fa escassament mes i mig, aquest Ple del Parlament va aprovar els pressupostos d'esports de la Generalitat de Catalunya, que en el capítol VII —en el capítol més fort—, que són els equipaments esportius, es van aprovar unes quantitats de 405 milions destinades a entitats sense finalitat de lucre, o sigui clubs i federacions i altres entitats de tipus privat, i 475 milions per a ens territorials.

En total, això sumen 880 milions, que, si comparem amb les xifres d'anys anteriors, és una xifra que ha davallat molt —recordem 2.270 el 82; 2.350 el 83; 1.116 el 84, i, tal com deia, 880 l'any present. Lògicament aquests diners, aquests ajuts de la Generalitat per a equipaments esportius, es distribueixen d'acord amb el programa que el Consell Executiu adjunta als pressupostos amb una sèrie de criteris de prioritats, i també es reparteixen de comú acord amb tres diputacions provincials de Catalunya, amb un percentatge de 66 a 33, en les Diputacions de Lleida i Tarragona i Girona; que, en el cas de Barcelona, hi ha una coordinació, donat que en aquest any present el volum de la Diputació de Barcelona per a equipaments esportius és molt més superior al que dona la Generalitat a nivell de tot Catalunya.

Lògicament, per donar a conèixer a les entitats que volen sol·licitar aquests ajuts per a equipaments esportius, cada any

la Generalitat de Catalunya, a finals de novembre, desembre, publicava una ordre que obria un termini de dos mesos perquè les entitats presentessin els projectes per poder construir aquests equipaments esportius. Per aquest any 85, o sigui, ni a finals d'any ni fins ara, aquest ordre l'hem vist publicada. Això ens preocupa, i, per tant, demanem explicacions al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la resposta a la pregunta del Diputat senyor Terradellas és bastant clara i bastant breu, i és que, davant de la impossibilitat de poder atendre en l'exercici 84 el gran nombre de peticions presentades, i donat que moltes de les que no es varen poder subvencionar per motius pressupostaris, que molt breument ha exposat el mateix Diputat senyor Terradellas, ja que moltes d'aquestes obres tenen un evident interès, i la Generalitat, tant per la seva tipologia com per la seva ubicació, com el que representa de cobrir dèficits en el territori de Catalunya, la Generalitat creu que aquest any 85 no cal obrir un nou període de peticions, i aquesta és la resposta concreta al senyor Diputat, i considera el Consell Executiu més adient intentar atendre, dins del que és possible, les de l'exercici anterior, de l'exercici 84, que han estat informades favorablement.

Efectivament, podríem fer tot uns precedents històrics, el retard en l'aprovació del pressupost del 84, la reducció del pressupost del 84 i del 85, les xifres que ha indicat el Diputat senyor Terradellas són totalment correctes, de 2.358 milions, efectivament, l'any 83, passem a 1.116 el 84 i 881 milions previstos el 85, però això s'ha de comparar amb les peticions d'aquests anys, i, concretament l'any 84, les peticions rebudes eren d'un total de 13.500 milions. I per atendre aquestes peticions de l'any 84, doncs, hi ha 1.116 milions del Pressupost del 84, aprovat a finals de desembre, més 881 del Pressupost del 85. Per tant, si no m'equivoco, a prop de 2.000 milions per atendre unes peticions de 13.500 milions. Ens sembla inoportú obrir un nou període de peticions i, en canvi, intentar atendre part d'aquests 13.000 milions que representen les peticions de l'any 84.

En canvi, del que sí que la Direcció General d'Esports té intenció de fer és obrir un període de peticions com més aviat millor l'any 85, preveient les partides pressupostàries de l'any 86, i donant així una obertura a totes aquelles entitats o ajuntaments que creguin que realment tenen una possibilitat d'entrar en els seus equipaments esportius. Aquesta seria, doncs, la resposta molt concreta, no per a l'obertura d'un període de l'any 85, sinó utilitzar el Pressupost del 85 per atendre les peticions formulades el 84, i sí, en canvi, avançar l'obertura per a l'any 86.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Terradellas pot replicar per l'espai de dos minuts i mig.

El Sr. TERRADELLAS: Intentaré ser breu, senyor President, senyores i senyors Diputats. L'argumentació que ens dona el Consell Executiu sobre aquest tema realment a mi em preocupa. És bo que la Generalitat de Catalunya, que la Direc-

ció General d'Esports faci una prioritat sobre les peticions, però el que queda clar és que hi ha una manca de coherència dels diners de l'esport a nivell de Catalunya. Ningú sap quan podrà demanar una sol·licitud, perquè un any baixen els pressupostos, l'altre any no es convoquen les ordres per poder demanar les subvencions.

Vostè em diu, Honorable Conseller, que això és com a conseqüència que els pressupostos de l'any 85 són escassos —segurament aquesta és una raó—, però pensi..., jo faig una lectura que pot ser equivocada, però permeti'm que la faci. Va ser a finals de l'any 83 que s'obre el període per poder demanar sol·licituds de subvencions, i, és clar, la gent, com que una mica se n'assabenta de tot, sap les promeses electorals que hi va haver en aquell període, i sap, per tant, que a l'any 84 alguns no s'han pogut cobrir, i que s'hauran de cobrir l'any 85. Ens sembla, per tant, que és un mal mètode fer dels pressupostos, en aquest cas de la Generalitat, en matèria esportiva, no només en el tema de les instal·lacions esportives, simplement un arma electoral. Perquè els ajuntaments que l'any 82 i el 83 varen demanar ajuts per subvencions, potser per al 85 tenen una altra prioritat que no coincideix exactament amb la de la Direcció General d'Esports, perquè si la Direcció General d'Esports tingués un pla d'instal·lacions amb el dèficit actual que hi ha a Catalunya, i amb les demandes que hi ha, jo, això, ho veuria més o menys clar. Però aquest pla no existeix. Per tant, l'àrbitri de la Direcció General en aquest tema serà important. Per tant, distorsiona, i em sembla que és bo d'intentar corregir aquesta bona relació que hi ha d'haver amb equipaments esportius entre la Direcció General d'Esports i els ajuntaments.

Però permeti'm també que faci una última reflexió. Tal com deia anteriorment, la Direcció General d'Esports signa uns convenis amb les diputacions provincials, algunes d'elles un conveni bianual, fixant les quantitats. Per tant, crec que no és bon mètode d'ignorar totalment els criteris de les diputacions de cara a aquest any 1985, perquè els convenis que es varen signar l'any passat tots varen ser fets els mesos d'octubre i novembre, i ningú sap de quina manera signaran per aquest present any de 1986.

En tot cas, aquest és un tema potser prou greu per parlar-ne un altre dia amb més deteniment. Sàpiga, senyor Conseller, que ens preocupa aquesta manca de coordinació entre la política esportiva quant a instal·lacions de la Direcció General d'Esports, que jo crec que ha d'estar absolutament coordinada o molt ben coordinada amb la que fan les diputacions i els ajuntaments, i no és bo que unilateralment la Direcció General d'Esports renunciï a convocar aquesta possibilitat de noves instal·lacions, perquè, de fet, el que està aconseguint és que tampoc ho facin les diputacions i tampoc ho facin els ajuntaments. I, d'aquesta manera, bloqueja un pla d'actuació per a aquest any 1985.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en la rèplica, el senyor Diputat que em fa la pregunta ha fet una sèrie de consideracions sobre la política d'esport de la Generalitat. Em sembla que aquest no és tema de pregunta, ell mateix ha dit que ja en tornarem a par-

lar. Suposo que utilitzarà una altra via parlamentària per parlar d'aquest tema. En tot cas, jo no estic d'acord amb el que ell ha dit, ni que no es podien utilitzar els recursos de les diputacions, però aquest és un tema que s'aparta de la pregunta estricta. La pregunta estricta està contestada. És que no, que no es convoca pel 85, i que, a més a més, crec que és molt millor utilitzar els diners del 84 i els del 85, que són 2.000 milions, per atendre unes peticions de 13.500 milions i no obrir noves expectatives.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta

*a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament
sobre el nou centre d'EGB Escursell*

El Sr. PRESIDENT: La pregunta següent és la que al senyor Conseller d'Ensenyament ha de formular sobre el nou centre d'ensenyança general bàsica Escursell la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. MATA: Gràcies, senyor President. Senyors Diputats, senyor Conseller, les dues preguntes que em pertoca substanciar en aquest Ple versen sobre construccions escolars, i van ser presentades abans que ho fos en aquest Parlament el Pla Quadriennal. Quan finalment es va anunciar que teníem el Pla, el 31 de gener, vam pensar que potser ja no caldria substanciar-les, però, al contrari, l'estudi atent del Pla afegeix noves tints i noves urgències a aquestes preguntes.

La primera versa sobre l'escola Francesc Escursell, de Ripollet del Vallès, Vallès Occidental, una de les quatre comarques més deficitàries de construccions escolars en termes absoluts i en termes relatius, que són el Baix Llobregat, el Barcelonès, el Tarragonès i el Vallès Occidental. Comarques amb moltes històries, com la que ara ens ocupa, que és, certament, una història llarga. La tinc en documents. El 5 de juliol del 78 l'Ajuntament de Ripollet en ple cedeix un terreny per a la construcció de setze unitats d'educació general bàsica. El 25 de maig de 1980 el primer ajuntament democràtic notifica a la delegació provincial i a la unitat tècnica de construcció la supressió d'una línia d'alta tensió que dificultava la construcció de l'escola. No solament notifica aquesta supressió, sinó que l'havia pagada, l'Ajuntament.

Posteriorment, i sense que el Ministeri d'Educació i Ciència hagués dut a terme aquesta obra, es traspassen les competències en matèria d'ensenyament, i els contactes es mantenen amb la nova Conselleria. Vénen les segones promeses i vénen les segones angúnies. Hi ha aquí un document del 25 d'abril del 1983, en el qual el Cap de Serveis Territorials, senyor Joaquim Prats, tranquil·litza l'Alcalde-president de l'Ajuntament de Ripollet i li diu: «En relació amb la construcció de la nova escola Francesc Escursell d'aquesta localitat, em plau comunicar-li que l'esmentada escola no està inclosa al capítol de reserva, sinó que entra en la proposta de programació d'aquest any.» Aquest és un document dels Serveis Territorials de l'abril del 83. Som al 85, l'escola de setze, vint unitats al final no està construïda, hi ha l'aulari de vuit unitats, i hi ha dotze aules habilitades fora del terreny a diversos llocs. Això per als nens de Ripollet ha significat el que vostès ja poden imaginar, i per a l'Ajuntament de Ripollet significa 1.700.000 pessetes d'adequació d'una torre, 1.300.000 pessetes anuals de manteniment de les aules de pàrvuls, de la piscina, etcètera, i és, per tant, molt na-

tural que l'Ajuntament es preocupi per donar una solució definitiva, tant per als nens com per al fet oneros de la solució provisional que tenen.

Aquest mateix curs, el 26 de desembre, en reunió amb el Cap de Serveis Territorials, s'informa que la construcció de la totalitat d'aules es farà en dues etapes, la primera el 85 i l'altra el 87. Llavors, l'Ajuntament fa una proposta arriscada, una proposta que consisteix a dir: cal fer tota l'escola en una sola etapa, i es proposa que, si l'Ajuntament i les associacions de pares hi estan d'acord —això, ho proposa el Cap de Servei i l'Ajuntament hi accedeix—, l'escola pot ser feta en una sola etapa, l'any 85, afegint textualment que «està dins les deu primeres escoles que han de construir aquests Serveis Territorials». S'accepta, en la mateixa reunió, de fer un nou projecte, és a dir, conservar l'aulari de vuit aules i fer un projecte —no dos de deu, sinó un projecte— de dotze, si un arquitecte del Departament garanteix que l'aulari de vuit aules que existeix es pot combinar amb aquesta nova construcció. Amb data 28 de setembre, es fa, per document del senyor Busquets, Cap dels Serveis Territorials, etcètera; l'Ajuntament comença la sol·licitud d'un expedient d'expropiació de terrenys, i els expropia.

El mes de novembre del 84 l'arquitecte de la unitat tècnica ve a veure l'aulari, l'aulari està en condicions per ser integrat en un edifici amb dotze aules més i es comença a fer el projecte d'un edifici amb dotze aules, que se sap que està fet.

Bé, el 31 de gener es presenta el pla i l'Ajuntament i tots plegats ens assabentem —i el poble de Ripollet s'assabenta— que en el programa aquest, en el Pla Quadriennal, la construcció del centre Escursell no es programa per al 85, sinó per al 87 o 88; és d'aquestes que els ha caigut la sort d'anar no a un any, sinó a dos anys.

Bé, repeteixo que aquesta és una de tantes històries que van a parar al Pla Quadriennal, que és un pla de substitucions, que no té en compte la urgència de casos com aquest, pel que es veu; és un pla sobre el qual hem hagut de fer moltes —jo diria que massa— preguntes tècniques, amb resposta per escrit, no pateixi...

El Sr. PRESIDENT: Prego la Il·lustre oradora que tingui present que el seu temps ja s'ha escolat.

La Sra. MATA: D'acord.

El Sr. PRESIDENT: De tota manera, perdó, si vol acumular els dos minuts i mig de la rèplica, pot fer-ho.

La Sra. MATA: Sí, ho preferiria així mateix, sí.

És un pla sobre el qual s'ha demanat un debat general i sobre el qual només se'ns ha ofert una sessió informativa sense públic..., en una sessió en la qual serà impossible donar resposta a les preocupacions i problemes reals, com ara aquest de l'escola Francesc Escursell, i, segons he pogut calcular, les preocupacions del voltant d'un centenar de casos com aquest, que no voldria haver de traduir en preguntes amb resposta oral ni escrita, com ha passat ara, amb aquest deure tan desagradable per a tots.

Però és que a Ripollet passen coses més desagradables; passa que hi ha un terreny expropiat des del 84, per indicació de la Conselleria, en el qual —que és com un capital immobilitzat, gastat per l'Ajuntament— no es construirà fins el 87-88, per decisió de la Conselleria; passa que hi ha nens en aules habilitades, passa que hi ha pares, mestres i veïns que no volen obrir la matrícula per continuar en igual situació; passa que l'Ajunta-

ment ha parlat amb els Serveis Territorials, i els Serveis Territorials li han dit que sí, que tenien raó, però que això era un problema tècnic; passa, que la unitat tècnica, han dit que és la responsable del Pla Quadriennal, o, segons sembla, ha dit que el problema és polític, i passa, finalment, que l'Ajuntament ha acordat sol·licitar que es modifiqui aquest Pla, i ahir mateix van venir aquí els seus representants en ple, per unanimitat, a demanar-nos, com a Grups parlamentaris, que presentéssim aquesta sol·licitud de solució del problema, directament, per parlar-ne amb el Conseller.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament té la paraula. Tingui present que pot també utilitzar —acumulant el temps de rèplica, perquè no n'hi haurà— fins a set minuts i mig.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Seré molt breu, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

Jo li voldria dir que, efectivament, la senyora Diputada ha dit que van ser aquí els representants de l'Ajuntament. Jo tinc el mateix document que ella ens ha llegit, amb alguna excepció: és a dir, sembla que hi hagut algun salt quant al Cap dels Serveis i quant a l'any, en l'apartat tercer. És a dir, semblava que es referia... Si l'ordre del document ens ho fa llegir bé, l'apartat tercer segueix el segon i, per tant, voldria dir que «el 26 de desembre del mateix any es va mantenir una reunió amb el Cap de Serveis Territorials debatent el tema següent», que suposo que es refereix a l'anterior Cap dels Serveis Territorials.

Li voldria dir dues coses. Miri, el Cap dels Serveis Territorials que vostè ha llegit deia que, «en relació amb la construcció de la nova escola Francesc Escursell, d'aquesta localitat, em plau de comunicar-li que l'esmentada escola no està inclosa en el capítol de reserves, sinó que entra en la proposta de programació d'aquest any.» És a dir —i això, està parlant del febrer de l'any 83—, la intenció del Cap dels Serveis Territorials era incorporar-la en la seva proposta. Els plans es fan a proposta dels Serveis Territorials, sobre criteris que dona el Departament, i, després, això, la decisió la pren la Direcció General d'una manera col·lectiva, amb un consell de direcció.

Ara bé, passa una cosa. Miri, l'any 83 hi va haver un pressupost que era un pressupost optimista —n'hem parlat moltes vegades—; però, malauradament, l'any 83, contra el que era previsible, hi va haver una retallada en la Generalitat. I aquesta retallada va afectar fonamentalment aquells Departaments que tenien un pressupost més considerable. Per tant, jo li vull dir que el «regalo» que vàrem rebre en la retallada dels pressupostos, dels diners que van venir de Madrid a la Generalitat l'any 83, el va pagar d'una manera considerable i molt important, Ensenyament. I aquesta obra, que probablement s'hauria pogut fer si no hi hagués hagut aquesta retallada, aquesta obra, en aquests moments, no es va poder acceptar la proposta i va quedar suprimida. Per tant, cal dir i repetir moltes vegades que nosaltres tenim els pressupostos dels diners que ens vénen, i, per tant, aquesta obra no hi va poder ser inclosa.

En data de l'1 del 10 del 84, és quan el nou Cap dels Serveis Territorials diu: «Per la present volem informar respecte al tema del terreny del col·legi públic Escursell; en la nostra opinió, l'aulari no s'ha d'enderrocar. Per tant, seria necessari que el vostre Ajuntament fes cessió de l'ampliació de solar del col·legi públic Escursell. Tot això us ho comuniquem per al

vostre coneixement, i als efectes conseqüents (...).» Això porta data, està segellat l'1 del 10 del 84.

Jo li voldria dir una cosa: el programa quadriennal, el Pla Quadriennal està fet sobre una base d'unes prioritats que jo mateix vaig anunciar aquí, i que en formen part, i que estan especificades dins el mateix Pla, i es tracta d'establir un ordre de prioritats. Jo li puc assegurar que les escoles, totes, que estan incorporades en aquest Pla, totes són escoles necessàries. S'ha tractat d'objectivar quines van darrere de les altres. Joestic disposat, i el Departament ho està, a examinar si hi ha hagut equivocació, si una escola ha estat més —millor o pitjor— valorada en relació amb uns esquemes objectius. El que seria desitjable —i jo li puc assegurar que a mi també m'agradaria— seria poder fer totes les escoles el primer any, poder fer totes les escoles al mateix temps, però resulta que no tenim diners. No tenim diners per fer-ho, i el que es pot fer és substituir una escola per una altra. El que no es pot fer és acumular-les el primer any.

Per tant, no és una cosa de voluntat. La nostra voluntat política, la nostra voluntat humana, seria fer totes les escoles, i fer-les de seguida; sobretot, aquelles que ho necessiten: escoles com la de Ripollet, que és necessària, i escoles —que ja en continuarem parlant—, totes, que són necessàries de construir, que són necessàries de fer, perquè plantegen una situació d'aules habilitades, de nois amb escolaritzacions deficientes.

Per tant, la voluntat seria fer-ho tot al mateix temps, però hem hagut de prioritzar, de posar-ne unes darrere les altres, i a mi m'agradaria fer-les totes, totes, el primer any: la de Ripollet i les que estan en el 87 i en el 88 i les que estan en la reserva. El que passa és que, malauradament, governar vol dir que s'han d'administrar els diners, que s'ha de saber què tens i què pots gastar i que, per tant, has de prioritzar. I prioritzar és sempre una cosa desagradable i dramàtica. Però, això, nosaltres ho assumim i jo, al que estic disposat —els senyors de l'Ajuntament de Ripollet van parlar també amb el Director General— és a veure si hi ha hagut equivocació en la valoració d'aquestes escoles. Però, el que s'hauria de fer seria substituir-la per una altra; no acumular-la, com seria la nostra intenció.

De tota manera, aquest tema és un tema que ja li dic que ells en van parlar amb el Director General; nosaltres l'examinarem i, si hi hagut equivocació, amb molt de gust ho remeiaríem; però si la valoració és la que li correspon en relació amb uns criteris objectius, que tenen en compte, no únicament uns criteris que jo crec que són raonables i acceptables, sinó també la programació del mapa escolar, jo crec que, aleshores, malauradament, no podrem resoldre aquesta situació. De tota manera, ens ho mirarem i veurem què es pot fer.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Pregunta

*a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament
sobre la situació escolar de Sant Adrià de Besòs*

El Sr. PRESIDENT: La darrera pregunta és la que, també a l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament, sobre la situació escolar a Sant Adrià de Besòs, ha de formular la senyora Diputada Il·lustre senyora Marta Mata, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. MATA: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, senyor Conseller, bé, jo em penso que governar també vol dir unes quantes coses més de les que vostè ha dit. Vol dir, segurament, també, crear recursos, tenir, buscar els recursos quan calen, oi?

I passo, doncs, a un altre cas, que jo desitjaria que no se m'hagués de contestar. Bé, realment, aquestes estisores de l'any 83, realment donen per a molt. Tot, tot, es veu... Es pot donar la raó de qualsevol cosa a les estisores de l'any 83. Bé, però no van privar de fer retallar segons quines altres coses... Prou, no en parlem més, d'això.

Aquesta segona pregunta té una història, una part d'història, no d'una escola, sinó d'un població del Barcelonès, com ara Sant Adrià de Besòs.

Vostès saben que, així com el riu Besòs s'ha convertit en un abocador de residus materials de tota mena, Sant Adrià de Besòs —que és un municipi partit, per gràcia i per desgràcia, en dos per aquest riu—, té zones amb veritables connotacions d'abocador social de Catalunya, com ara el barri de la Mina, del qual s'ha parlat diverses vegades en aquest Parlament, i fins s'ha acordat que tingués un pla especial d'urgència. Però no és d'aquest pla ni d'aquestes escoles previstes en ell pel que pregunto ara, sinó per la situació escolar de Sant Adrià en conjunt, i ho faig pràcticament amb les puntualitzacions que el Pla Quadriennal ja permet de fer en el text publicat de la pregunta.

Un primer cas: centre de formació professional de sis-cents alumnes, al barri de Marina-Besòs. El projecte és presentat per la Conselleria el 8 de novembre del 83 a l'Ajuntament; l'Ajuntament, al cap d'una setmana, el 15 de novembre, dóna ja el permís d'obres —és el fatídic any 83—; però, de tota manera, les estisores de l'any 83 les converteixen ja en eternes perquè aquest projecte, aprovat ja el 83, no consta en el Pla Quadriennal.

Institut de batxillerat del mateix barri, amb un projecte i amb un permís de les mateixes dates: 8 de novembre del 83, 15 de novembre del 83. En aquest moment, en aquest institut només hi ha uns barracons que són per a primer i segon curs de batxillerat; no hi cap el tercer. Resulta que hi han d'anar nens procedents del barri de la Catalana, que s'està remodelant —vostès ho saben—, i aquest projecte, el projecte de l'institut de batxillerat, apareix en el Pla Quadriennal, finalment, l'any 86.

Una ampliació de l'escola Cascabel-Ventura Gassol, de vuit a vint-i-quatre unitats. Aquest projecte és datat per la Conselleria el 12 de gener del 84 —suposo que ara ja saben que les estisores funcionaven, i és del 84—, el permís d'obres de l'Ajuntament és del 2 de febrer. Finalment, aquest projecte entra l'any 85 en el Pla Quadriennal.

Escola Pompeu Fabra. Un local totalment obsolet. Hi ha un document d'inspecció del Departament d'Ensenyament —Inspecció d'Educació Bàsica del Departament d'Ensenyament—, del 21 de febrer, dient que el que ha de fer l'Ajuntament és un informe tècnic, un altre informe tècnic, i que Inspecció farà l'informe tècnico-pedagògic i farà la gestió amb els Serveis Territorials, perquè aquesta escola sigui arranjada. Això és del 21 de febrer de 1983. El 28 de febrer de 1983..., això mateix, el 28 de febrer de 1983 l'informe de l'Ajuntament és ja presentat a Inspecció, en la unitat tècnica, i aquesta escola, que l'any 83 es deia que es realitzaria l'any 85,

doncs, resulta que passa a la llista d'esperes del Pla Quadriennal.

Hi ha una escola-taller per a disminuïts, que funciona en pèssimes condicions —no en els baixos, he tingut una errada meva, en uns locals de la parròquia. L'Ajuntament ha cedit el terreny, jo és una cosa que li voldria preguntar al senyor Conseller d'Ensenyament, i al senyor Conseller de Finances, si fos aquí. Tenen idea, vostès, dels centenars de milions que els ajuntaments de Catalunya tenen immobilitzats en terrenys perquè vostès hi construeixin? Són uns diners —milions— immobilitzats! Jo no voldria dir «inútils», espero, però immobilitzats. Tenen idea de l'esforç que han fet els ajuntaments i de la resposta que vostès els estan donant?

Bé, aquesta escola no figura en el Pla Quadriennal; hi figura una altra escola —El Tren—, que és un parvulari contemplat en el Pla especial de la Mina —ja contemplat i recontemplat. Hi ha un problema, el problema de l'escola Josep Aguilera, de la Catalana, que ha de desaparèixer —crec que vostè ho sap—; i hi ha un altre problema, i és que en tot aquest període de temps cap RAM, pràcticament, no ha anat a Sant Adrià de Besòs; és a dir, sembla com si també Sant Adrià de Besòs fos un cert abocador de l'abandó de la Conselleria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Moltes gràcies, senyora Diputada, per fer aquest inventari de Sant Adrià de Besòs, que no per conegut sempre és bo tenir de present i d'anar recordant.

També li voldria recordar que recentment s'ha fet una escola nova a Sant Adrià de Besòs, que és una escola, jo crec, plena de dignitat, i feia molts anys que no se'n feien, i que dins d'aquest programa que vostè es referia tant incomplert n'hi ha una altra, que també està en el programa, que és aquesta escola que es diu El Tren, que està en el programa del 87-88.

D'altra banda, vostè fa una pregunta al Conseller d'Economia i Finances que potser li hauria pogut contestar millor que jo, però vostè sap que els ajuntaments tenen l'obligació de comprar sòl, i potser aquestes inversions que fan en sòl no són únicament bones per fer escoles, per fer altres equipaments, sinó que, al mateix temps, representen una inversió per al mateix ajuntament, jo diria que moltes vegades, potser, en benefici d'altres activitats o d'altres nivells de despeses que alguns ajuntaments també fan —i no m'estic referint en aquest cas concret al de Sant Adrià.

És cert que nosaltres voldríem fer més escoles, i que estan en aquest programa quadriennal, i que aquí n'hi ha algunes que estan programades, i que, com jo li deia abans, aquest pla representa una programació de les inversions que es podran realitzar en el proper any. I és clar que governar és trobar recursos, però fixi's vostè que quan nosaltres hem fet un pla quadriennal —que jo crec que és molt ambiciós, probablement en aquest país no l'havíem tingut mai, amb aquesta ambició—, aleshores hi ha persones que el dubte que tenen és si es podrà fer. Ens diuen: «Escolti, és que vol dir que hi haurà diners? Vol dir que hi haurà recursos per fer-ho?» I aleshores resulta que, al mateix temps que per un costat es diu: «escolti, facin jocs de mans, inventin recursos, posin imaginació», per l'altre, aleshores, sembla que volguessin algunes persones

—no dic pas que siguin d'aquesta Cambra, ni Diputats—, sembla que volguessin desanimar en relació amb unes inversions que s'ha demostrat que ja s'havien fet, és a dir, que no ens les inventem, i que perquè s'havien fet del 80 al 84 estem convençuts que es poden fer del 85 al 88. És a dir que, en definitiva, és una política que ja s'havia iniciat en la qual hi ha escoles, com en el cas de Sant Adrià, que ja estan realitzades, com en el cas de Ripollet, l'institut de batxillerat, etcètera.

Pel mateix ordre: es referia a un institut de formació professional, però hi ha una altra cosa que li volia advertir. Durant aquest temps hi ha hagut un institut de formació professional que es va adquirir, que era un centre privat que es va convertir en públic, i que d'alguna manera ha donat resposta a necessitats exclusives de formació professional. Si es té en compte que, dins —no de Sant Adrià, però a 300 metres, hi ha un altre centre de formació professional, dins d'unes característiques de prioritat, això d'alguna manera explicaria que aquest centre s'hagués posposat en relació amb altres que semblaven més necessaris. El mapa escolar a què ens referíem abans vol dir que un que no hi era hi és, i que un altre està proper, a 300 metres o a 400 metres —no sé en línia recta quan seria—, però que hi poden anar els nois. I això vol dir que, dins d'unes prioritats, primer s'han d'atendre aquelles poblacions on les necessitats són més flagrants.

Aquest centre es creà per un decret, el 399/1983, d'acord amb una Resolució del Parlament de Catalunya, per la qual s'aprova un Pla Interdepartamental d'Actuació Especial a la Barriada de la Mina i, juntament amb l'anterior —al qual jo em referia abans—, absorbeix la durada de formació professional existent. Cal dir, a més, que el Departament d'Ensenyament hi està abocant els recursos de què disposa perquè funcioni dignament i proporcioni als alumnes els ensenyaments requerits d'aquest nivell.

Quant al batxillerat, està prevista la construcció d'un institut l'any 1986 —està en el Pla Quadriennal. Mentrestant, disposem d'uns mòduls prefabricats dignes. Jo puc dir a la senyora Diputada que vagi a veure aquests mòduls. Aquests són uns prefabricats amb què, en països d'Europa occidental, s'han fet escoles, i són uns mòduls dignes; el que passa és que tenen un nom que és això que diuen «caracolas», però jo crec que revesteix una dignitat i, en tot cas, per l'any 86 està prevista la construcció d'aquest institut.

Les obres, com deia la senyora Diputada, de l'escola d'educació general bàsica Cascabel-Ventura Gassol estan previstes que s'iniciïn tot seguit, en aquest mateix any. Per tant, és una obra que està programada per aquest any.

Pel que fa a l'escola Pompeu Fabra, té locals —no en el bon estat que desitjaríem, però té uns locals—, i per això no està programada per iniciar-se en aquests propers quatre anys. Això no obstant, es troba en reserva de programació i, si s'aconsegueix que la nostra hisenda pogués disposar de més recursos, aquesta és una de les escoles que estan previstes i que es construiria, tot i que està en revisió dins del mapa escolar si hauria de tenir la mateixa ubicació; però aquesta escola, si trobéssim més condicions, està en el pla de reserva.

I, finalment, d'aquesta escola-taller per a disminuïts, el que cal dir és que és una escola que està subvencionada al 100% i que segons m'informen absorbeix les necessitats d'escolarització dins l'educació especial. És a dir, que aquesta escola que

està subvencionada absorbeix les necessitats d'escolarització.

Crec, amb això, haver dibuixat un panorama clar de l'escolarització a Sant Adrià. Només per no cansar-los els estalvio de referir-me una vegada més al que es podria fer, com es podria avançar si els recursos fossin més importants que no pas els de què disposem, però, com ha notat la Il·lustre senyora Diputada, en bona part les seves preguntes estaven previstes dins aquest Pla Quadriennal, malgrat que algunes no estiguessin en el primer any del susdit pla.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. DIPUTAT: La Il·lustre senyora Diputada vol fer ús del seu torn de rèplica?

La Sra. MATA: Des de l'escó, senyor President.

Bé, molt breument, he de comentar que m'he quedat astorada quan he sentit que aquest era el pla de construccions més ambiciós que hi havia hagut a Catalunya; és un pla —llegeixin-se'l—, és un pla de substitucions: dels vuit criteris segons els quals es fan les construccions escolars esmentades en aquest pla, set són substitució; és el cinquè, el cinquè criteri que és de construcció nova. Jo entenia que un pla de construccions escolars, era una altra cosa que un pla de substitucions.

La segona cosa és que, bé, el mapa, aquest cèlebre mapa escolar que desitjariem, doncs, tenir, té —a més de no tenir-lo nosaltres—, però estem segurs que aquest mapa té rius nets i té rius bruts, i Sant Adrià de Besòs, el pobre, li toca un riu d'aquests, i té una escola de formació professional en una banda del riu i en l'altra banda del riu nens sense escola de formació professional; i això és el que estava dient, oi?

I, finalment, vaja!, m'he quedat gairebé sense paraula de sentir-li dir el que he sentit dir dels ajuntaments. O sigui, sembla com si els ajuntaments estiguessin gastant els diners en solars perquè no se'ls gastin en altres coses lletges, diríem, oi? Però... (*remor de veus.*) Sí, ho ha semblat així, com si... Però jo, el que li preguntava és si vostès tenen consciència de tots els centenars de milions de pessetes que els ajuntaments de Catalunya tenen immobilitzats, d'anys, en espera que s'hi construeixi les escoles que estan promeses.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Des de l'escó, senyora Diputada, ja li he dit que sí que tinc consciència que els ajuntaments han realitzat un esforç molt considerable, no únicament en solars, sinó que els ajuntaments contribueixen en un percentatge molt important en la despesa de les escoles públiques del nostre país. El que jo deia és que els ajuntaments, per llei —no l'hem fet nosaltres—, tenien l'obligació d'adquirir

sòl, i jo crec que l'ús que es fa d'aquest sòl quan es dedica a escoles em fa l'efecte que tots els d'aquesta Cambra coincidim que és un bon ús. I, en tot cas, em referia a això. No deia pas que es gastessin els béns en altres coses. Jo no ho sé, vull dir..., ni em correspon jutjar-ho. L'ús que en fan els ajuntaments per a les escoles jo crec que és un bon ús.

El que vostè diu, diu: «és que aquest no és un pla ambiciós». És que és un pla ambiciós de construccions. Fa un moment, en aquesta mateixa Cambra, s'explicava el descens de la natalitat que estàvem patint aquí a Catalunya, i això vol dir que, en bona part, el que cal fer són els nois que estan escolaritzats que estiguin ben escolaritzats, no únicament fer escoles perquè estiguin buides, sinó que el que cal fer és que les escoles que convé fer, que són necessàries, en què hi ha nois escolaritzats, que estiguin en les millors condicions. I això és un pla ambiciós d'inversions, com jo no recordo —i potser vostè sí— que s'hagués plantejat mai per quatre anys aquí a Catalunya; malauradament, potser perquè les nostres possibilitats d'autonomia no les hem pogut gaudir fins ara. Però aquest és un pla ambiciós dins de construccions.

I, d'altra banda, jo conec la necessitat, el que representa un riu a la població, però jo també el que li puc dir és que la situació d'aquests nois en l'existència de centres, malgrat hi hagi un riu pel mig, representa una situació, diguem, menys millor que no pas en altres llocs on aquest centre..., no únicament hi ha un riu, sinó que hi ha quilòmetres o hi ha molta més distància.

És en funció de les prioritats que nosaltres hem d'atendre les programacions i les inversions, i coincideixo que tot el nostre desig seria que els nois tinguessin totes les escoles al més a prop possible, que no haguessin de passar rius, que no haguessin de fer distància; però, en tot cas, nosaltres ens movem amb criteris de prioritats, amb criteris de disponibilitats i amb un criteri d'atendre uns criteris, unes programacions que hem establert i que pensem que són els més necessaris en aquest moment. Són criteris de substitució perquè, en aquests moments, el que hi ha són aules habilitades i, en canvi, no hi ha una expressió que ens faci pensar que en un futur hi haurà molts més nois que no pas ara, sinó que n'hi haurà menys.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem acabat l'ordre del dia. Per tant, podem ja disposar-nos a aixecar la sessió. Moltes gràcies a tots els qui hi han participat, i, doncs, s'aixeca la sessió. El proper Ple s'avisarà oportunament.

(Són dos quarts de dues del migdia i dotze minuts.)

Parlament de Catalunya

LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT:

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

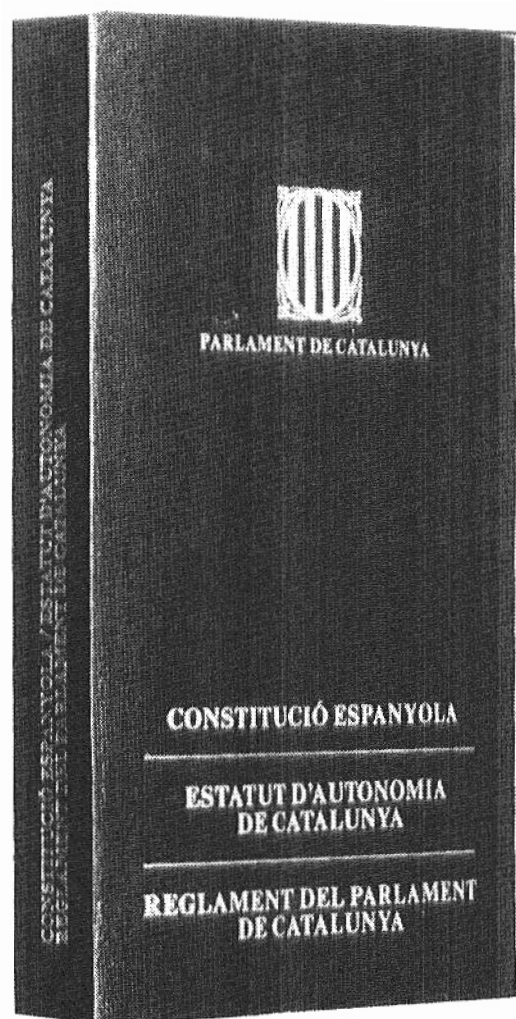
1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Suñer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sureda i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Mesequer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES BIBLIOGRAFIA

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona -3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3